

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Det store Hjerte (August Blom, DK, 1925)

Nordisk Films Kompagni

Ns 1865/a (pdf: p. 2–255)

Ns 1865/b (pdf: p. 256–264)

Det Danske Filminstitut / Danish Film Institute

Nr. D-Ns, 1865

1865/a-3ex

STORE HJERTE, DET (DK, August
Blom, 1925)

Det store Hjerte

I N G E R.

Skuespil i 6 Akter af Aage Falck Rasmussen.

Hovedpersonerne:

Mor Stine	Mathilde Nielsen	o
Inger Bolvig, hendes Datter	M. Schlegel	X <i>1000.-flin</i> <i>Kaper Opn</i>
Gaardejer Lars Strøm	Philip Bech	X
Hans, hans Søn	<i>Blum</i>	X <i>2000</i>
Proprietær Nielsen	Peter Nielsen	X o
Fru Nielsen		
Helga, deres Datter	Alice Frederiksen	X
Dyrlæge Badstue	Kai Paaske	X
Den gamle Præst	<i>Rine Wilken</i>	X
Hans Hustru	Amanda Lund	X
Sylvia Alban, Cirkusdirektrice	Ebba Lund	X
Paul, hendes Søn, Cirkusartist		
Retsformanden		
Den offentlige Anklager		
Advokat Storm, Ingers Defensor		
1. Skovarbejder		
2. Skovarbejder		
Arrestforvareren		
Fængselsbetjente		
Medlemmer af Juryen		
Cirkusfolk og Cirkuspublikum		
Markedsgæster.		

1. Akt.

1.

Tekst: Vaaren var kommen - Nordens lyse Vaar, der er kort og forgængelig som Lykken i et Menneskes Liv....

Optoning af et naturskønt, dansk Landskab med Skov og Eng.

Afblanding.

2.

Opblanding af en Vaarblomst, som en Pigehaand holder. Blomsten bevæges i Haanden, og Billedet udvides saa meget, at det kommer til at omfatte et smilende Ungpigeansigt. Den unge Pige ser ned mod Jorden, og hun taler skælmsk til nogen eller noget, som man ikke ser.

3.

Nærb. af en Kattekillling, som den unge Piges Haand griber om og løfter op.

4.

Tekst: Lykkelig og smilende, smuk som den Natur, hun levede i, var lille Inger, Pigen fra Skovhytten.

Nærb. af Inger, der sidder ved en Sti, som fører over en Eng. Hun har Killingen paa Skødet og kilder den paa Snuden med Blomsten.

5.

Uden for en Hytte eller et Husmandshus, der ligger op mod Skovbrynet i Baggrunden. Ved Stien, der fører bort fra Huset, sidder Inger og leger med Killingen. Døren til Huset aabnes, og en ældre Kvinde kommer til Syne paa Tærskelen.

6.

Tekst: Stine, Ingers Mor, havde været Enke i mange Aar, og den tunge Kamp for Udkommet havde gjort hende haard og bitter.

Nærb. af Stine i Døren til Huset. Hun har en Strikkestrømpe

i Haanden, ser forarget i Retning af Datteren og gaar hen imod hende.

7.

Ved Stien over Engen. Moderen kommer hen til Inger, der ikke lægger Mærke til hende, men leger videre med Killingen. Stine tager Datteren i Armen, den unge Pige drejer Hovedet, slipper Dyret og ser angstelig op mod Moderen, der arrigt udbryder:

Tekst: Skal du sidde her og drive hele den udslagne Dag! Det er paa Tide, at du ser til Faarene!

Hun river heftigt Datteren op fra den siddende Stilling, hun har indtaget, og den unge Pige sætter forskræmt i Løb. Moderen ser efter hende med Forargelse i Blikket. Afblanding.

8.

Tekst: Gaardejer Lars Strøm, paa hvis Jord Mor Stines Hytte laa...

Gaardspladsen til en Bøndegaard. Ved Indkørselen. Lars Strøm, der er en midaldrende Mand af et godmodigt Udseende, kommer ind gennem Porten. Han standser, ser i Retning af Posten og ryster smilende paa Hovedet. Han ser:

9.

Ved Posten paa Gaardspladsen. En ung Mand lader en opsadlet Hest staa og drikke af Vandtruget ved Posten. Ynglingen er saa hensunken i Drømmerier, at han ikke lægger Mærke til, at Hesten har faaet sin Tørst slukket og løfter Hovedet op fra Truget.

10.

Ved Indkørselen. Lars Strøms Mine bliver pludselig alvorlig, og han gaar hurtigt hen mod Posten.

11.

Ved .Posten. Den unge Mand staar stadig i sine egne Tanker,

da Gaardmanden kommer hen til ham, slaar ham paa Skulderen og siger:

Tekst: Staar du nu igen og drømmer, Hans?

(Hans; Lars Strøms eneste Søn.....)

Sønnen farer sammen og ser paa Faderen, der drejer ham om i en bestemt Retning og fortsætter:

Tekst: Havde du endda staaet og stirret i den Retning, kunde jeg have forstaaet dig, min Søn. Det er jo i Dag, at Helga kommer hjem fra Hovedstaden!

Han peger i den Retning, hvor ingen Langer spærrer for Udsigten. Den unge Mand smiler og ser udover:

12.

Afstandsbillede af en stor Bondegaard.

13.

Ved Vandposten. Lars Strøm ser med Tilfredshed i Blikket paa Sønnen og siger med et betydningsfuldt Smil:

Tekst: Og skynd dig nu, saa du kan være hjemme i god Tid til Middag!

Hans nikker, svinger sig op paa Hesten og rider bort.

14.

Gaardspladsen hos Lars Strøm. Strøm, der bliver staaende ved Posten, ser med tilfreds Mine efter Sønnen, som rider ud gennem Porten.

15.

Skoveng. Inger flytter et Par Faar, gør deres Tøjr fast til et Træ og løber ind i Skoven.

16.

Ved en Kilde. Inger kommer, lægger sig paa Knæ ved Kilden og

drikker Vand af Haanden.

17.

Skovvej med Eng til den ene Side. Hans kommer ridende, hører nogle Faar bræge ynkeligt, holder et Øjeblik stille og ser ned over Engen.

18.

Skoveng. En Hund staar og gør ad Ingers Faar, der i deres Forfjamskelse farer rundt om Træet og er ved at kvæles i Tøjret.

19.

Skovvejen som 17. Hans springer af Hesten og gaar ind over Engen, førende Hesten ved Tøjlen.

20.

Skoveng. De forskræmte Faar, der har faaet deres Tøjr snoet helt om Træet og er ved at kvæles, bræger ynkeligt. Hans, der stadig har Hesten ved Tøjlen, jager Hunden bort, lægger Hestens Tøjle om en Gren eller over en Busk, og hjælper saa Faarene ud af den pinefulde Stilling, de er i. Han vender sig atter mod Hesten og faar nu Øje paa Inger. Han ser:

21.

Ved Kilden. Inger ligger i Græsset og ler op mod Solen.

22.

Ved Busken, til hvilken Hans har bundet Hesten. Hans smiler og skynder sig i Retning af Kilden.

23.

Ved Kilden. Inger ligger stadig og nyder Naturens Skønhed, da Hans lister hen til hende. Uden at hun opdager ham, lægger han sig paa Knæ bag hende og kilder hende paa Halsen med et

Græsstraa. Hun farer op, men da ser hun, hvem Fredsforstyr-
 reren er, og det overraskede og forskrækkede Udtryk, der
 straks prægede hendes Ansigt, viger for et skælmsk og genken-
 dende Smil. Den unge Mand vil atter kilde hende med Straaet,
 men hun griber Flugten. Han sætter efter hende.

24.

Ved et stort Træ i Skoven. Inger løber hen mod Træet med
 Hans i Hælene paa sig. Hun gemmer sig bag Træet, han opgiver
 ikke Forfølgelsen, og den vilde Jagt gaar nogle Øjeblikke
 omkring Træet. Saa løber Inger videre ind i Skoven, og Hans
 følger efter.

25.

Ved en Busk i Skoven. Inger styrter hen mod Busken, og hen-
 des Forfølger faar fat i den ene af hendes lange Fletninger.
 Den unge Pige snubler og er nær ved at falde, men Hans red-
 der hende ved at fange hende i sine Arme.

26.

Nærb. af Hans og Inger ved Busken. Han ler til den unge Pi-
 ge, som han holder i sin Favn, og som tungtaandende ser op
 mod ham. En Langsel, som han ikke kan beherske, griber ham,
 han bøjer sig ned over Inger, og deres Løber mødes. En Skæl-
 ven gaar gennem den unge Pige, hun gør sig med en pludselig
 Bevægelse fri, skubber til Hans og løber rødmende og leende
 bort. Hans bliver et Øjeblik staaende og stirrer med Be-
 gejstring i Blikket efter hende. Saa sætter han ogsaa i Løb.

27.

Ved en Aa i Skoven. Inger løber - forfulgt af Hans - til
 Aaen, ved hvis Bred der ligger en lille Baad fortojet. Hun
 springer ned i Baaden, og Hans følger hende. Deres voldsom-
 me Bevægelser faar det slanke Fartøj til at kæntré, og de

falder i Vandet begge to.

28.

Nærb. af Hans og Inger i Aaen. De kommer paa Benene igen, dryppende af Vand. De ser paa hinanden, brister saa i Latter og vader ind mod Bredden.

29.

Ved Aaens Brød. Hans og Inger redder sig i Land, ser paa hinanden, og den unge Pige føler paa sin drivvaade Kjole. Hans trækker sin ene Støvle af og holder Vandet ud af den. Saa ser de igen paa hinanden, ler hjerteligt, og Hans siger
saa:

Tekst: Ja, nu gælder det om at blive tør igen!

Han peger hen mod nogle Buske og kommer med et Forslag. Hun nikker, og de løber saa hen til Buskene og forsvinder hver bag sin.

30.

Ved Busken, hvor Hans staar. Han tager sin vaade Jakke af.

31.

Ved Ingers Busk. Den unge Pige krønger sin vaade Kjole af sig.

32.

Tekst: Proprietær Niels Nielsen og hans Datter Helga.

Ved Udgangen fra en landlig Jernbanestation. Proprietæren, en drøj og selvbevidst Bondetype, kommer ud fra Stationen sammen med Datteren, der er en køn ung Pige, klædt paa efter sidste Hovedstadsmoder ganske vist, men dog saadan at man forstaar, at hun ikke har den bedste Smag. Fæderen bærer hendes Kuffert.

Foran Stationen. Fader og Datter gaar frem til en Vogn, hvis Hest med Tømmen er bundet til en dertil anbragt Stolpe eller til en Telefonpæl. Proprietæren løser Tømmen, og Helga tager imidlertid Plads paa Vognen. Faderen sætter sig op ved Siden af hende, og Køretøjet ruller bort.

Ved Buskene ved Aaen. Bag den ene Busk kommer Hans' nøgne Overkrop til Syne. Han raaber noget til Inger og vinker til hende med sin Skjorte. Den unge Pige strækker Armen frem over den Busk, bag hvilken hun staar, og tager sit Kjoleliv. Straks efter ser man hendes smilende Ansigt.

Skovvej i Nærheden af Aaen. Nielsen og Helga kommer kørende, og pludselig griber den unge Pige Faderen i Armen og peger bestyrtet ned mod Aaen. Nielsen ser i den angivne Retning og faar samtidig Hesten til at standse. De ser:

Ved Buskene ved Aaen. Hans staar paa den ene Side af Busken foran den unge Pige, der - synlig fra Vejen - staar paa den anden Side og knapper sin Kjole.

Nærb. af Vognen med Nielsen og Helga. Fader og Datter ser indigneret og overrasket paa hinanden. Saa slaar Proprietæren Knald med Pisken, og Vognen kører videre.

Landevejen uden for Porten til Strøms Gaard. Strøm, der er paa Vej ind, standses af Mor Stine, der vil tale med ham i en bestemt Anledning.

39.

Del af Engen med Træet, til hvilket Faarene er tøjret. Hans svinger sig op paa sin Hest, vinker Farvel til Inger og rider bort. Den unge Pige ser med store Øjne efter ham, falder paa Knæ ved Siden af et af Faarene og kærtegner Dyret.

40.

Landevejen uden for Porten til Strøms Gaard. Strøm lytter eftertænkning og velvillig til Mor Stine, da Proprietærens Vogn kommer forbi. Nielsen holder Hesten an og vinker med Pисken til Strøm, som betyder Mor Stine, at hun skal vente et Øjeblik, og gaar saa hen til Køretøjet.

41.

Ved Vognen. Helga, der har en meget kølig Mine paa, nikker reserveret til Strøm, medens Nielsen, hvis Hilsen ogsaa har været meget kort, fortæller, hvad han og Datteren har set. Strøm har svært ved at tro det, han hører.

42.

Nærb. af Mor Stine ved Porten. Hun er meget bestyrtet over de Fragmenter af Samtalen, der naar hendes Øren.

43.

Landevejen uden for Porten til Strøms Gaard. Nielsen kommer med en sidste vred og harmfuld Bemærkning. Hans Mine er yderst haanlig, og han afskærer al Diskussion ved at vende sig mod Hesten, som han ved at slaa et Smæld med Pисken atter faar til at sætte sig i Bevægelse. Vognen ruller bort, Strøm ser rasende efter dem, gaar saa hen til Mor Stine og siger:
Tekst: Om nogen Nedsættelse i Lejen kan der aldeles ikke være Tale, og holder du ikke din forfløjne Tøs fra min Dreng, lader jeg dig sætte ud af Huset! Han forsvinder ind ad Porten

Mor Stine ser urolig og gal efter ham og gaar saa hen ad Landevejen.

44

Landevej i Nærheden af en forfalden Skovhytte. Inger er munter og lykkelig - paa Vej hjem med Faarene.

45.

Del af Strøms Dagligstue. Strøm gaar rasende frem og tilbage i Yrrelset og damper paa en Cigar, da Døren gaar op, og Hans kommer ind. Faderen vender sig mod ham og begynder med Heftighed i Stemmen at tale. Hans lytter forbavset til Faderen. Pludselig opklares hans Ansigt af et forstaaende Smil, og han begynder livligt at forklare.

46.

Faarefold uden for Mor Stines Hus. Inger, der stadig er i den glade, lyse Stemning, som Mødet med Hans har sat hende i, slipper Faarene ind i Folden.

47.

Del af Strøms Dagligstue. Strøm lytter med stadig voksende Interesse til Sønnens Forklaring. Hans slutter med at sige:

Tekst: Nu ved du, hvorledes det hele er gaaet til, Far. Niels Nielsen og Helga har helt misforstaaet Situationen! Strøm nikker, slaar Sønnen paa Skulderen og siger:

Tekst: Vi gaar over og forklarer dem det!

Hans nikker. Faderen tager sin Hat, og han og Sønnen gaar.

48.

Ved Faarefolden uden for Mor Stines Hus. Inger ~~stænger~~ Folden, og under Indtrykket af den lykkelige Stemning, der behersker hende, tager hun nogle Dansetrin, og danser ind ad Døren til Stuen.

Mor Stines Dagligstue. Inger kommer dansende ind, og da hun ser Kattekillingen ligge paa hendes Seng, tager hun Dyret, løfter det op over sit Hoved og danser og synger:

Tekst: Paa Gærdet sidder en Stoddertøs
 med Hud saa silkeblød
 tra-la-la-la!
 Den Fyrstesøn kommer ridende
 klædt i Skarlagen rød---

Og hun danser og synger videre. Døren, der staar paa Klem, skydes forsigtigt op, og Mor Stine viser sig i den. Hun staar et Øjeblik uden at sige noget og ser med Ondskab i Blikket paa Datteren, der pludselig opdager hende og brat holder op med sin Dansen og Nynnen.

Nærb. af Inger, hvis Ansigt stivner i Skræk.

Mor Stines Stue. Den gamle Kvinde gaar hen til Datteren, river Kattekillingen fra hende og lader den falde paa Gulvet og vender sig saa rasende mod Inger.

Ved den aabne Dør i Stuen. Killingen kommer farende og forsvinder ud ad Døren.

Del af Mor Stines Stue. Mor Stine kaster sig over Datteren og vil gribe hende i Haaret, men Inger redder sig om bag en Stol. Moderen stiller sig foran Stolen og hvæser:
 Tekst: Du danser og synger, og saa kommer maaske din gamle Mor til at gaa fra Hus og Hjem for din Letsindigheds Skyld!
 Men jeg skal vide at banke Letsindigheden ud af dig...!
 Inger farer sammen og ser uforstaaende paa Moderen, og

pludselig flammer Harmen op i hendes Blik. Hun vil sige noget, men i det samme sparker Moderen Stolen bort og griber hende i Haaret, idet hun kommer med de værste Ukvemsord.

54.

I Døren til Stuen. Kattekyllingen stikker et Øjeblik Hovedet ind, men forsvinder saa i en Fart igen.

55.

Mor Stines Stue. Stine tildeler Datteren et Par kraftige Lussinger, slæber hende hen til Døren, kaster hende ud og snækker Døren haardt i. Hun bliver et Øjeblik staaende og snapper efter Vejret, ser frem for sig med Vildelse i Blikket, vakler saa hen til en Stol og synker ned paa den.

56

Uden for Døren til Mor Stines Stue. Inger sidder paa Trappen og snøfter.

56a

Ved Nielsens Have. Helga og Hans sidder ved Siden af hinanden. Hans taler ivrigt og indtrængende. Helga rejser sig utaalmodig og saaret, gaar langsomt. Hans rejser sig, gaar efter hende.

56b.

Paa Trappen. Ingers Haand, der hænger slapt ned ved hendes Side, rører ved Killingen, som kommer frem og kælent stryger sig op mod hende. Hun farer med eet sammen og lytter. Hun hører Moderen bevæge sig inde i Stuen.

57.

Del af Mor Stines Stue. Stine rejser sig op fra Stolen.

58.

Uden for Mor Stines Hus. Ingers Ansigt faar et trodsigt Udtryk. Hun rejser sig og styrter bort.

59.

En Landevej. Hans har indhentet Helga, han taler sin Sag for hende, som alvorlig, men med voksende

Velvilje lytter til hans Skriftemaal.

60.

Paa Verandaen, der hører til Nielsens Stuehus. Nielsen og Lars Strøm sidder ved et Bord og drikker Toddy i al Gemytlighed og Fortrolighed. Fru Nielsen kommer ind med en ny Kande kogende Vand.

61.

Under en Stente eller Bro over en Aa. Inger kommer, kaster sig i Græsset neden under denne, forgrædt og udmattet.

61 a.

Landevej. Hans og Helga samtalende.

61 b.

Inger stadig grædende, borer sit Ansigt ned i Græsset

62.

Ved Stenten set fra Landevejen. Hans og Helga kommer. Hans slutter sin Beretning, Helga nikker: "Jeg tror dig, Hans!" Han griber hendes Haand, drejer hendes Ansigt ind mod sig, og deres Læber mødes. De sætter sig paa Stenten med Ryggen mod Inger.

63.

Ved Stenten. Inger sidder hensunken i Tanker og bliver saa opmærksom, da hun hører Stemmer oppe fra Stenten. Hun lytter spændt og ser saa gennem en Aabning i Hækken op mod

64.

Stenten. Helga læner sig ind til Hans, der stadig sidder ! med hendes Haand i sin og spørger ham om noget. Den unge Mand ryster leende paa Hovedet, men bliver saa straks alvorlig og sidder et Øjeblik i dyb Eftertanke. En Mistanke slaar ned i Helga, hvilket hendes forskende Blik røber, og hun gentager sit Spørgsmaal. Hans tager sig sammen og siger:

Tekst: Det er ikke, fordi det betyder noget, men det er maa-ske bedst alligevel, at jeg fortæller dig det!

Han begynder at fortælle , og Billedet tæner bort.

65.

Nærb. af Hans og Inger ved Busken, som 26. Hans ler til Inger, som han holder i sin Favn, og som med straalende Øjne ~~XXX~~ ser op mod ham. Han bøjer sig ned over hende og kysser hende. Billedet tæner bort.

66.

Ved Stenten. Helga trækker hurtigt sin Haand til sig, og hendes Ansigt faar igen det kolde og spottende Udtryk. Hun ser skarpt paa Hans, der med klare og ærlige Øjne møder hendes Blik, og som med overbevisende Fasthed siger:

Tekst: Jeg forsikrer dig, Helga, at Inger intet som helst betyder for mig. Hun og jeg har leget sammen som Børn, det er det hele!

Helga ser stadig skarpt paa ham, siger saa:

Tekst: Jeg skal forsøge at tro dig, Hans, men kun paa den Betingelse, at du løver mig aldrig mere at søge Ingers Selskab eller at tale med hende!

Hans tøver lidt med at svare.

67.

Nærb. af Inger under Stenten. Det lykkes hende at kvæle et

Skrig, der er ved at presse sig over hendes Læber. Hun lytter spændt.....

68.

Stenten. Hans kan stadig ikke faa sig til at svare og ser misbilligende paa Helga, hvis Ansigt røber begyndende Utaalmodighed.

69.

Nærb. af Hans. Han sidder og stirrer frem for sig, hans Ansigt er eftertænkstomt og faar ligesom et Udtryk af kold Beregning. Han smiler besk. Billedet tæner bort.

70.

Bakke foran en bølgende Kornmark. Hans, der holder til Hest oppe paa Bakken, ser ud over Marken, hvor en stor Skare Høstfolk arbejder. Billedet toner bort.

71.

Nærb. af Hans paa Stenten. Han river sig ud af sine Drømmesier og vender sig mod Helga.

72.

Stenten. Hans ser paa Helga, hvis Utaalmodighed stadig er blevet større, og han siger med et besluttet Udtryk:
Tekst: Det skal blive, som du ønsker det, Helga!

73.

Nærb. af Inger under Stenten. Alt styrter sammen for hende, og hun sidder et Øjeblik som forstenet. Saa kiger hun atter ind gennem den lille Aabning i Hækken.

74.

Stenten. Helga lægger sine Hænder om Hans' Hoved, ser ømt paa ham med et Blik, der fortæller, at nu betragter hun ham som sin Ejendom, og nærmer sit Ansigt til hans.

Ved Gårdeet udenfor. Inger hulker, rejser sig og vokter
bort.

Veranda. Nielsen og Strøm savner Helga og Hans, spørger
Fru Nielsen, ser paa hinanden, smiler og nikker forstaaende

Ved en Indhegning i Nærheden af en Skovvej. Inger kommer,
kaster sig hulkende ned i Græsset og græder, som hendes
Hjerte skulde briste.....Billedet blændes af.

2. Akt.

77.

Opblanding af en Skovvej i Maaneskin, - Silhouetbilløde. Tre Cirkusvogne, der trækkes af Hesteforspand, kommer til Syne oppe paa Bakken og kører frem ad Vejen. Der rider to Mænd ved Siden af den forreste Vogn, og en Hund følger dem.

78.

Ved den forreste Vogn, der er indrettet som Beboelsesvogn. Kusken, der sidder paa Bukken, raaber og kånlder med Pisken for at opmuntre Hestene, der har svært ved at trække den tunge Vogn. Den ene Rytter, - en ung Mand af et noget tungsindigt Udseende, giver sin Hest Sporerne og rider forbi Trækhestene og hen ad Vejen, fulgt af Hunden.

79.

Tekst: En glædeløs Barndomstriste Minder havde gjort Paul Alban - den unge Cirkusartist - til en tungsindig Drømmer.

Paa Bakketoppen foran Vognene. Den unge Mand rider i Trav ind i Billedet, fulgt af Hunden. Han holder Hesten an et Øjeblik og ser med Utilfredshed i Blikket tilbage mod Vognene, hvorimod Hunden løber videre. Paul lader atter Hesten strække ud.

80.

Skovvej paa den anden Side af Bakken. Paul rider langsomt hen ad Vejen, da en Lyd inde fra Skoven faar ham til at holde Hesten an og lytte.

81.

Ved Stedet, hvor Inger ligger - som Bill. 76. Hunden staar og giver Hals ved Siden af Inger, der ligger bevidstløs i Græsset.

82.

Skovvejen paa den anden Side af Bakken. Paul rider ind i Skoven i den Retning, hvorfra Hundeglammet kom.

83. Stedet, hvor Inger ligger. Hunden staar stadig og glammer, da Paul kommer og faar Øje paa den bevidstløse unge Pige. Han springer af Hesten og lægger sig paa Knæ ved Siden af Inger.

84.

Nærb. af Paul og Inger. Han løfter hendes Hoved op og betragter hende et Øjeblik, slaaet af hendes usædvanlige Skønhed. Saa rejser han sig igen, kalder og vinker i Retning af Skovvejen.

85.

Skovvej paa den anden Side af Bakken. Vogntoget, der nu er naaet saa langt frem, standser - Døren til Beboelsesvognen aabnes, og en midaldrende Kvinde - en lidt vel yppig Skønhed - viser sig.

86.

Tekst: Sylvia, Pauls Mor og Direktrice for Cirkus Alban.
Nærb. af Sylvia i Døren. Hun stirrer ud i Natten med et baade ærgerligt og spørgende Blik og gaar saa ned fra Vognen.

87.

Paa Skovvejen ved Beboelsesvognen. Hun spørger Kusken, hvorfor de holder stille, og han kommer med en Forklaring, idet han peger hen mod Skoven. Den anden Rytter rider derhen.

88.

Ved Stedet, hvor Inger ligger. Paul forsøger uden Held at faa den unge Pige bragt til Bevidsthed, da den anden Rytter kommer til. Paul giver ham med et Par forklarende Ord sin Hests Tøjler, løfter Inger op og bærer hende Hen mod Vejen. Den anden Rytter følger efter. Han fører Pauls Hest ved Tøjlen.

89.

Paa Skovvejen ved Døren til Beboelsestogten. Sylvia staar stadig og spejder i Retning af Skoven, da Paul kommer med

Inger i sine Arme. Sylvia, der baade er forbavset og ufor-
staaende, spørger ham brøstigt, hvad det er han har for, men
han bærer roligt sin Byrde ind i Vognen uden at svare. Moderen
følger efter, og Døren lukkes.

90.

Skovvej paa den anden Side af Bakken. Den anden Rytter binder
Pauls Hest bag Vognen og siger noget til Kusken, som nikker
arrigt og knalder med Pisken. Vogntoget sætter sig atter i Be-
vægelse henad Vejen, og Hunden løber ved Siden af Karavanen.

91.

Inde i Vognen. Sylvia sidder paa sin Seng og betragter med en
ærgelig Mine Sønnen, der ligger paa Knæ ved Siden af Inger,
til hvem han har redt et Leje af Puder og Pjalter paa Gulvet.
Han har løftet hendes Hoved op og hælder noget Medicin i hen-
des Mund. Hun slaar Øjnene op.

92.

Nærb. af Ingers Ansigt. Hun blinker med Øjnene, og man for-
staar, at hun har svært ved at skelne sine Omgivelser.

93.

Nærb. af Pauls Ansigt. Det er straks uskarpt, men bliver ef-
terhaanden skarpt. Han smiler, og der er Beundring i hans
Blik.

94.

Ved Ingers Leje. Hun ser sig forvildet om, og hendes Hoved
falder atter tungt ned mod Pudden. Hun lukker Øjnene og kaster
sig uroligt om som i Feber. Paul faar atter travlt med at sysle
om hende og lægge hende til Rette.

95.

Del af Skovvej, evt. Silhouetbillede. Vogntoget ruller videre
i Natten. Afblænding.

96.

Tekst: En hel Uge vaagede Paul over den lille hjælpeløse, fremmede Pige, som Skæbnen havde ført paa hans Vej, og i hvem Feberen rev og sled. Og til sin usigelige Glæde og Triumf saa han hende til sidst vende tilbage til Livet.....

Opblænding - Plads foran Beboelsesvogn. Inger sidder - iført Prøvekostume - og nyder Solen, som bager over Pladsen. Paul kommer fra Beboelsesvognen med et Tæppe, som han, trods hendes Protest lægger om hende. Inger takker ham med et venligt, men træt Blik, Paul gaar.

97.

I Manegen. Sylvia i Ridedragt arbejder med sine Heste - slutter af. Medens et Par Staldknægte trækker hendes Heste ud, ser hun sig szgende om, spørger en Artist, hvorfor Inger ikke er parat til sin Prøve? Ingers Hest trækkes ud i Manegen. Sylvia rasende, gaar.

98.

Plads foran Beboelsesvogn.

Tekst: Sorgen gnavede stadig i Ingers Hjerte. Hun havde helst villet dø, men Skæbnen havde villet det anderledes, og hun var taknemmelig over foreløbig at kunne blive hos Cirkusfolkene. At vende hjem nu - efter det, der var sket, kunde hun slet ikke tænke sig....

Nærb. af Inger i Stolen. Hun stirrer med trøstesløse Blikke frem for sig - Afblænding.

99.

Optoning Ved Stenten. Helga og Hans. Hans lover Helga ikke oftere at komme sammen med Inger. Afbl.

100.

Nærb. af Inger i Stolen. Hun stirrer med trøstesløse Blikke frem for sig - lytter pludselig.

101.

Uden for Teltaabningen. Sylvia kalder paa Inger, gaar mod Beboelsesvognen.

102.

Plads foran Beboelsesvognen. Inger har rejst sig, da Sylvia kommer rask hen til hende. Sylvia spørger med lynende Øjne, hvorfor Inger ikke har passet Tiden? River Tæppet fra hende og beordrer hende paa en uelskværdig Maade til at passe sin Pligt. Paul er under dette kommet til og gaar nu med Inger. Sylvia ser gnavent efter dem.

103.

Manegen. En Staldkarl staar med Ingers Hest. Inger og Paul ind. Inger hjælpes op, og en Artist begynder at indøve et Nummer.

104.

Paa den anden Side af Beboelsesvognen. En Jagtvogn, der køres af en midaldrende Godsejer af Levemandstypen, standser, og Godsejeren slaar Knald med Pisken som et Slags Signal. Sylvia kommer til Syne i et af Beboelsesvognens Vinduer.

105.

Nærb. af Sylvia i Vinduet. Hun har en Rose i Munden og nikker smilende til Godsejeren.

106.

Paa den anden Side af Beboelsesvognen. Sylvia forsvinder bort fra Vinduet og kommer straks efter ud af Døren klædt i Ridedragt med Benklæder og Gamacher. I sin ene Haand har hun en Ridepisk, i den anden Rosen. Hun gaar smilende hen mod Jagtvognen.

107.

Ved Cirkusteltet. Paul kommer frem i Aabningen - ser:

108.

Ved Jagtvognen. Sylvia udfolder alt sit Koketteri over for Godsejeren, med hvem hun taler livligt, og som fortroligt bøjer sig ned mod hende.

109.

Ved Cirkusteltet. Pauls Ansigt røber dyb Sorg, og han giver

et uvilkaarligt Udbrud af Harme.

110.

Ved Jagtvognen. Sylvia og Godsejeren hører Pauls Udbrud og ser hen mod ham.

111.

Ved Cirkusteltet. Paul vender sig.

112.

Ved Jagtvognen. Sylvia ser med rynkede Bryn mod Paul. Godsejeren stiger med sarkastisk Mine ned af Vognen og siger nogle haanende Replikker til Sylvia. Sylvias Øjne skyder Lyn og pludselig glider et ondt Smil over hendes Læber, hun tager Godsejeren under Armen og gaar hen mod Cirkus.

113.

Manegen. Inger prøver. Paul kommer, ser med Bekymring, at Inger ikke formaar at udføre det Nummer, hun skal - og da Artisten synes noget irriteret og utaalmodig, søger Paul med Venlighed at bøde herpaa og hjælper hende.

114.

Uden for Cirkus. Sylvia og Godsejeren standser et Øjeblik og ser ud. Godsejeren smiler ad det, han ser; Sylvia gaar rask ud.

115.

Manegen. Inger prøver forgæves at udføre sit Kunststykke. Sylvia rasende ind i Manegen. Kommanderer Artisten og Inger, og da dette ikke hjælper, griber hun Chambrièren - stiller sig midt i Manegen, og opildner Hest og Inger ved at klippe dem med Snerten. Man ser, hvor hvert Smæld tilføjer Inger Smerte.

116.

Nærbillede af Paul, hvis Ansigt udtrykker Angst og Vrede.

117.

Manegen. Inger kan ikke mere for Smerte, er ved at falde af Hesten, Artisten griber hende. Sylvia hysterisk vred - Hans kommer Inger til Hjælp, taler bebrejdende til Moderen. Sylvias Vrede naar Kogepunktet, hun hæver Ridepisken, som hun stadig har i Haanden, og vil slaa Paul. Inger træder imellem og forhindrer det. Sylvia gør sig fri og træder tilbage, hvorved hun kommer til at se mod Teltaabningen:

118.

Teltaabningen. Godsejeren, der smilende stryger sin Knebelsbart.

119.

Manegen. Sylvia behersker sig, vender sig med et Skuldertræk og gaar hen til Godsejeren.

120.

Plads mellem Cirkus og Beboelsesvogn. Godsejeren og Sylvia gaar hen mod Jagtvognen - flirtende og spøgende, som om intet var passeret.

121.

Ved Cirkusteltet. Nærb. af Inger og Paul. De ser paa hinanden - Ud af hans Øjne taler Bitterhed og Harme - og i hendes læses et Glimt af Medlidenhed. Han vender sig og gaar, og hun sukker dybt, idet hendes Tanker strejfer hendes egen Ulykke. - - Billedet blændes af.

122.

Tekst: Klokken var henved 10 om Aftenen, og Forestillingen var ved at slutte.

Opblænding af Sylvia i Manegen, hvor hun udfører et eller andet Dressurnummer med nogle Heste. Hun slaar Knald med Chambrièren, og to Heste falder med Forpoterne paa Knæ foran hende. - Billedet toner over i:

123.

Det Indre af Cirkusteltet. Det ret talrige Publikum, der fylder Bænkene, applauderer Sylvia, der fortsætter Nummeret.

124.

Nærb. af Inger i Cirkusstalden. Hun sidder paa en Foderkasse eller lignende i et Hjørne af det kun svagt oplyste Staldrum, og hendes Ansigt har et bedrøvet Udtryk. Hun løfter pludselig Hovedet, ser fremefter og rejser sig.

125.

Del af Cirkusstalden. En Papegøje, der er lænket til sin Stang, og en Marekat er røget i Totterne paa hinanden. Inger kommer derhen, gør Ende paa Striden og tager Marekatten paa Armen.

126.

Nærb. af Papegøjen, der skriger saadan noget som:

Tekst: Din fordømte Abekat!

127.

Nærb. af Marekatten paa Ingers Arm. Den hvæsser mod sin Fjende.

128.

Del af Cirkusteltet med et Bur. Inger slipper Marekatten ind i Buret og gaar hen mod Indgangen til Staldgangen.

129.

Staldgang. Et nyt Nummer gøres klart. Paul kommer efter endt Omklædning - møder Inger. Begge gaar.

130.

Uden for Beboelsesvognen. Paul og Inger kommer. De møder Sylvia, som omklædt i en elegant Spadseredragt netop forlader Vognen og uden at værdige de to et Blik skynder sig hen mod Bagsiden af Cirkusteltet. Paul vender sig, ser efter Moderen, og Inger betragter ham deltagende.

131

Ved Bagsiden af Cirkusteltet. Sylvia, der udfolder al sit Koketteri og ødsler med Smil, gaar hen mod Godsejeren, der venter hende i sin Jagtvogn.

132.

Uden for Beboelsesvognen. Fortvivlelsen lyser ud af Pauls Øjne, men saa tager han sig pludselig sammen og gaar efter Moderen. Inger ser forbavset efter ham.

133.

Ved Godsejerens Jagtvogn. Sylvia skal netop til at stige op i Vognen, da Paul kommer. Han griber Moderen i Armen. Hun vender sig overrasket imod ham.

134.

Nærb. af Paul og Moderen ved Vognen. Han siger bønfyldende: "Mor"! Hun betragter ham og lader et Øjeblik til at være i Tvivl om, hvad hun skal.

135.

Nærb. af Godsejeren i Vognen. Han smiler haanligt og stryger sine Moustacher.

136.

Ved Jagtvognen. Sylvias Blik gaar fra Sønnen til Godsejeren. Med en kort, raa Latter skubber hun saa Paul fra sig og stiger op i Vognen, som straks efter kører bort. Paul ser fortvivlet efter de Bortkørende.

137.

Ved Døren til Beboelsesvognen. Inger ser bedrøvet hen mod Paul og gaar saa ind i Vognen.

3. Akt.

138.

Uden for Cirkusteltets Publikums-Indgang. Forestillingen er forbi, og Publikum strømmer ud.

139

Nærb af Inger, der sidder paa sit Leje i Beboelsesvognen. Hendes Udtryk er præget af dyb Fortvivlelse. Hun stirrer frem for sig. Billedet toner bort.

140

Stenten. Optoning, forandres til hvor Mor Stine kaster hende paa Døren. Helga og Hans sidder ved Siden af hinanden paa Bænken. Hun ser skarpt paa ham, siger:

Tekst: Jeg skal forsøge at tro dig, Hans, men kun paa den Betingelse, at du lover mig aldrig mere at søge Ingers Selskab eller at tale med hende!

Hans tøver et Øjeblik, saa svarer han:

Tekst: Det skal blive, som du ønsker det, Helga!

Helga lægger sine Hænder om Hans' Hoved, ser ømt paa ham med et Blik, der fortæller, at nu betragter hun ham som sin Ejendom, og nærmer sit Ansigt til hans.. Billedet bort.

141.

Nærb. af Inger paa Lejet i Beboelsesvognen. Hun sukker dybt og en Taare glider ned over hendes Kind. Saa lytter hun pludselig, løfter Hovedet og ser hen mod Døren.

142.

Ved Døren i Beboelsesvognen. Paul kommer frem i Døren, helt ude af sig selv af Fortvivlelse.

143.

Del af Beboelsesvognen med Ingers Leje. Inger sænker atter Hovedet. Paul kommer hen til hende, staar et Øjeblik hensunken i dyb Fortvivlelse, siger saa:

Tekst: Aah, du forstaar mig ikke, lille Inger...Men hun er

je træds alt min Mor!

Han gør en Bevægelse hen mod Døren.

144.

Nærb. af Inger. Hun ser paa ham med Haabløshed og Fortvivlelse i Blikket og siger saa:

Tekst: Paul, jeg kan ikke hjælpe dig. Jeg er lige saa forladt og ulykkelig som du!

Og hun gennemrystes af en voldsom Hulken.

145.

Del af Beboelsesvognen med Ingers Leje. Paul sætter sig ved Siden af den unge Pige, ser ømt paa hende, lægger sin Arm om hendes Liv og drager hende ind til sig. Hun lader det viljeløst ske, og de sidder en Stund i stum Smerte, tæt ind til hinanden. Pludselig flammer det op i hans Øjne, og han siger med Vildskab:

Tekst: Ja, vi er ulykkelige begge to...Vi maa holde sammen!

Han trykker hende heftigt ind til sig og kysser hende. Hans Øjne gløder af Lidenskab, og hans Kys bliver hede og stormende. Inger lukker Øjnene og hviler tungt og viljeløs i hans Arme. Afbl.

146.

Ved Sengen i Mor Stines Stue. Opblending. Mor Stine ligger syg i Sengen, ved hvis Fodende der staar en ældre Kone, der passer den Syge, og som i Øjeblikket er meget rørt. Ved Hovedgærdet sidder Sognets Præst, en elskelig gammel Herre, til hvem Mor Stine taler med svag og træt Stemme:

Tekst: Jeg forstaar nu, at jeg har været meget haard og uretfærdig over for mit Barn og ligefrem drevet hende hjemme fra. Naar hun engang kommer tilbage, maa Pastoren hilse hende fra mig og bede hende tilgive sin Mor, som velsigner hende i sin sidste Stund!

3.
Hendes Hoved synker udmattet tilbage paa Puden. Præsten
nikker bevæget og taler trøstende til hende. Afbl.

147.

Opblanding af Beboelsesvognen med Ingers Leje. Inger sid-
der paa Sengen med Hovedet gemt i sine Hænder. Paul staar
noget fra hende ved et Bord, paa hvilket det staar nogle
Roser. Uden at tænke over det tager han en Rose og piller
dens Blade af, medens han ser paa Inger med et bedrøvet og
forlegent Blik. Han vil sige noget, men kan ikke finde de
rigtige Ord, vender sig saa langsomt og gaar. Den unge Pige
løfter sit forgrædte Ansigt og ser efter ham med et under-
ligt tomt Udtryk i Blikket. Det skælver svagt om hendes Læ-
ber, men det lykkes hende at holde Graaden tilbage. Hun
knapper sit Kjøleliv til, som staar aabent i Halsen, og
ordner sit Haar.

148.

Uden for Døren til Beboelsesvognen. Paul staar hensunken
i dybe Tanker. Han holder stadig Rosen i Haanden.

149.

Nærb. af Rosen i Pauls Haand. Haanden klemmer om Blomsten,
saa dens Blade løsnes og falder til Jorden, det ene efter
det andet....Afbl.

150.

Tekst: Samme Dag fejrede Proprietar Nielsen sin Datters For-
lovelse ved et dundrende Gilde... Man afventede bare Hæ-
dersgæstens, den gamle Præsts, Ankomst..

Optoning af Nielsens Spisestue med Veranda udenfor. Her er
dækket et mægtigt Bord, der bugner af kolde Retter som
Stege, Skinker og andre Delikatesser, og paa hvilket der
heller ikke savnes et større Antal Kølere med Vinflasker.

Yderst ved Bordenden staar Brøndevidinsdunken, omgærdet af Glas. Højtidsklædte Gæster af begge Køn, blandt hvilke Hans og Helga er Midtpunktet, staar langs Væg og Sider og afventer spændt det Øjeblik, da man skal gaa til Bords. Varten selv sidder et Stykke fra Bordet og taler med Lars Strøm og en noget rød-blisset, oprømt Mand, der er omkring de 50: Dyrlæge Badstue. Den sidstnævnte ser med begærlige Blikke mod Bordet, og endelig hører man en Vogn nærme sig. Hans skynder sig ned ad Trappen fulgt af Fru Nielsen.

151.

Ved Hovedindgangen. Den gamle Præst hjælper sin Hustru ned fra Vognen, og Fru Nielsen og Hans byder dem Velkommen. Præsten vender sig med et alvorligt Ansigt til Hans og siger:

Tekst: Mor Stine har endelig fundet Fred. De var jo Barn-domsven til hendes forsvundne Datter..Aner De ikke noget om, hvor hun er blevet af?

152.

Nærb. af Hans, over hvis glade Ansigt der lægger sig en Skygge. Han ryster paa Hovedet: Nej, han ved det ikke.

153.

Ved Hovedindgangen. Neden for Verandaen. Præsten nikker eftertænkstomt og gaar saa sammen med Hans op paa Verandaen, bag efter Værtinden og Præstefruen.

154.

Spisestue. De fire kommer op, og Præsten og hans Hustru hilser paa de andre. Præsten klapper Helga paa Kinden. Den unge Pige er stærkt stødset op som "Købstadsfrøken". Afbl.

155.

Tekst: Inger og Paul talte siden hin Aften kun sjældent med hinanden. Det var, som om der var kommen noget imellem dem, noget som var til Hinder for den tidligere Fortrolighed.

Øptening af Gangen i Cirkusstalden, Den Del, hvor Hestenes Baase er. Paul kommer med et Hestedækken paa Armen og vil gaa ind til en Hest i en Baas, da han pludselig standser og tvivlraadig ser ind i Baasen.

156.

Ved Krybben i Baasen. Inger staar og giver Hesten nogle Skiver Brød.

157.

Paa Gangen uden for Baasen. Paul trækker sig saa meget tilbage, at Hesten er imellem ham og Inger, saa den unge Pige ikke kan se ham. Saa ser han igen ind i Baasen.

158.

Ved Krybben i Baasen. Hesten vil tage et Stykke Brød af den unge Piges Haand, men kommer til at skubbe til det i Steedet for, saa det falder paa Jorden. Inger bukker sig for at tage det op, men hun rejser sig hurtigt op igen, idet hun presser Haanden mod Midjen. Hun lukker et Øjeblik Øjnene, aabner dem saa atter og stirrer tankefuldt frem for sig, fører Haenden op mod Hjertet.

159.

Nærb. af Paul for Enden af Baasen. En Tanke slaar ned i ham, og han ser med et spændt Udtryk paa Inger.

160.

Paa Gangen uden for Baasen. Inger kommer ud fra Baasen, bliver et Øjeblik staaende paa Gangen, vaklende og med lukkede Øjne og med Haanden trykket ind mod Hjertesiden. Paul, der stadig har fulgt hende med spændte Blikke, skynder sig hen til hende, griber hende om Livet og spørger:

Tekst: Er du syg, Inger?

Hun aabner Øjnene og ser paa ham med et underligt, talende Blik, som han forbavset og eftertænksomt besvarer.

Hun ser atter ned, gør sig fri for hans Arme og gaar. Han staar et Øjeblik raadvild, tager sig saa sammen og skynder sig efter hende.

161

Uden for Cirkusteltets Staldindgang. (Andet Milieu end de foregaaende Billeder uden for Teltet, da Cirkus Alban jo er ambulant). Inger kommer ud og vil gaa videre, men standses af Paul, der følger lige efter hende. Hun drejer Hovedet og bliver staaende. Han siger alvorlig:

Tekst: Jeg forstaar nu alt, Inger! Og jeg, som har undgaaet dig, fordi jeg troede, du vilde glemme===== Det skælver om Ingers Mund, og Paul fortsætter:

Tekst: Men nu ser det hele anderledes ud. Du maa blive min Hustru, Inger! Hun ser paa ham, smiler og nikker: "Vil du virkelig gifte dig med mig?" Han bliver ivrig, bekræfter det og opmuntrer hende med Smil og Nik, men kommer saa til at tænke paa noget og bliver igen alvorlig. Han siger:

Tekst: Men lad ikke Mor mærke noget. Saadan som hun er, er det bedst, at det hele bliver en Hemmelighed mellem os to! Inger nikker atter, ser paa ham og smiler gennem Taarer. Han trykker hurtigt hendes Haand, vender sig fra hende og gaar tilbage i Stalden. Inger ser drømmende efter ham.

Afbl.

162.

Tekst: Et Par Dage senere havde Cirkus Alban slaaet sit Telt op paa Markedspladsen i Holtved.

Opblænding af Markedets Forlystelsesafdeling med Karrusel, Luftgynge, Kraftprøver, Skydebaner, Dansetelte og lignende. Det er tidligt paa Dagen, og der er kun ret faa Mennesker paa Markedspladsen. Paa den ene Side af denne ligger

Cirkus

Albans Telt. I Baggrunden gaar Forlystelsesafdelingen over i den mere forretningsmæssige Del af Markedet, og der hersker der livligt Røre.

(Eventuelt suppleres dette Billede med et Par karakteristiske Detailbilleder af Markedslivet).

163.

Ved Indgangen til Cirkusteltet, over hvilken et stort Skilt med Indskriptionen: Cirkus Alban er anbragt. Paa begge Sider af Indgangen er opslaaet mægtige Reklameplakater, foran hvilke der er samlet en Del Mennesker.

164.

Nærb. af en Plakat, paa hvilken man ser Billedet af en Mand, der gaar paa Line højt oppe under Cirkuskuplen. Under Billedet staar med store Bogstaver:

En forvoven Leg med Døden!

--O--

PAUL ALBAN,

MANDEN MED STAALNERVERNE

GAAR PAA SLAP LINE, DER ER UDSPÆNDT I HØJDE

MED CIRKUSKUPLER, UDEN REDNINGSNET:

---O---

E N E S T A A E N D E   S E N S A T I O N .

165.

Ved Indgangen til Teltet. Tilskuerne diskuterer interesserede Situationen.

166.

Staldgang. Cirkusfolk af forskellig Art har travlt med

Forberedelserne til Aftenens Forestilling.

167.

Ved en Rebstige i Manegen. Rebstigen fører op til en lige under Kuplen udspændt Line.--Sylvia og et Par Funktionærer ser op mod Kuplen.

168.

Ved Linen oppe under Kuplen. Paul, der er paa Vej op ad Rebstigen, naar op til Platformen ved Linens ene Ende.

169.

Nærb. af Inger, der staar halvt skjult ved Indgangen til Manegen. Hun ser med spændt og angstelig Mine op mod Kuplen.

170.

Nærb. af Paul paa Platformen. Han vinker smilende nedefter, gaar saa ud paa Linen.

171.

I Manegen. Nærb. af Sylvia ved Rebstigens nederste Ende. Hun ser til Siden og faar Øje paa:

172.

Nærb. af Inger ved Indgangen. Den unge Pige er stadig meget nervøs, og med den ene Haand famler hun ved sin Midje.

173.

Nærb. af Sylvia ved Rebstigen. Hun smiler ondt og haanligt, ser saa atter op mod Paul. Afblænding.

174.

Tekst: Samme Morgen var Dyrlæge Badstue blevet hentet til Lars Strøms Gaard, hvor en Hoppe var blevet syg.

(Dyrlæge Badstue....)

Uden for Staldlængen i Strøms Gaard. Dyrlægens Jumbe holder udenfor, under en Drengs Tilsyn. Lars Strøm, Sønnen Hans og

Dyrlægen kommer ud fra Stalden. Badstue er i Skjortærmer, og Hans, der er klædt paa som til en Bytur, bærer hans Jakke over Armen og har i den ene Haand en lille Flaske, Dyrlægen smøger Ærmerne ned og diskuterer samtidig Sygdomstilfældet med Fader og Søn. Pludselig gaar der *et* Smil over Hans' Ansigt. Han ser nemlig:

175.

Ved Indkørslen til Strøms Gaard. Proprietar Nielsens Vogn kører ind ad Porten. Helga sidder ved Siden af Faderen, der selv er Kusk.

176

Nærb. af Badstue, Lars Strøm og Hans uden for Staldlængen. Hans siger glad til de to andre, der ogsaa ser hen mod Porten:

Tekst: Ja, nu maa De undskylde mig Dyrlæge. Men jeg har lovet Helga og hendes Far at tage med til Marked i Holtved! Han giver Dyrlægen, der nikker forstaaende, hans Jakke og kaster saa et Blik paa Flasken.

177.

Nærb. af Flasken i Hans' Haand. Dens Etikette er udstyret med tre Kors, Dødningehoved o.s.v. og bærer Inskriptionen: G I F T. KLOROFORM.--- En lang smal Strimmel er paa en iøjnefaldende Maade revet af Etiketten fra oven og nedefter.

178.

Uden for Staldlængen. Hans rækker Flasken til Dyrlægen, der er ved at tage Jakken paa, og skynder sig hen mod Porten, fulgt af Faderen, der først giver Dyrlægen en hurtig Undskyldning. Badstue, der stadig staar med Flasken i Haanden,

ser smilende efter dem og gaar saa hen til sin egen Vogn.

179.

Ved Nielsens Vogn inden for Porten. Helga er staaet ud af Vognen, da Fader og Søn kommer. Man hilser livligt paa hinanden, Hans trykker ømt den unge Piges Haand og hjælper hende op paa Bagsædet for saa selv at tage Plads ved Siden af hende. Nielsen hilser med Pisken, svinger Vognen om mod Porten og kører ud.

180

Ved Dyrlægens Vogn. Badstue, der har lagt Flasken fra sig paa Sædet, tager en Støvfrakke paa og stopper Flasken ned i en af dens Yderlommer. Lars Strøm kommer hen til ham og siger smilende, idet han gør en Haandbevægelse mod Porten:

Tekst: Ja, det er Synd, at De ikke kan blive hjemme til Brylluppet!

Dyrlægen ler tilfreds:

Tekst: Nej, naar jeg nu endelig har faaet fri, bliver jeg mindst 4 Maaneder borte. Jeg har glædet mig til den Rejse de sidste 10 Aar!

Han sætter sig op i Jumben. Drengen rækker ham Tømmen, og han kører bort. Afblanding.

4. Akt.

181.

Optoning af Forlystelsesafdelingen paa Markedspladsen. Det er Aften og Blåsevejr. Der hersker livligt Røre ved de forskellige Forlystelsessteder. Blæsten faar de elektriske Lamper, der oplyser Pladsen, til at hange og svaje og hvirvler ogsaa Straa og Snavs op. (Her et Par illustrerende Detailbilleder fra Karrusellen, Skydebanen, Vokskabinettet og lign.)

182.

Ved en Kraftprøve ved Siden af Cirkusteltet. Proprietær Nielsen zver sig paa Kraftprøven - han lægger saa store Kræfter i sit Slag, at Glideren ryger usædvanlig højt op. Han vender sig stolt mod Helga og Hans, som sammen med en Del tilfældige Tilskuere nyder hans Kraftpræstationer. Hans slaar med en : munter Lykønskning Svigerfaderen paa Skulderen. De gaar saa alle tre hen mod Cirkusteltet.

183.

Ved Indgangen til Cirkusteltet. Forestillingen er allerede begyndt, men der staar alligevel en Del Nysgerrige - hovedsagelig Drengene - ved Indgangen. Nielsen, Helga og Hans kommer, bliver staaende ved en af Reklameplakaterne. Helgas Interesse vækkes, og hun foreslaar, at de skal gaa ind. Hans gaar hen til Billetlugen.

184.

Uden for Beboelsesvognen bag Cirkusteltet. Paul, der er i Linedanserdragt, gaar ud af Vognen og møder Inger, der kommer imod ham. De taler sammen, og han stryger hende blidt over Haaret.

185.

Del af Cirkus med nogle Tilskuerpladser. Nielsen, Helga og Hans

sætter sig paa deres Pladser, der er nogle Bænkerader fra Manegen. - Damen paa den hvide Hest eller Klovnen med den kloge Gris modtager efter at have sluttet sit Nummer Publikums Bifald.

186.

Nærb. af Paul og Inger uden for Beboelsesvognen. Paul vil til at gaa videre, men Inger lægger Mærke til, at en af Halsknapperne paa hans Jakke er gaaet op. Hun knapper den og ser samtidig paa ham med et udeløst og nærvøst dirrende Blik og fugtige Øjne. Han drager hende ind til sig og kysser hende paa Panden.

187.

Nærb. af den aabne Dør til Beboelsesvognen. Stormen hugger den i med et Smæld.

188.

Nærb. af Paul og Inger uden for Beboelsesvognen. De ser begge to mod Døren - og saa mødes atter deres Blik. Paul smiler og gaar sammen med Inger hen mod Teltet.

189.

Billedet af Trætoppe, som Stormen river i. Nogle Kragar, der har søgt Ly oppe i Træerne, flyver bort, og Baggrunden er en skytung Nattehimmel.

190.

Del af Cirkusteltet med Udgangen til Stalden. Alt er gjort klart til Linedansnummeret. Et Par Klovner diverterer Publikum med at slaa Kolbøtter. - Paul kommer frem fra Udgangen til Staldgangen og gaar ind paa Manegen.

191.

Panoramabilledet af interesserede Tilskuere, der følger Paul med Øjnene. Billedet standser ved Nielsens, Hans' og Helgas

Pladser.

192.

Ved Rebstigen, som fører op til den under Kuplen udspændte Line. Paul trækker prøvende i Rebstigen, ser op mod Kuplen.

193.

Kort Billede af Cirkuskuplen, paa hvis Sejldug Stormen presser haardt.

194.

Panoramabillede af interesserede Tilskuere, der ser op mod Kuplen. Billedet standser ved Nielsens Plads. Han rejser sig og stirrer interesseret op efter.

195.

Ved Helgas, Hans' og Nielsens Pladser. Den sidstnævnte staar stadig og stirrer op mod Kuplen, og Hans køber et Stykke Chokolade til Helga af Konfektdrengen og rækker ham en Pengeseddel. Drengen skal give Penge tilbage og sætter Bakken, paa hvilken der staar en Skaal med en eller anden Slags tilberedt Is fra sig paa Nielsens tomme Plads - og samler en Bunke Smaapenge op af Lommen.

196.

Nærb. af Konfektdrengen, Med den ene Haand roder han i den Bunke Smaapenge, han har i den anden.

197.

Ved Rebstigen, der fører op til Linen. Paul sætter Foden paa Stigen og klatrer et Par Trin op.

198.

Ved Nielsens, Hans' og Helgas Pladser. Konfektdrengen hælder de Skillinger, som Hans skal have tilbage, op i hans Haand. Nielsen ser stadig op efter, ryster paa Hovedet, bukker sig

for atter at sætte sig - og det Parti af hans solide Krop, som han plejer at sidde paa, nærmer sig i betænkelig Grad Skaalen med Isen.

199.

Nærb. af Nielsens Buksebag, der havner i Isen, som sprutter til alle Sider.

200.

Nærb. af Konfektdrengens bestyrte Ansigt.

201.

Nærb. af den bestyrte og rasende Nielsen.

202.

Nærb. af et Par Dreng, der griner.

203.

Del af Tilskuerpladsen, deriblandt Bænken med Nielsens, Helgas og Hans' Pladser. Helga, Hans og en Del af det nærmestsiddende Publikum ser forbløffet paa Nielsen, som rasende rejser sig, skubber Bakken væk, tørrer sig med Haanden bagpaa med det Resultat, at Isen hænger fast paa denne. Han ryster Fluidet af den, saa det sprutter hen paa et Par Kvindfolk, der sidder i Nærheden, og som nu farer op med en Strøm af Skældsord. - Men pludselig falder der Tavshed over hele Forsamlingen, og alle ser op mod Kuplen.

204.

Ved Linen oppe under Kuplen. Paul staar oppe paa Platformen, sætter Foden paa Linen.

205.

Nærb. af Sylvia og Inger i Staldgangen foran Forhænge til Manegen. Den unge Pige spejder ængstelig og dirrende af Spænding ud gennem Forhænge. Bag ved hende staar Sylvia med et koldt Smil paa Læben.

206.

Ved Linen oppe under Kuplen. Paul er nu ude paa Linen og bevæger sig med stor Sikkerhed paa denne.

207.

Ved Orkestret i Cirkus. Orkestret spiller en eller anden ildnende March. - Trommeslageren (der er nærmest Kameraet) slaar en Trommehvirvel an.

208.

Nærb. af en Mastetop oppe under Kuplen. Et tykt Tov, der holder en af Bardunerne, løsnes - medens Stormen river og slider haardere og haardere i Sejldugen.

209.

Del af Cirkusteltet, set ude fra i Stormen.

210.

Ved Linen oppe under Kuplen. Paul er paa Vej tilbage mod Platformen, da Linens Barduner løsnes, og han styrter ned.

211.

Nærb. af Inger og Sylvia ved Forhænget. Inger skriger i Rædsel, og selv Sylvias Ansigt præges af den Skræk, der ogsaa griber hende. Begge Kvinder styrter ind i Manegen.

212.

Del af Manegen neden for Linen. Paul ligger ubevægelig i Manegen - død. Cirkusfolk strømmer til fra alle Kanter.

213.

Nærb. af forskrækkede Tilskuere, bl.a. Nielsen, Helga og Hans. Alle har rejst sig - med Undtagelse af et Par Kvinder, der sidder med Hænderne for Ansigtet. Hans kommer med et Udbrud. Der er noget, der har overrasket ham. Han stirrer ned i Manegen.

214.

Del af Manegen neden for Linen. Cirkusfolk omringer den Døde. Sylvia og Inger kommer styrtende. Den unge Pige trænger sig gennem Stimlen og ind til Pauls afsjælede Legeme.

215.

Nærb. ved den Døde. Inger kaster sig ned over Paul, kalder ham ved Navn, medens Fortvivlelsens Taarer væder hendes Kinder.

216.

Nærb. af Hans og Helga paa Tilskuerpladsen. Hans ser bestyrtet ned mod Manegen, og der er den dybeste Medlidenhed i hans Blik. Helga iagttager ham skarpt og spørgende.

217.

Del af Manegen neden for Linen. Et Par Cirkustjenere bøjer sig ned over Inger og vil drage hende bort fra den Døde, men hun klamrer sig fortvivlet til ham. Med Haardhed og Ubarmhjertighed i Blikket giver Sylvia sine Folk Ordre til at fjerne den unge Pige med det samme, og Mændene river hende op og slæber hende bort gennem Stimlen og hen mod Staldgangen.

218.

Nærb. af Hans og Helga paa Tilskuerpladsen. Helga siger med Skarphed i Stemmen til Hans, der ser bønfaldende paa hende:

Tekst: Hvad har Du med den Kvinde at gøre. Du ved, hvad Du har lovet!

Hans nikker mørkt.

219.

Cirkusstalden. Mændene kommer slæbende med Inger, der i sin Smerte og Fortvivlelse teer sig som en Afsindig. De taler beroligende til hende, men hun hører intet, vil intet høre og kaster sig ned paa Gulvet med Hovedet i Hænderne. Mændene ryster medlidende paa Hovedet og gaar.

220.

Nærb. af Inger. Hun løfter Hovedet op fra Gulvet, stirrer i haabløs Fortvivlelse frem for sig og læner sig saa tungt ind mod Staldvæggen....

221.

Uden for Cirkusteltets Publikums-Indgang. Folk strømmer ud, blandt andre Nielsen, Helga og Hans. Proprietæren er meget oprevet og siger en Masse, hvorimod de to Unge gaar tavse ved Siden af ham. De styrer hen mod en nærliggende Restaurant.

222.

Uden for en Markeds-Restaurant. De tre kommer. Hans siger ^{Par} et Ord til de to andre og gaar. Helga ser mørkt efter ham og gaar saa sammen med Faderen ind i Restauranten.

223.

Nærb. af Inger ved Væggen i Cirkusteltet. Inger sidder stadig hensunken i dump Fortvivlelse, da hun med eet farer sammen og med stive Øjne stirrer hen mod Staldindgangen, hvis Dør staar aaben.

224.

Staldgangen. Nogle Mænd kommer med en Baare, paa hvilken Pauls Lig ligger, dækket af et Tæppe. Ved Siden af Baaren gaar Sylvia, og hendes Ansigt har et barsk, forstenet Udtryk.

225.

Cirkusstalden. Inger rejser sig og styrter hen mod en Dør paa den modsatte Side af Staldgangen.

226.

Staldgangen. Mændene sætter Baaren ned. Hans kommer sammen med en Bajads, der har kastet en Frakke over sin Gøglerdragt, og de standser ved Gruppen omkring Baaren. Bajadsen kommer ned et Spørgsmaal til en af de Mænd, der var ned til

at slæbe Inger ind i Stalden, den Adspurgte nikker, siger et eller andet og gaar saa sammen med Hans ind i Stalden.

227.

Cirkusstalden. Hans og hans Ledsager kommer. Den sidstnævnte peger paa det Sted, hvor han sidst har set Inger sidde. De to Mænd ser sig raadvilde om i den mennesketomme Stald.

228.

Uden for Beboelsesvognen bag Cirkusteltet. Inger kommer ud fra Vognen med en Bylt i Haanden. Hun har et tyndt Sjal om Skuldrene, men intet paa Hovedet - og hun skynder sig bort, flygter ud i Natten.

229.

Landevejen, der fører til Markedspladsen. Uvejret tager til. Inger flygter bort fra Markedspladsen, løber sansløs frem ad Vejen.

230.

Uden for Beboelsesvognen. Hans staar neden for Vogndøren, paa hvilken den Mand, der førte ham ud i Stalden, banker. Da der ikke er nogen, der svarer, aabner Manden Døren og gaar ind i Vognen. Han kommer straks tilbage og fortæller Hans, at Inger ikke er der. Den unge Mand staar et Øjeblik raadvild, siger saa Farvel til sin Ledsager og gaar. - Billedet blandes af.

231.

Tekst: Eftersom Natten skred frem, to Uvejret til i Voldsonhed.

Opblanding af en overtrukken Nattehimmel, der gennemkrydses af Lyn. Billedet toner over i:

232.

Nørg Landevej, der fører gennem Skov. Det regner. Paa Vejen, der af og til oplyses af Skåret fra et Lyn, kommer Inger vaklende. Hun trækker det tynde Sjal tættere om sig, og hendes

Haar, der har løsnet sig, flagrer for Vinden. Hun standser og søger Støtte mod et Træ ved Vejkanten.

233.

Nærb. af Inger ved Træet. Et Lyn oplyser hendes fortvivlede Ansigt og Øjnene med deres tomme, trøstesløse Udtryk. Hun søger at samle sit Haar, tager sig til Brystet under Hjertet og glider saa ned langs den vaade Træstamme, ved hvis Fod hun bliver siddende paa Hug. I heftig Smerte vugger hun frem og tilbage.

234.

Del af en mørk Skovvej. En Vogn med tre Personer: Een paa Forsædet, nemlig ham, der er Kusk, og to - en Mand og en Kvinde - paa Bagsædet, kører frem ad den natlige Vej. Man kan ikke skelne de 3's Ansigter i Mørket.

235.

Ved Træet, hvor Inger sidder. Hun rejser sig besværligt. Pludselig faar en Vogns Rumlen hende til at se mod Landevejen.

236.

Paa Landevejen foran Træet. Vognen med de tre Personer kører forbi. Der glimter et Lyn, og i Skæret af det genkender man de tre som Proprietær Nielsen, der sidder paa Forsædet, og Helga og Hans.

237.

Ved Træet, hvor Inger staar. Forskækket trækker Inger sig bag om Træet, saa hurtigt som hendes legemlige Svaghed tillader hende det. Med Bitterhed og Fortvivlelse i Blikket ser hun efter Vognen og vakler saa ind i Skoven.

238.

Skovsti. Inger kommer gaaende med vaklende Skridt, snubler over en Træstub og styrter hovedkulds til Jorden. Hun ligger et Øjeblik helt ubevægelig, kryber saa videre.....

239.

Ved et Træ længere henne paa Stien. Inger kommer krybende hen til Træet, griber famlende om dets Stamme og faar efterhaanden rejst sig op. I Skæret af et Lyn ser man, at der noget tilbage er en Lysning i Skoven, og at der ligger den forfladne Hytte, forbi hvilken Inger tidligere drev sine Faar (i Bill. 44) Inger vakler hen mod Hytten.

240.

I Bagsædet paa Nielsens Vogn paa Landevejen. Hans sidder hensunken i dyb Eftertanke. Helga spørger ham i en irriteret Tone om noget, og han svarer med et baade alvorligt og medlidende Udtryk i Øjnene:

Tekst: Jeg kan ikke lade være at tænke paa stakkels Inger!

Helgas Øjne skyder Lyn af Foragt, og hun udbryder:

Tekst: Hvad kommer den Landstrygerske os ved?!

Hans ser bebrejdende og bedrøvet paa hende, men hun kaster haanligt og foragteligt med Nakken og vender sig bort.

241.

Uden for Indgang til Skovhytten. Inger vakler hen til Hytten, famler efter Døren, faar den med Opbydelse af sine sidste Kræfter aabnet og styrter næsten hovedkulds ind i Hytten.

242.

Hyttens Indre. Et Lyn kaster sit Skær gennem det firkantede Hul, hvor det forfaldne Rums Vindue engang har siddet. Inger kravler hen til en Bunke Halm ved Væggen og synker udmattet sammen.

243.

Ved Halmbunken i Hytten. Inger ligger paa Halmen og snapper efter Vejret. Hun lukker Øjnene et Øjeblik, og da hun atter aabner dem, er der et Udtryk af vild Smerte i dem. Hun ud-

støder et skærende Skrig, presser Ansigtet ned mod Halmen og skriger igen.

244.

Lysningen i Skoven med Hytten. Uvejret er ved at drive over, og det regner ikke mere. Pludselig bryder Maanen frem og oplyser den regnvaade Skov. - - Afblænding.

245.

Opblænding af Inger, der kiger paa Halmen i Hytten. Hun holder et lille, nyfødt Barn i Favnen, lægger det til sit Bryst, idet hun omsorgsfuldt dækker den lille til med Sjalet. Med et fredfyldt og lettet Udtryk lukker hun Øjnene. Afblænding.

246.

Tekst: Og til sidst veg Nattens Skygger for en ny Dags Sol....

Opblænding af Skovhytten, der ligger badet i Morgensolen, som straalere (eller evt. gaar op) over den af Regnen forfriskede Skov. - Billedet toner over i:

247.

Skovhyttens Indre. Inger sidder paa Halmbunken med den aabne Bylt ved Siden af sig. Hun har taget sin Kjole (eller Nederdel) af og svøbt den om Barnet, som hun betragter med et træt, men lykkeligt Smil, medens hun af og til mekanisk spiser af et Stykke Brød fra Bylten.

248.

Nærb. af det slumrende Barn, som pludselig vaagner op og skriger.

249.

Ved Halmbunken i Hytten. Inger tager Barnet op og lægger det til sit Bryst.

250.

I et aabent Vindue til Lars Strøms Stuehus. Hans staar og

stirrer frem for sig med et tankefuldt og bevæget Blik. -
Billedet toner bort.

251.

(Optoning) Ved en Kilde i Skoven. Inger ligger i Græsset og
ler op mod Solen. Billedet toner bort.

252.

I det aabne Vindue til Lars Strøms Gaard. Hans sukker dybt.

253.

Ved Halmbunken i Skovhytten . Inger rejser sig tungt og besværligt, idet hun trykker Barnet ind til sig. Hun gaar et Par Skridt hen mod Døren, saa er det, som hun snubler over et eller andet, men hun genvinder dog atter Ligevægten omend med Besvær. Men pludselig sortner det for hendes Øjne, og hun falder tilbage mod Halmbunken. Barnet glider ud af Armene paa hende og falder hovedkulds ned ved Enden af Halmbunken, medens hun selv synker baglæns ned i Halmen og kommer til at sidde halvt oprejst mod Væggen, bevidstløs. - Billedet blændes af.

Tekst: Det var den gamle, saa kendte Historie: En ung Kvinde stod for sine Dommere, anklaget for at have ombragt sit i Dølgemaal fødte Barn....

Optøning af en Del af en Retssag. Ved et Bord i Salens Baggrund, under det paa Væggen anbragte eller i Væggen udskaarne Emblem, der skal symbolisere Retfærdigheden, sidder Retsformanden med en Dommer ved hver Side. For den ene Ende af Bordet sidder en Skriver eller en Sekretær ved sin Protokol. Paa en Forhøjning midt for Dommerbordet er Vidneskranken, i hvilken en Skovarbejder staar. Til venstre neden for Bordet er den Skranke, bag hvilken Juryen, til hvilken Lars Strøm hører, har sin Plads. Hun har en Betjent ved Siden af sig, og paa Gulvet nedenfor sidder Defensør.---- Et Bord paa den anden Side er reserveret Pressens Repræsentanter. Paa Vidnebænken sidder en Kollega til den Skovarbejder, der staar i Vidneskranken, samt den sørgeklædte Sylvia, et Par Cirkusfolk og nogle Landbetjente. Bænkene bagved er optaget af et sensationstørstende Publikum af den Slags, der altid fylder Retssalene. Nogle Retsbetjente og Politiebedsmænd udgør Resten af Forsamlingen.

255.

Nærb. af Anklagebænken, hvor Inger og Betjenten har Plads.

Den unge Pige ser med trøstesløse og taareløse Øjne mod Vidneskranken.

256.

Vidneskranken, hvor den ene Skovarbejder staar. Han aflægger med megen Ivrighed sin Forklaring.

257.

Nærb. af Retsformanden og de to andre Dommere bag Dommerbordet.

Neden for Jurykranken sidder den offentlige Anklager, og til højre, neden for Dommerbordet, er Anklagebænken, hvor Inger har Plads.

Nærb. af Hens paa en Bænk i Auditoriet. Han ser hen mod Inger med dyb Medlidenhed i Blikket.

Nærb. af den gamle Præst og hans Hustru, der har besat to af Tilhørerpladserne. Deres Øjne røber baade Medlidenhed og Bekymring.

Nærb. af Skovarbejderen, som siger:

Tekst: Paa Vejen hjem fra vort Arbejde kom min Kammerat og jeg forbi den gamle Tømmerhytte-----

Han fortsætter sin Beretning, og Billedet toner bort.

Sti i Nærheden af Skovhytten. Skovarbejderen og hans Kollega (den samme, som sidder paa Vidnebænken) kommer hen ad Stien bærende paa forskelligt Værktøj som Save, Økser og lignende. Vidnets Kammerat, der har en Spade med sig, standser og gør sin Ledsager opmærksom paa noget, der gaar for sig paa den anden Side af en Busk ved Stien. De bliver begge staaende, spejder forsigtigt ind mellem Buskens Løvværk.

Paa den anden Side af Busken. Inger ligger paa Knæ foran en lille, lige tilkastet Grav, som hun dækker med Løv og Mos. Hun vender sine taarevædede Øjne mod Himlen, folder Hænderne og synker hen i Bøn.

Nærb. af Skovarbejderne ved Busken paa Stien. De ser undrende paa hinanden og udspejder saa atter Inger.

Paa den anden Side af Busken med Skovhytten i Baggrunden. Inger rejser sig, kaster et sidste Blik mod Graven, gaar saa

med vaklende Skridt hen mod Hytten og forsvinder ind i denne Da hun er borte, kommer de to Skovarbejdere hen til Graven. Den ene af dem stikker resolut Spaden i Gravhøjen og kaster Græstørvene og den løse Jord til Side, saa en Bylt kommer til Syne...Billedet toner bort.

265.

Retssalen. Nærb. af Skovarbejderen i Vidneskranken. Han standser et Øjeblik i sin Beretning, men fortsætter saa: Tekst: Hun havde ikke haft Kræfter til at grave dybt, og det varede ikke fem Minutter, før vi fandt det lille Lig. Moderen havde endnu ikke forladt Hytten---- Han taler videre, og Billedet toner bort.

266.

Det Indre af Skovhytten. Inger sidder i dump Fortvivlelse paa Halmdyngen, rejser sig langsomt og tager sin Bylt, som hun rent mekanisk giver sig til at knytte. Skovarbejderne kommer ind, den ene gaar hen til hende og siger med barsk Stemme noget, der faar hende til at fare forskrækket sammen. Han griber hende i Armen. Den anden Arbejder, ham der aflægger Beretningen, kommer til at sparke til noget med Foden, bukker sig og tager Genstanden op. Det er den nederste Del af en Flaske, hvis Hals er slaaet af.

267.

Nærb. af den skaarede Glasflaske i Arbejderens Haand.

268.

Ved Halmbunken i Skovhytten. Skovarbejderen drejer Flasken om, kaster et Blik paa den og ser saa rædselsslagen paa Inger. Han ryster med et Udtryk af Væmmelse paa Hovedet og stikker saa Flasken i Lommen. Billedet toner bort.

269.

Del af Retssalen med Vidneskranken, Dømmerbordet samt den offentlige Anklagers, Juryens, Ingers og Defensors Pladser. Skovarbejderen slutter sin Forklaring. Retsformanden stiller ham endnu et Spørgsmaal og betyder ham saa, at han kan træde tilbage, hvad Mønden ogsaa gør. Den offentlige Anklager gaar hen til et lille Bord, paa hvilket den skaarede Flaske samt Ingers Bylt og nogle andre Ting har Plads. Han tager Flasken og gaar et Par Skridt frem mod Inger.

270.

Tekst: Den offentlige Anklager-----

Nærb. af den offentlige Anklager, en haard og kold Mand, hvis Ansigt er præget af hensynsløs Energi. Han kaster et Blik paa den skaarede Flaske og ser saa skarpt paa Inger.

271.

Anklagebænken, neden for hvilken Anklageren staar et Par Skridt fra Inger. Han rækker Flasken frem mod den unge Pige og stiller hende et Spørgsmaal. Inger, der ser forpint og hjælpeløs ud, svarer. Med en sarkastisk og skeptisk Mine vender han sig mod Juryen og siger:

Tekst: Ifølge Udtalelse fra Retsmedicinsk Institut skyldes Døden en Kloroformforgiftning. Den Anklagedes Paastand om, at Giftflasken maa have ligget i Hytten, før hun kom der, og af hende ved et rent Tilfælde er blevet traadt i Stykker, giver jeg ikke mere for, end den er værd!

272.

Nærb. af Juryen, paa hvis Medlemmer Anklagerens Ord tydelig gør et stærkt Indtryk. Lars Strøm, hvis Mine er bekymret, nikker eftertænksomt.

273

Nærb. af en Tilhørerbænk med et meget skeptisk Publikum.

274.

Nærb. af den Tilhørerbænk, hvor Præsten og hans Hustru har deres Pladser. De ser paa hinanden. Der er Medlidenhed i deres Blik. De ser saa hen paa Inger.

275.

Nærb. af Inger, hvis Ansigt er endnu mere præget af Fortvivlelse og Hjælpeløshed end tidligere.

276.

Nærb. af Anklageren, som fortsætter:

Tekst: Og den Anklagedes Fortid, hendes Rømning hjemmefra og hendes paafølgende Omstrejferliv, den Haardnakkethed, hvormed hun vægrer sig ved at give Oplysninger om sig selv, bestyrker en sandelig ikke i Troen paa Sandfærdigheden af hendes Vidnesbyrd!

Han gaar videre i sit Aktorat.....

277.

Nærb. af Inger, som med dump Fortvivlelse i Blikket ser mod Anklageren, for et Øjeblik efter atter at synke hen i sin næsten apatiske Trøstesløshed.

278.

Nærb. af Hans, hvis Ansigt er præget af Medlidenhed og Bekymring.

279.

Tekst: Advokat Storm, den Anklagedes Defensor....

Nærb. af Storm, der er en Mand af et godmodigt, men ogsaa noget indolent Udseende. Han renser sine Negle og ryster paa Hovedet med et Udtryk af Haabløshed: "Her er sikkert ikke noget at gøre!"

280.

Nærb. af den offentlige Anklager, som fortsætter:

Tekst: Det turde være klart, at den Anklagede ved sin Flugt ud i Skoven med fuldt Overlæg søgte et Skjul, hvor hun kunde bringe sit Barn til Verden, idet hun jo udmærket vidste, at den eneste, der kunde røbe hende, var død.....

Han taler videre.

281.

Nærb. af et Par Kvindemennesker blandt Tilhørerne.

De er stærkt rystede og uhyre indignerede over Forbryderskens Nederdrægtighed.

282.

Nærb. af Hans, der reagerer stærkt over for Anklagerens Udtalelser. Hans Øjne gnistrer af Harme: "Det er dog for urimeligt!"

284.

Del af Retssalen med Anklagebanken og Defensor's Plads. Inger sidder stadig i samme apatiske Stilling. Defensor rejser sig, kaster et Blik i sine Papirer og begynder saa langsomt og værdigt at tale.

283.

Del af Retssalen med Anklageren, Dommerne og Juryen.

Anklageren slutter af med Ordene:

Tekst: At den Anklagede er skyldig er bevist og uomtvisteligt, og Retfærdigheden byder, at hun dømmes for Fødsel i Dølgemaal og overlagt Mord!

Han bukker let for Dommerne, og Juryen og sætter sig saa.

285.

Nærb. af Tilhørere, som med skeptiske Blikke ser paa Defensor for saa ugenert og uopmærksomme at give sig til at hviske og tiske.

286.

Nærb. af en gammel Herre, som glipper med Øjnene, og som tilsidst lukker dem, givende efter for sin Trang til at sli-
be sig en lille Skraber.

287.

Nærb. af Hans, der er urolig og harmfuld.

288.

Nærb. af Defensor, der slutter sit Defensorat:

Tekst: Man kommer jo ikke uden om, at Skinnet i høj Grad er den Anklagede imod, men jeg beder dog Juryen betænke, at man i Tvivlstilfælde hellere bør frikende end dømme, og at man i al Fald bør vise al den Mildhed, som den Anklagede i Kraft af sin fortvivlede Stilling opfordrer til!

289.

Del af Retssalen med Dommerbordet og de forreste Tilhører-
bænke. Defensor sætter sig. Der kommer Bevægelse baade blandt Juryens Medlemmer og blandt Tilhørerne, og man dis-
kuterer hviskende Sagen. Retsformanden tager Ordet og hen-
vender sig til Juryen.

290.

Nærb. af Inger, som løfter Hovedet en Smule og ser hen mod den Talende.

291.

Nærb. af Retsformanden, som stadig taler:

Tekst:----- og denne Art Forbrydelser, hvis Tal øges fra Dag til Dag, opfordrer i Sandhed ikke til Mildhed og Overbærenhed, og allermindst i et Tilfælde som det her foreliggende, hvor alt tyder paa, at den Anklagede med fuldt Overlæg er gaaet til sin uhyggelige Gerning. Jeg beder de

højtærede Medlemmer af Juryen betænke, at de repræsenterer Loven, og at Loven maa følges!

Han er saa færdig med sin Belæring.

292.

Del af Retssalen med Dommerbordet, Juryen og Publikum. Juryen rejser sig og forlader Salen. Afblænding.

293.

Tekst: Blandt Juryens Medlemmer var Meningerne stærkt delte, og det varede mere end to Timer, før man blev enige.....

Opblænding af Retssalen, hvis Publikum dirrer af Spænding. Den offentlige Anklager staar og taler med en Bekendt blandt Tilhørerne, og nogle af Dommerne har ogsaa rejst sig og staar og taler med en Juristlist ved Referentbordet. Pludselig indtager alle atter deres Pladser. Juryen kommer tilbage og sætter sig.

294.

Nærb. af Retsformanden, der ganske uinteresseret ser op fra sine Akter og vender sig mod Juryen.

295.

Nærb. af Juryen, hvis Formand rejser sig.

296.

Nærb. af Ingers Ansigt. Der er Skræk i hendes Øjne, og de ligesom tigger om Naade.

297.

Nærb. af Hans, urolig og spændt.

298.

Nærb. af Defensor, der ikke lader særlig interesseret.

299.

Nærb. af Juryen, hvis Formand udtaler Kendelsen:

Tekst: Skyldig!

Nærb. af Inger. Hun synker sammen, skjuler Ansigtet i Hænderne.

Nærb. af Defensor, som trækker paa Skuldrene: "Ja, det var jo ikke andet, end man kunde vente!"

Nærb. af Hans. Han er yderst opbragt, ser skarpt op mod Juryen.

Nærb. af den gamle Præst og hans Hustru blandt Publikum. De to veksler medlidende Blikke og ser saa paa Inger.

Ved Dommerbordet. Retsformanden er, sammen med de andre Dommere, færdig med Udmaalingen af Straffen, vender sig mod Sekretæren, som rækker ham et Dokument. Hvorefter Retsformanden forkynder Dommen:

Tekst:----- Seks Aars Tugthus!

Nærb. af Inger. Hun løfter Hovedet en Smule, ser som forstenet mod Retsformanden, og saa glider hendes Blik ligesom søgende hen mod Tilhørerpladserne. Hendes Blik møder:

Nærb. af Hans, der er indigneret og fortvivlet.

Paa Anklagebænken. Inger stirrer som hypnotiseret paa Hans, saa synker hun afmægtig om. Betjenten, hun har ved Siden af sig, støtter hende.

Nærb. af Hans paa Tilhørbænken. Han rejser sig i største Urc.

Nærb. af den gamle Præst og hans Hustru. Han veksler et Par Ord med Hustruen og baner sig saa Vej ud fra Bænken.

310.

Ved Ingers Plads. Den gamle Præst kommer hen til Inger, hvem en Læge er ved at kalde tilbage til Bevidstheden. Den unge Pige slaar Øjnene op. Præsten bøjer sig deltagende og kærligt ned over hende.

311.

Nærb. af Hans, der ikke har taget Plads igen, men som staar og ser paa Inger med urolige og bekymrede Blikke.

312.

Ved Anklagebænken. Inger føres ud mellem Lægen og Præsten. Betjenten følger bag efter.---Afblænding.

6. Akt.

313.

Tekst: Da den gamle Præst bragte Inger Moderens sidste Hilsen, brast med eet den haarde Skal, Ulykken havde lagt om hendes Hjerte, og hun betroede sig helt til den milde Skriftefader....

314.

Opblanding af Inger, der sidder paa Briksen i sin Celle med Præsten ved Siden af sig. Hun græder stille, medens den gamle Præst trøstende stryger hende over Haaret og siger:

Tæst: Fat Mod mit Barn! Det er ikke din Skyld alene, at du er gaaet vild i en ond Verden. Men har Fortvivlelsen drevet dig til at begaa den Gerning, du er blevet dømt for, skulde du hellere endnu i Dag lette dit Hjerte og din Samvittighed og bekende din Brøde!

315.

Ingers Celle. Den unge Pige ryster paa Hovedet, Præsten rejser sig, trykker hendes Haand til Afsked og gaar hen til Celledøren. Han banker et Par Gange paa denne, Døren aabnes, en Fængselsbetjent viser sig og lukker Præsten ud.

316

Vagtrum i Fængslet. Arrestforvareren staar og taler med Hans, da Præsten kommer. Hans vender sig spørgende mod Præsten, der nikker og fører ham hen i en Krog af Rummet.

317.

Krog i Vagtrummet. Præsten taler med dyb Alvor til Hans, som pludselig farer sammen og med Bestyrtelse i Blikket ser paa den Talende.

318.

Nærb. af Inger paa Briksen i Cellen. Hun stirrer tankefuld og sørgmodig frem for sig.

319.

Krog i Vagtrummet. Præsten betragter Hans med et forskende Blik, siger saa:

Tekst: I sin Sorg over Moderens uretfærdige Beskyldning og unaturlige Haardhed stod det for den stakkels unge Pige, som havde hun kun et eneste Holdepunkt i Verden: Den Barndomsven der var Skyld i, at der uden Grund var blevet sat en Plet paa hendes Rygte!

320.

Nærb. af Hans, hvis Udtryk stærkt præges af Samvittighedsnag.

321.

Nærb. af Præsten, som fortsætter:

Tekst: Men da Inger fandt Barndomsvennen i en andens Arme og hørte ham love aldrig mere at have med hende at gøre, styrtede det hele sammen for hende _____

322.

Krog i Vagtrummet. Præsten tier, ser atter forskende paa Hans, som kun med Besvar faar lagt Baand paa sin Sinsbevægelse. - Præsten fortsætter saa:

Tekst: Og saa kastedes hun, fortvivlet som hun var, og ligeglåd med alt, ud blandt fremmede, ene og værgeløs - - - Den Talende siger endnu et Par Ord, Hans lader Hovedet synke ned mod Brystet og staar et Øjeblik tavs.

323.

Nærb. af Hans, der staar som forstenet og hensunken i dybe Tanker. Lidt efter løfter han Hovedet, ser paa Præsten og

siger meget alvorlig:

Tekst: Den som bærer Hovedansvaret for lille Ingers ulykkelige Skæbne synes mig at være den Barndomsven, som tankeløst og fejgt svigtede hende for at give efter for en skinsyg Kvindes Luner!

324.

Krog i Vagtrummet. Præsten ser paa Hans med en Mine, der røber, at han gennemskuer ham, og siger saa med en Antydning af et Smil: "Naa, du overdriver vel en Smule, min Dreng!" Men Hans fortsætter:

Tekst: Nej, jeg hverken overdriver eller dømmes for strængt. Og den Mand, der svigtede Inger, er mig selv! Jeg maa tale med hende, Herr Pastor! Præsten nikker og fører Hans hen til Arrestforvarerens Pult.

325.

I Vagtrummet ved Arrestforvarerens Pult. Præsten og Hans kommer hen til Arrestforvareren. Den førstnævnte gør en Bevægelse mod Hans og beder saa Funktionæren lade den unge Mand faa en Samtale med Fangen. Arrestforvareren nikker eftertænksomt, tager sine Nøgler og betyder Hans, at han skal følge med. De forsvinder ud af den Dør, der fører til Cellerne. Præsten ser tankefuldt efter dem.

326.

Samtalerum i Fængslet, delt af et Gitter. Arrestforvareren fører Hans ind, betyder ham, at han skal vente og gaar saa. Hans, der er urolig og oprevet, gaar hen til Gitteret, griber om en af dets Stænger og tager haardt om den som for at prøve dens Styrke. I det samme viser Inger sig paa den anden Side af Gitteret. Hun standser og ser bestyrtet paa

Hans.

327.

Nærb. af Inger, baade bestyrtet og ulykkelig. Hun ser med store Øjne paa Barndomsvennen: "Du her, Hans!"

328.

Ved Gitteret i Samtalerummet. Hans nikker, strækker bedende Hænderne frem mod den unge Pige og siger:

Tekst: Inger, jeg ved nu, at det er min Skyld, at det er gaaet dig, som det er. Gud give, jeg kunde hjælpe dig!

Inger ser overrasket paa ham og gaar saa hen til Gitteret.

Hans, hvis Blik røber, hvor han pines af Anger, begynder at tale.

329.

Ved Gærdet til Nielsens Have. Helga staar i utaalmodig Venten og stirrer ned ad Landevejen. Hendes Ansigt har et mut og fornærmet Udtryk. Lars Strøm kommer kørende forbi, den unge Pige faar ham til at standse og spørger ham i en ivrig Tone om noget. Han nikker, svarer:

Tekst: Hans tog med ind til Nævningetinget i Morges. Han var meget bekymret for lille Ingers Skæbne, hun blev jo dømt, Staklen, og han blev derinde for at søge at hjælpe hende!

Helga ler skærende og haanligt. Lars Strøm ser misbilligende paa hende og kører saa videre.

330.

Ved Gittret i Fængslets Samtalerum. Inger staar med fugtige Øjne ever for Hans, der stadig med bevæget Stemme taler til hende og tilsidst siger:

Tekst: Jeg ved, at der ikke er Tilgivelse for det, jeg har

gjort, men Resten af mit Liv skal være den ene Opgave viet at faa dig til at glemme din Ulykke!

Inger smiler vemodigt:

Tekst: Jeg har intet at tilgive, Hans! Jeg er bare glad for, at du i det mindste ikke tror mig skyldig i det forførelige, man har dømt mig for!

Hans ser paa hende med et Blik, der røber, hvor uendelig stor hans Medlidenhed er, saa udbryder han i trøstesløs Fortvivlelse:

Tekst: Om jeg blot saa en Vej ud af Mørket! Men jeg føler mig lige saa hjælpeløs som du!

Inger smiler igen, ryster vemodigt paa Hovedet og rækker saa Hans sin Haand gennem Gitteret. Han griber den og trykker den varmt og haardt. I det samme viser Arrestforvareren sig og meddeler dem, at Santaletiden er forbi.

331.

Santalerummet. En Dør i Væggen bag Gitteret aabnes, en Fængselsbetjent kommer til Syne og betyder med en Haandbevægelse Inger, at hun maa vende tilbage til Cellen. Og lidt efter falder Døren til efter ham og Fængen, medens Hans og Arrestforvareren gaar tilbage til Vagtrummet.

332.

Vagtrummet. En vagthavende Betjent er ved at sætte forskellige Ting, der ligger paa en Bakke paa Pulten, ind i et Skab, da Arrestforvareren og Hans kommer ind. Hans tager sin Hat, der ligger paa Pulten, og kommer derved til at skubbe til Bakken og rive en af de Ting, der endnu ligger paa denne ned paa Gulvet. Han bukker sig og tager den op. Ved at kaste et Blik paa den, konstaterer han, at den er identisk med den skaarede Kloroformflaske fra Retssalen.

Nærb. af den skaarede Kloroformflaske i Hans' Haand. Først nu ser man, at Etiketten er sønderrevet nøjagtig paa samme Maade, som den var paa den Medicinflaske, Dyrslæge Badstue opererede med i Strøms Gaard.

334.

Ved Pulten i Vagtrummet. Der gaar et Lys op for Hans. Han husker, hvor han har set den Flaske før. Han stirrer med forundrede Blikke paa Flasken, da Betjenten hurtigt rykker den til sig og siger:

Tekst: Der var De nærved at foraarsage en Katastrofe, Herr Strøm! Tænk, om De havde ødelagt Morderskens Giftflaske, som skal sendes til Kriminalmuseet!

I en ivrig Tone beder Hans, om han maa se paa Flasken igen, og Betjenten rækker ham den tøvende.

335.

Nærb. af Hans ved Pulten. Han stirrer tankefuldt paa Flasken. Billedet toner bort.

336.

Uden for Staldlængen paa Strøms Gaard. Hans giver Dyrslægen, der i al Hast tager sin Jakke paa, Kloroformflasken. Billedet toner bort.

337.

Ved Pulten i Vagtrummet. Hans vender sig mod Arrestforvareren og forklarer ham i en ivrig Tone noget, idet han viser ham Flasken. Manden bliver stærkt interesseret, han og Hans lægger et Øjeblik Raad op om Sagen, hvorefter den Sidstnævnte hvis Udtryk og Holdning viser, at han er begyndt at fatte Haab, siger Farvel og gaar. Arrestforvareren kaster endnu et Blik paa Flasken, lægger den saa med stor Omhyggelighed ind i Skabet, som Betjenten aflæser med en Nøgle, som han

saa giver sin Foresatte.

338.

Uden for en Bygning, hvis Skilt tydeligt fortæller, at her er Telegrafstation.

Hans kommer hurtigt gaaende, forsvinder ind i Bygningen. Afblænding.

339.

Tekst: De følgende Dage gik Hans i spændt Venten - - - -

Uden for et Materialskur paa Strøms Gaard. Uden for Skuret ligger forskelligt Værktøj og forskellige Avlsredskaber, bl. a. en Rive med Tænderne opad. Hans sidder paa en Bænk i Skurets aabne Dør og pudser en Køresele. Han holder inde med Arbejdet, stirrer tankefuldt frem for sig, sukker, og fortsætter saa mekanisk Pudsningsen. Helga kommer hen til ham, iført et for en Bondepige lovlige anmassende Toilette og udstyret med Parasol. Hun nikker med et elskeligt Smil Goddag, og han hilser adspredt og uden Varme.

340.

Tekst: Samme Dag førtes Inger bort til det Tugthus, der i seks Aar skulde være hendes uhyggelige Hjem....

Uden for Fangslet. Inger og to andre Fanger føres ind i det Køretøj (Salatfadet) eller et andet Køretøj, Fangerne kan transporteres i, som holder udenfor. Det kører bort.

341.

Uden for Materialskuret paa Strøms Gaard. Med et Koketteri, der ikke helt klæder hende, strækker Helga sin ene Haand frem mod Hans, der stadig er adspredt og nærmest ærgerlig over Forstyrrelsen, og siger, idet hun peger mod sit Haandled:

Tekst: Laasen paa det Armbaad, du gav mig, springer stadig op...Vil du ikke være sød og lukke den!

342.

Nærbillede af Helgas Haandled med den Guldlænke, hvis Laas er sprunget op.

343.

Uden for Materialskuret. Hans nikker ligegyldig og begynder at famle ved Laasen, medens han adspredt stirrer frem for sig. Helga ser paa ham, hun faar et vredt og fornærmet Udtryk og river pludselig Haanden til sig:

Tekst: Jeg ved virkelig ikke, hvor du i denne Tid har dine Tanker henne? Hans farer sammen, smiler undskyldende...I det samme kommer et Telegrafbud hen til dem og rækker Hans et Telegram. Han skynder sig at aabne det, løber det igennem, og et Udtryk af Lettelse og Haab afspejler sig i hans Træk. Helga, der ikke kan lægge Skjul paa sin Nysgerrighed, river Telegrammet til sig, kaster et Blik i det og læser: Telegramtekst (afblandet foroven):Kaldt hjem af dit Telegram beder jeg dig give Møde paa ORSagfører Storms Kontor i Eftermiddag Kl. 4. Har vigtige Oplysninger at give i Inger Bolvig Sagen.

Badstue.

344.

Nærb. af Helga, hvis Mine bliver mørk, og som mistænksum og i en skarp Tone siger:

Tekst: Nu forstaar jeg bedre din Opførsel! Men hvis du tror, at jeg stadig finder mig i at blive tilsidesat for denne Forbryderskes Skyld, saa tror du fejl! Du husker vel nok, hvad du engang lovede mig---!

Uden for Materialskuret. Hans ser med et Udtryk af dyb Alvor paa Helga og svarer saa:

Tekst: Det Løfte har allerede gjort Fortrød nok! Kære Helga, lad mig forklare dig alt!

Men Helga bliver helt hysterisk, ryster paa Hovedet og skriger, at hun ikke vil høre noget. Hans gør saa ikke noget yderligere Forsøg paa at omstemme hende, men ser paa Uret og siger:

Tekst: Ja, saa tvinger Pligten mig til at handle uden dig. Og der er ingen Tid at spille, hvis jeg skal naa ind til Byen i rette Tid!

Han vil gaa, men hun spærrer Vejen for ham ved at stille sig i Døraabningen: "Jeg forbyder dig at tage derind!" Men han flytter hende roligt og bestemt til Side og gaar. Hun vil styrte efter ham, men kommer til at træde paa Rivens Tænder, saa Skaftet smækker hende op i Ansigtet. Hun kyler arrigt Riven fra sig og giver sig tudende af Vrede og Smer-
te til at undersøge sit Ansigt i Lommespejlet. Afbl.

Tekst: Paa OR Sagfører Storms Kontor.

Opbl. af Storms Privatkontor. Storm, der har nogle Akter liggende foran sig paa Skrivebordet, sidder og taler med Hans, der dirrende af Spænding og Nervøsitet afventer Dyr-
lægens Komme. Han ser paa Uret og kan ikke rigtig finde Hvile i Stolen. Endelig banker det paa Døren, og paa Storms "Kom ind" viser omsider den saa længselsfuldt Ventedede sig. Storm og Hans rejser sig hurtigt, gaar Dyrlegen i Møde, og Sagføreren fører ham hen til Skrivebordet.

347.

Ved Skrivebordet. Storm faar den Nyankomne til at tage Plads i en Lenestol og sætter sig selv ved Skrivebordet. Hans bliver af lutter Spænding staaende. Sagføreren tager Ordet, men bliver næsten med det samme afbrudt af Badstue, som farer op af Stolen og i en ivrig Tone begynder at tale:

Tekst: Jeg kender hele Historien og har ogsaa været henne og taget Kloroformflasken i Øjesyn. De havde endnu ikke faaet Relikvien sendt til Kriminalmuseet, og der hører den for Resten heller ikke hjemme, for jeg har identificeret den som min egen!

Han taler videre.....Billedet toner bort.

348.

Ved Dyrlægens Vogn i Strøms Gaard som Billede 180

Badstue putter Flasken ned i en af Støvfrakkens Lommer. Lars Strøm kommer hen til ham, og de faar sig en Sludder, medens Dyrlægen tager Plads i Giggen. Drengen, der staar ved Siden af denne, rækker ham Tømmerne, og han kører bort.

349.

Tekst: Paa Vejen hjem blev jeg overfaldet af et voldsomt Regnskyl ---

Landevej uden for Skovhytten. Dyrlægen kommer kørende. Det er et rent Skybrud. Han kaster et Blik paa Hytten, faar Hesten til at standse og stiger saa af. Han trækker Hesten hen under et stort Træ, binder Tømmen til en Gren og gaar-drivende af Vand - ind i Hytten.

350.

Det Indre af Skovhytten. Dyrlægen kommer ind, tager sin dyng-

vaade Frakke af og ryster den. Derved falder en Genstand ud af en af Yderlommerne - uden at han lægger Mærke til det. Han tager Frakken paa igen, gaar hen til Vinduesaabningen og kigger ud. Han nikker saa og gaar hen mod Døren.

351.

Ved Træet uden for Skovhytten. Regnen er ved at stilne af. Dyrlægen kommer, kaster et Blik op mod Himlen og begynder at løse Tønnen. Billedet toner bort.

352.

Storms Privatkontor. Ved Skrivebordet. Dyrlægen fortsætter sin Forklaring, medens de andre spændt lytter til:

Tekst: Jeg tabte naturligvis Flasken, da jeg rystede Frakken.

Da jeg kom hjem, savnede jeg den ogsaa, men i min Travlhed med Rejseforberedelserne tænkte jeg ikke mere over den Ting!

Dyrlægen tier, men Hans tager straks Ordet og siger ivrigt:

Tekst: Den Skovarbejder, som fandt Flasken i Halmen, kom jo til at støde til den med Foden, og naar det kunde ske for ham, kunde det jo lige saa godt ske for Inger----!

(Eventuelt indsættes en Scene med Inger i Skovhytten, opdagende, at Barnet er dødt.)

Storm nikker, siger saa:

Tekst: Ja, der er ingen Tvivl om, at Inger ikke var bleven dømt, hvis disse Oplysninger var kommen frem i rett~~o~~ Tid. Den eneste Udvej, vi nu har, er at faa Juryen, til at indstille Inger til kongelig Benaadning!

Hans retter, dirrende af Iver, et Spørgsmaal til Storm, og de tre Mænd lægger nu Raad op om, hvorledes Sagen bedst kan gribes an. Afbl.

Tekst: Et Par Uger efter havde Hans en alvorlig Samtale med sin Fader - - -

Ved en Sofa i Strøms Dagligstue. Optoning. Hans, der sidder ved Siden af Faderen, viser ham et Telegram, som denne eftertænksom læser:

Telegramtekst: (afbl. Del af et Telegram) I Rigsraadet i Dag har Kongen - i Overensstemmelse med Juryens enstemmige Henstilling - benaadet Inger Bolvig. Den Anklagede sættes paa fri Fod i Morgen.

Storm.

Lars Strøm nikker, ser forskende paa Hans, der med bevæget og indtrængende Stemme siger:

Tekst: Jeg har allerede fortalt dig, Far, hvor megen Skyld jeg har i Ingers Ulykke. Naar hun nu bliver fri, staar hun ene og forladt i Verden, og det er min Pligt at række hende en hjælpende Haand!

Lars Strøm nikker eftertænksomt, men pludselig faar hans Ansigt et uroligt og bekymret Udtryk, og han siger:

Tekst: Men hvad vil Helga sige til det-----?

354

Nærb. af Hans. som knejser med Hovedet og fast besluttet svarer:

Tekst: Jeg agter ikke at lade Helga hindre mig i at handle, som Pligten og Retfærdigheden byder mig det!

355.

Nærbillede af Strøm, der fuldständig billiger Sønnens Optreden og siger:

Tekst: Du har Ret, min Søn, vi maa ikke svigte hende! Jeg har for Resten et Forslag at gøre dig!

Ved Sofaen. Med en tilfreds Mine og et godlidende Smil begynder Lars Strøm at udvikle sit Forslag. Faderens Ord fylder Hans med Glæde og Taknemmelighed, og han trykker Hans' Haand. Afblanding.

357.

Tekst: Givet tilbage til Livet.

Opblanding af Trappen foran Fængslet. Med Storm ved sin Side gaar Inger ned ad den høje Trappe, der danner Nedgangen fra Fængselsporten. Nedenfor standser de, og Storm ser sig søgende om. Hans Ansigt faar et Udtryk af Skuffelse.

358.

Neden for Fængselstrappen. Han vender sig mod Inger og spørger:

Tekst: Og De har slet ikke et eneste Sted at gaa hen - - - slet ingen Paarørende?

Inger ryster trøstesløst paa Hovedet: "Nej, det har jeg ikke!" Saa fortsætter Sagføreren:

Tekst: Men jeg ved, at De har Venner....og de er ogsaa blevet underrettet om Deres Frigivelse!

Inger smiler melankolsk.

359

Nærb. af Inger. Hun staar et Øjeblik hensunken i Tanker. Billedet toner bort.

360.

Landevejen foran det Træ i Skoven, hvor Inger staar, som Billede 236.

En Vogn, i hvilken der sidder 3 Mennesker, kører forbi. I Skæret af et Lyn genkender man i ham, der sidder paa Bukken, Proprietær Nielsen, og i de to andre Helga og

Hans. ---- Billedet toner bort.

361.

Ved Foden af Fængselstrappen. Inger vender sig mod Sagføreren og siger:

Tekst: Mine Venner har allerede gjort tilstrækkelig for mig!

Storms Ansigt klarer pludselig op, han kommer med et Udbrud: "Der har vi ham jo!" og peger paa Pladsen foran Trappen.

362.

Paa Pladsen foran Fængslet. En Vogn, i hvilken Lars Strøm sidder, standser. Han stiger ned og skynder sig hen mod de to Ventende.

363.

Ved Foden af Fængselstrappen. Lars Strøm kommer hen til Inger og Sagføreren og hilser paa dem. Han vender sig mod den unge Pige og siger venligt og hjerteligt:

Tekst: Nu tager du med mig hjem, Inger. Hans og jeg har længe savnet een, der kunde tage sig af Husførelsen----! Han rækker Hænderne frem mod Inger, der ikke tør tro sine egne Øren, men da han med et muntert Smil gentager sit Forslag, gaar hun helt hen til ham og kaster sig ind til hans brede Bryst. Hun er endelig kommen i Havn.

364.

Nærb. af Storm. som misser med Øjnene af Rørelse. Han tager sine Brillen af og tørrer dem.

365.

~~Nærb. af Lars Strøm og Inger. Han løfter hendes Ansigt op mod sit og taler beroligende og opmuntrende til hende.~~

366.

Del af Pladsen foran Fængslet. Lars Strøm fører Inger, fulgt af Sagføreren hen til Vognen og hjælper hende op i den. Han sætter sig ved Siden af hende, nikker Farvel til Storm og kører bort. Sagføreren ser lettet og tilfreds efter dem.

Afblending.

367.

Opblending af en Del af Stuehuset til Lars Strøms Gaard.

Hans staar paa Trappen og afventer Faderens Tilbagekomst, da Badstue kommer ud af Husdøren. Han kaster et Blik paa sit Ur og kommer med en Bemærkning til Hans. I det samme ser han Vognen køre ind, og med et muntert Smil svinger han Hatten til Velkomst. Vognen med Inger og Lars Strøm standser neden for Trappen. Hans løfter smilende Inger ned fra Vognen og holder hende et Øjeblik i sine Arme.

368.

Nærb. af Hans med Inger i sine Arme. Hun ser paa ham med fugtige, taknemmelige Øjne, og der er Ømhed i det Blik, med hvilket han omfatter hende, og der spiller et muntert og lykkeligt Smil om hans Læber.

369.

Foran Indgangen til Stuehuset. Hans sætter Inger paa Jorden og Badstue kommer hen og hilser. Han er eet stort Smil, og klapper faderligt Inger paa Kinden. En Dreng tager sig af Hestene, medens de andre forsvinder ind i Huset.

370.

Lars Strøms Dagligstue. Lars Strøm fører Inger og Dyrlægen hen til et dækket Kaffeboard, hvor der ogsaa troner en Flaske Kognak, og han vender sig til den unge Pige og siger, idet

han peger mod Bordet:

Tekst: Saa maa vi vel bede vor ny Madmor om en Taar Kaffe!
Og Badstue siger vist heller ikke Nej til en lille Formid-
dagskognak!

371.

Nærb. af Dyrslægen, som griner tilfreds og gnider sig i
Hænderne.

372.

Ved Kaffebordet i Strøms Dagligstue. Inger, der bliver
rød af Glæde, sender først Strøm og saa Hans et taknemmeligt
Blik. Hans nikker opmuntrende til hende. Mændene tager Plads,
og Inger serverer Kaffen. Afblænding.

372a

Strøms Dagligstue. Strøm, Hans, Inger ved Kaffebordet
Dyrslægen hæver sit Glas for at byde Inger Velkommen, da
alle vender Hovederne.

373

Ved Døren. Helga staar med vredesfunklende Øjne i Døren og
gaar langsomt frem.

374

Strøms Dagligstue. Mændene rejser sig og hilser paa Hel-
ga, som imidlertid uden at agte derpaa gaar lige hen til
Hans og siger: Det er altsaa sandt, at I har taget denne
Forbryderske i Huset. Du tror da vel ikke, at jeg vil
finde mig i dette! Inger har rejst sig og styrter ud.
Hans: Jo, Inger skal nu blive her. Og jeg tillader hver-
ken dig eller nogen anden at tale ondt eller nedsættende
om hende.

Helga ser paa ham med Øjne, der gnistrer af

Had og skræger: Saa er vi to færdig med hinanden. Tror du maaske ikke, at jeg forlængst har forstaaet, at det er hende, du hele Tiden har elsket!

375.

Nærbillede af Hans, hvis Ansigt pludselig opklares af et stort, lykkeligt Smil: Han siger: Du har Ret, Helga! Men først nu ser jeg det selv.

376.

Strøms Dagligstue.

Helga river heftigt sin Ring af Fingeren og kaster den paa Bordet. Hun gaar hastigt ud af Stuen. Hans staar et Øjeblik i alvorlig Eftertanke, ser saa op paa sin Fader, som staar med et kærligt Smil om Munden. Hans tager roligt sin Ring af og lægger den i Lommen, ser sig om efter Inger. Dyrslægen forklarer med et Vink, hvor hun er forsvunden hen. Hans gaar.

377.

I Strøms Have. Inger sidder i heftig Graad. Hans kommer sætter sig stille ved hendes Side og tager hendes Hænder fra Øjnene og ser kærligt paa hende.

(Her en Tekst, hvor Hans gør hende klart, at han og Helga har havet Forlovelsen, og at han vil gøre alt, for at Ingers Liv kan blive lyst og lykkeligt).

Inger falder ham om Halsen eller lægger sit Hoved stille til hans Bryst.

1924-I
"Det store Hjerte"

Tansen

Det store Hjerte

1924/II

I N G E R.

Skuespil i 6 Akter af Aage Fælck Rasmussen og
J. Ahl-Andersen

Hovedpersonerne:

Mor Stine

Mathilde Nielsen

Marer Bolvig, hendes Datter

M. Schlegel

Gaardejer Lars Strøm

Philip Bech

Hans, hans Søn

Lund Hansen

Proprietær Nielsen

Peter Nielsen

Fru Nielsen

Fr. Thomsen

Helga, deres Datter

Alice Frederiksen

Dyrlæge Badstue

Kai Paaske

Den gamle Præst

~~Ring~~ *Charles Willen*

Hans Hustru

Amanda Lund

Sylvia Alban, Cirkusdirektrice

Ebba Lund

Paul, hendes Søn, Cirkusartist

Erik Bertelsen

Retsformanden

H. Asmund.

Den offentlige Anklager

Carl Strøm.

Advokat Storm, Ingers Defensor

Viggo Wæbe.

1. Skovarbejder

2. Skovarbejder

Arrestforvareren

Fængselsbetjente

Medlemmer af Juryen

Cirkusfolk og Cirkuspublikum

Markedsgæster.

1. Bodøen

Ch. Henry Larsen.

1. Akt.

1.

Tekst: Vaaren var kommen - Nordens lyse Vaar, der er kort og forgængelig som Lykken i et Menneskes Liv....

Optoning af et naturskønt, dansk Landskab med Skov og Eng.

Afblending.

2.

Opblending af en Vaarblomst, som en Pigehaand holder. Blomsten bevæges i Haanden, og Billedet udvides saa meget, at det kommer til at omfatte et smilende Ungpigeansigt. Den unge Pige ser ned mod Jorden, og hun taler skælmsk til nogen eller noget, som man ikke ser.

3.

Nærb. af en Kattekillling, som den unge Piges Haand griber om og løfter op.

4.

Tekst: Lykkelig og smilende, smuk som den Natur, hun levede i, var lille Inger, Pigen fra Skovhytten.

Nærb. af Inger, der sidder ved en Sti, som fører over en Eng. Hun har Killingen paa Skødet og kilder den paa Snuden med Blomsten:

5.

Uden for en Hytte eller et Husmandshus, der ligger op mod Skovbrynet i Baggrunden. Ved Stien, der fører bort fra Huset, sidder Inger og leger med Killingen. Døren til Huset aabnes, og en ældre Kvinde kommer til Syne paa Tærskelen.

6.

Tekst: Stine, Ingers Mor, havde været Enke i mange Aar, og den tunge Kamp for Udkommet havde gjort hende haard og bitter.

Nærb. af Stine i Døren til Huset. Hun har en Strikkestrømpe

i Haanden, ser forarget i Retning af Datteren og gaar hen imod hende.

7.

Ved Stien over Engen. Moderen kommer hen til Inger, der ikke lægger Mærke til hende, men leger videre med Killingen. Stine tager Datteren i Armen, den unge Pige drejer Hovedet, slipper Dyret og ser angstelig op mod Moderen, der arrigt udbryder:

Tekst: Skal du sidde her og drive hele den udslagne Dag! Det er paa Tide, at du ser til Faarene!

Hun river heftigt Datteren op fra den siddende Stilling, hun har indtaget, og den unge Pige sætter forskræmt i Løb. Moderen ser efter hende med Forargelse i Blikket. Afblanding.

8.

Tekst: Gaardejer Lars Strøm, paa hvis Jord Mor Stines Hytte laa...

Gaardspladsen til en Bøndegaard. Ved Indkørselen. Lars Strøm, der er en midaldrende Mand af et godmodigt Udseende, kommer ind gennem Porten. Han standser, ser i Retning af Posten og ryster smilende paa Hovedet. Han ser:

9.

Ved Posten paa Gaardspladsen. En ung Mand lader en opsadlet Hest staa og drikke af Vandtruget ved Posten. Ynglingen er saa hensunken i Drømmerier, at han ikke lægger Mærke til, at Hesten har faaet sin Tørst slukket og løfter Hovedet op fra Truget.

10.

Ved Indkørselen. Lars Strøms Mine bliver pludselig alvorlig, og han gaar hurtigt hen mod Posten.

11.

Ved .Posten. Den unge Mand staar stadig i sine egne Tanker,

da Gaardmanden kommer hen til ham, slaar ham paa Skulderen og siger:

Tekst: Staar du nu igen og drømmer, Hans?

(Hans, Lars Strøms eneste Søn.....)

Sønnen farer sammen og ser paa Faderen, der drejer ham om i en bestemt Retning og fortsætter:

Tekst: Havde du endda staaet og stirret i den Retning, kunde jeg have forstaaet dig, min Søn. Det er jo i Dag, at Helga kommer hjem fra Hovedstaden!

Han peger i den Retning, hvor ingen Langer spærrer for Udsigten. Den unge Mand smiler og ser udover:

12.

Afstandsbillede af en stor Bondegaard.

13.

Ved Vandposten. Lars Strøm ser med Tilfredshed i Blikket paa Sønnen og siger med et betydningsfuldt Smil:

Tekst: Og skynd dig nu, saa du kan være hjemme i god Tid til Middag!

Hans nikker, svinger sig op paa Hesten og rider bort.

14.

Gaardspladsen hos Lars Strøm. Strøm, der bliver staaende ved Posten, ser med tilfreds Mine efter Sønnen, som rider ud gennem Porten.

15.

Skoveng. Inger flytter et Par Faar, gør deres Tøjr fast til et Træ og løber ind i Skoven.

16.

Ved en Kilde. Inger kommer, lægger sig paa Knæ ved Kilden og

drikker Vand af Haanden.

17.

Skovvej med Eng til den ene Side. Hans kommer ridende, hører nogle Faar bræge ynkeligt, holder et Øjeblik stille og ser ned over Engen.

18.

Skoveng. En Hund staar og gør ad Ingers Faar, der i deres Forfjamskelse farer rundt om Træet og er ved at kvales i Tøjret.

19.

Skovvejen som 17. Hans springer af Hesten og gaar ind over Engen, førende Hesten ved Tøjlen.

20.

Skoveng. De forskræmte Faar, der har faaet deres Tøjr snoet helt om Træet og er ved at kvales, bræger ynkeligt. Hans, der stadig har Hesten ved Tøjlen, jager Hunden bort, lægger Hestens Tøjle om en Gren eller over en Busk, og hjælper saa Faarene ud af den pinefulde Stilling, de er i. Han vender sig atter mod Hesten og faar nu Øje paa Inger. Han ser:

21.

Ved Kilden. Inger ligger i Grasset og ler op mod Solen.

22.

Ved Busken, til hvilken Hans har bundet Hesten. Hans smiler og skynder sig i Retning af Kilden.

23.

Ved Kilden. Inger ligger stadig og nyder Naturens Skønhed, da Hans lister hen til hende. Uden at hun opdager ham, lægger han sig paa Knæ bag hende og kilder hende paa Halsen med et

Græsstraa. Hun farer op, men da ser hun, hvem Fredsforstyr-
reren er, og det overraskede og forskrækkede Udtryk, der
straks prægede hendes Ansigt, viger for et skælnsk og genken-
dende Smil. Den unge Mand vil atter kilde hende med Straaet,
men hun griber Flugten. Han sætter efter hende.

24.

Ved et stort Træ i Skoven. Inger løber hen mod Træet med
Hans i Hælene paa sig. Hun gemmer sig bag Træet, han opgiver
ikke Forfølgelsen, og den vilde Jagt gaar nogle Øjeblikke
omkring Træet. Saa løber Inger videre ind i Skoven, og Hans
følger efter.

25.

Ved en Busk i Skoven. Inger styrter hen mod Busken, og hen-
des Forfølger faar fat i den ene af hendes lange Fletninger.
Den unge Pige snubler og er nær ved at falde, men Hans red-
der hende ved at fange hende i sine Arme.

26.

Narb. af Hans og Inger ved Busken. Han ler til den unge Pi-
ge, som han holder i sin Favn, og som tungtaandende ser op
mod ham. En Længsel, som han ikke kan beherske, griber ham,
han bøjer sig ned over Inger, og deres Læber mødes. En Skæl-
ven gaar gennem den unge Pige, hun gør sig med en pludselig
Bevægelse fri, skubber til Hans og løber rødmende og leende
bort. Hans bliver et Øjeblik staaende og stirrer med Be-
gejstring i Blikket efter hende. Saa sætter han ogsaa i Løb.

27.

Ved en Aa i Skoven. Inger løber - forfulgt af Hans - til
Aaen, ved hvis Bred der ligger en lille Baad fortøjet. Hun
springer ned i Baaden, og Hans følger hende. Deres voldsom-
me Bevægelser faar det slanke Fartøj til at kantre, og de

falder i Vandet begge to.

28.

Nærb. af Hans og Inger i Aaen. De kommer paa Benene igen, dryppende af Vand. De ser paa hinanden, brister saa i Latter og vader ind mod Bredden.

29.

Ved Aaens Bred. Hans og Inger redder sig i Land, ser paa hinanden, og den unge Pige føler paa sin drivvaade Kjole. Hans trækker sin ene Støvle af og holder Vandet ud af den. Saa ser de igen paa hinanden, ler hjerteligt, og Hans siger saa:

Tekst: Ja, nu gælder det om at blive tør igen!

Han peger hen mod nogle Buske og kommer med et Forslag. Hun nikker, og de løber saa hen til Buskene og forsvinder hver bag sin.

30.

Ved Busken, hvor Hans staar. Han tager sin vaade Jakke af.

31.

Ved Ingers Busk. Den unge Pige krønger sin vaade Kjole af sig.

32.

Tekst: Proprietær Niels Nielsen og hans Datter Helga.

Ved Udgangen fra en landlig Jernbanestation. Proprietæren, en drøj og selvbevidst Bondetype, kommer ud fra Stationen sammen med Datteren, der er en køn ung Pige, klædt paa efter sidste Hovedstadsmode ganske vist, men dog saadan at man forstaar, at hun ikke har den bedste Smag. Faderen bærer hendes Kuffert.

Foran Stationen. Fader og Datter gaar frem til en Vogn, hvis Hest med Tømmen er bundet til en dertil anbragt Stolpe-eller til en Telefonpæl. Proprietæren løser Tømmen, og Helga tager imidlertid Plads paa Vognen. Faderen sætter sig op ved Siden af hende, og Køretøjet ruller bort.

Ved Buskene ved Aaen. Bag den ene Busk kommer Hans' nøgne Overkrop til Syne. Han raaber noget til Inger og vinker til hende med sin Skjorte. Den unge Pige strækker Armen frem over den Busk, bag hvilken hun staar, og tager sit Kjøleliv. Straks efter ser man hendes smilende Ansigt.

Skovvej i Nærheden af Aaen. Nielsen og Helga kommer kørende, og pludselig griber den unge Pige Faderen i Armen og peger bestyrtet ned mod Aaen. Nielsen ser i den angivne Retning og faar samtidig Hesten til at standse. De ser:

Ved Buskene ved Aaen. Hans staar paa den ene Side af Busken foran den unge Pige, der - synlig fra Vejen - staar paa den anden Side og knapper sin Kjole.

Nærb. af Vognen med Nielsen og Helga. Fader og Datter ser indigneret og overrasket paa hinanden. Saa slaar Proprietæren Knald med Pisken, og Vognen kører videre.

Landevejen uden for Porten til Strøms Gaard. Strøm, der er paa Vej ind, standses af Mor Stine, der vil tale med ham i en bestemt Anledning.

39.

Del af Engen med Træet, til hvilket Faarene er tøjret. Hans svinger sig op paa sin Hest, vinker Farvel til Inger og rider bort. Den unge Pige ser med store Øjne efter ham, falder paa Knæ ved Siden af et af Faarene og kærtegner Dyret.

40.

Landevejen uden for Porten til Strøms Gaard. Strøm lytter eftertænkning og velvillig til Mor Stine, da Proprietærens Vogn kommer forbi. Nielsen holder Hesten an og vinker med Pisken til Strøm, som betyder Mor Stine, at hun skal vente et Øjeblik, og gaar saa hen til Køretøjet.

41.

Ved Vognen. Helga, der har en meget kølig Mine paa, nikker reserveret til Strøm, medens Nielsen, hvis Hilsen ogsaa har været meget kort, fortæller, hvad han og Datteren har set. Strøm har svært ved at tro det, han hører.

42.

Nærb. af Mor Stine ved Porten. Hun er meget bestyrtet over de Fragmenter af Samtalen, der naar hendes Øren.

43.

Landevejen uden for Porten til Strøms Gaard. Nielsen kommer med en sidste vred og harmfuld Bemærkning. Hans Mine er yderst haanlig, og han afskærer al Diskussion ved at vende sig mod Hesten, som han ved at slaa et Smæld med Pisken atter faar til at sætte sig i Bevægelse. Vognen ruller bort, Strøm ser rasende efter dem, gaar saa hen til Mor Stine og siger:
Tekst: Om nogen Nedsættelse i Lejen kan der aldeles ikke være Tale, og holder du ikke din forfløjne Tøs fra min Dreng, lader jeg dig sætte ud af Huset! Han forsvinder ind ad Porten

Mor Stine ser urolig og gal efter ham og gaar saa hen ad Landevejen. 44

Landevej i Nærheden af en forfalden Skovhytte. Inger er munter og lykkelig - paa Vej hjem med Faarene.

45.

Del af Strøms Dagligstue. Strøm gaar rasende frem og tilbage i Værelset og damper paa en Cigar, da Døren gaar op, og Hans kommer ind. Faderen vender sig mod ham og begynder med Heftighed i Stemmen at tale. Hans lytter forbavset til Faderen. Pludselig opklares hans Ansigt af et forstaaende Smil, og han begynder livligt at forklare.

46.

Faarefold uden for Mor Stines Hus. Inger, der stadig er i den glade, lyse Stemning, som Mødet med Hans har sat hende i, slipper Faarene ind i Folden.

47.

Del af Strøms Dagligstue. Strøm lytter med stadig voksende Interesse til Sønnens Forklaring. Hans slutter med at sige:

Tekst: Nu ved du, hvorledes det hele er gaaet til, Far. Niels Nielsen og Helga har helt misforstaaet Situationen! Strøm nikker, slaar Sønnen paa Skulderen og siger:

Tekst: Vi gaar over og forklarer dem det!

Hans nikker. Faderen tager sin Hat, og han og Sønnen gaar.

48.

Ved Faarefolden uden for Mor Stines Hus. Inger stænger Folden, og under Indtrykket af den lykkelige Stemning, der behersker hende, tager hun nogle Dansetrin, og danser ind ad Døren til Stuen.

Mor Stines Dagligstue. Inger kommer dansende ind, og da hun ser Kattckillingen ligge paa hendes Seng, tager hun Dyret, løfter det op over sit Hoved og danser og synger:

Tekst: Paa Gærdet sidder en Stoddertøs
 med Hud saa silkeblød
 tra-la-la-la!
 Den Fyrstesøn kommer ridende
 klædt i Skarlagen rød---

Og hun danser og synger videre. Døren, der staar paa Klem, skydes forsigtigt op, og Mor Stine viser sig i den. Hun staar et Øjeblik uden at sige noget og ser med Ondskab i Blikket paa Datteren, der pludselig opdager hende og brat holder op med sin Dansen og Nynnen.

Nærb. af Inger, hvis Ansigt stivner i Skræk.

Mor Stines Stue. Den gamle Kvinde gaar hen til Datteren, river Kattckillingen fra hende og lader den falde paa Gulvet og vender sig saa rasende mod Inger.

Ved den aabne Dør i Stuen. Killingen kommer farende og forsvinder ud ad Døren.

Del af Mor Stines Stue. Mor Stine kaster sig over Datteren og vil gribe hende i Haaret, men Inger redder sig om bag en Stol. Moderen stiller sig foran Stolen og hvæser:
 Tekst: Du danser og synger, og saa kommer maaske din gamle Mor til at gaa fra Hus og Hjem for din Letsindigheds Skyld!
 Men jeg skal vide at banke Letsindigheden ud af dig...!
 Inger farer sammen og ser uforstaaende paa Moderen, og

pludselig flammer Harmen op i hendes Blik. Hun vil sige noget men i det samme sparker Moderen Stolen bort og griber hende i Haaret, idet hun kommer med de værste Ukvemsord.

54.

I Døren til Stuen. Kattekillingen stikker et Øjeblik Hovedet ind, men forsvinder saa i en Fart igen.

55.

Mor Stines Stue. Stine tildeler Datteren et Par kraftige Lussinger, slæber hende hen til Døren, kaster hende ud og smækker Døren haardt i. Hun bliver et Øjeblik staaende og snapper efter Vejret, ser frem for sig med Vildelse i Blikket, vakler saa hen til en Stol og synker ned paa den.

56

Uden for Døren til Mor Stines Stue. Inger sidder paa Trappen og snøfter.

56a

Ved Nielsens Have. Helga og Hans sidder ved Siden af hinanden. Hans taler ivrigt og indtrængende. Helga rejser sig utaalmodig og saaret, gaar langsomt. Hans rejser sig, gaar efter hende.

56b.

Paa Trappen. Ingers Haand, der hænger slapt ned ved hendes Side, rører ved Killingen, som kommer frem og kølent stryger sig op mod hende. Hun farer med eet sammen og lytter. Hun hører Moderen bevæge sig inde i Stuen.

57.

Del af Mor Stines Stue. Stine rejser sig op fra Stolen.

58.

Uden for Mor Stines Hus. Ingers Ansigt faar et trodsigt Udtryk. Hun rejser sig og styrter bort.

59.

En Landevej. Hans har indhentet Helga, han taler sin Sag for hende, som alvorlig, men med voksende

Velvilje lytter til hans Skriftemaal.

60.

Paa Verandaen, der hører til Nielsens Stuehus. Nielsen og Lars Strøm sidder ved et Bord og drikker Toddy i al Gemytlighed og Fortrolighed. Fru Nielsen kommer ind med en ny Kande kogende Vand.

61.

Under en Stente eller Bro over en Aa. Inger kommer, kaster sig i Græsset neden under denne, forgrædt og udmattet.

61 a.

Landevej. Hans og Helga samtalende.

61 b.

Inger stadig grædende, borer sit Ansigt ned i Græsset

62.

Ved Stenten set fra Landevejen. Hans og Helga kommer. Hans slutter sin Beretning, Helga nikker: "Jeg tror dig, Hans!" Han griber hendes Haand, drejer hendes Ansigt ind mod sig, og deres Læber mødes. De sætter sig paa Stenten med Ryggen mod Inger.

63.

Ved Stenten. Inger sidder hensunken i Tanker og bliver saa opmærksom, da hun hører-Stemmer oppe fra Stenten. Hun lytter spændt og ser saa gennem en Aabning i Hækken op mod

64.

Stenten. Helga læner sig ind til Hans, der stadig sidder! med hendes Haand i sin og spørger ham om noget. Den unge Mand ryster leende paa Hovedet, men bliver saa straks alvorlig og sidder et Øjeblik i dyb Eftertanke. En Mistanke slaar ned i Helga, hvilket hendes forskende Blik røber, og hun gentager sit Spørgsmaal. Hans tager sig sammen og siger:

Tekst: Det er ikke, fordi det betyder noget, men det er maa-ske bedst alligevel, at jeg fortæller dig det!

Han begynder at fortælle, og Billedet tæner bort.

65.

Nærb. af Hans og Inger ved Busken, som 26. Hans ler til Inger, som han holder i sin Favn, og som med straalende Øjne ~~XXX~~ ser op mod ham. Han bøjer sig ned over hende og kysser hende. Billedet tæner bort.

66.

Ved Stenten. Helga trækker hurtigt sin Haand til sig, og hendes Ansigt faar igen det kolde og spottende Udtryk. Hun ser skarpt paa Hans, der med klare og ærlige Øjne møder hendes Blik, og som med overbevisende Fasthed siger:

Tekst: Jeg forsikrer dig, Helga, at Inger intet som helst betyder for mig. Hun og jeg har leget sammen som Børn, det er det hele!

Helga ser stadig skarpt paa ham, siger saa:

Tekst: Jeg skal forsøge at tro dig, Hans, men kun paa den Betingelse, at du lover mig aldrig mere at søge Ingers Selskab eller at tale med hende!

Hans tøver lidt med at svare.

67.

Nærb. af Inger under Stenten. Det lykkes hende at kvæle et

Skrig, der er ved at presse sig over hendes Læber. Hun lytter spændt.....

68.

Stenten. Hans kan stadig ikke faa sig til at svare og ser misbilligende paa Helga, hvis Ansigt røber begyndende Utaalmodighed.

69.

Nærb. af Hans. Han sidder og stirrer frem for sig, hans Ansigt er eftertænkstomt og faar ligesom et Udtryk af kold Beregning. Han smiler besk. Billedet toner bort.

70.

Bakke foran en bølgende Kornmark. Hans, der holder til Hest oppe paa Bakken, ser ud over Marken, hvor en stor Skare Høstfolk arbejder. Billedet toner bort.

71.

Nærb. af Hans paa Stenten. Han river sig ud af sine Drømmerier og vender sig mod Helga.

72.

Stenten. Hans ser paa Helga, hvis Utaalmodighed stadig er blevet større, og han siger med et besluttet Udtryk:

Tekst: Det skal blive, som du ønsker det, Helga!

73.

Nærb. af Inger under Stenten. Alt styrter sammen for hende, og hun sidder et Øjeblik som forstenet. Saa kiger hun atter ind gennem en lille Aabning i Hækken.

74.

Stenten. Helga lægger sine Hænder om Hans' Hoved, ser ømt paa ham med et Blik, der fortæller, at nu betragter hun ham som sin Ejendom, og nærmer sit Ansigt til hans.

Ved Gårdeet udenfor. Inger hulker, rejser sig og vækler bort.

Veranda. Nielsen og Strøm savner Helga og Hans, spørger Fru Nielsen, ser paa hinanden, smiler og nikker forstaaende

Ved en Indhegning i Nærheden af en Skovvej. Inger kommer, kaster sig hulkende ned i Græsset og græder, som hendes Hjerte skulde briste.....Billedet blændes af.

2. Akt.

77.

Opblanding af en Skovvej i Maaneskin, - Silhouetbilløde. Tre Cirkusvogne, der trækkes af Hesteforspand, kommer til Syne oppe paa Bakken og kører frem ad Vejen. Der rider to Mænd ved Siden af den forreste Vogn, og en Hund følger dem.

78.

Ved den forreste Vogn, der er indrettet som Beboelsesvogn. Kusken, der sidder paa Bukken, raaber og kånlder med Pisken for at opmuntre Hestene, der har svært ved at trække den tunge Vogn. Den ene Rytter, - en ung Mand af et noget tungsindigt Udseende, giver sin Hest Sporerne og rider forbi Trækhestene og hen ad Vejen, fulgt af Hunden.

79.

Tekst: En gladeløs Barndomstriste Minder havde gjort Paul Alban - den unge Cirkusartist - til en tungsindig Drømmer.

Paa Bakketoppen foran Vognene. Den unge Mand rider i Trav ind i Billedet, fulgt af Hunden. Han holder Hesten an et Øjeblik og ser med Utilfredshed i Blikket tilbage mod Vognene, hvorimod Hunden løber videre. Paul lader atter Hesten strække ud.

80.

Skovvej paa den anden Side af Bakken. Paul rider langsomt hen ad Vejen, da en Lyd inde fra Skoven faar ham til at holde Hesten an og lytte.

81.

Ved Stedet, hvor Inger ligger - som Bill. 76. Hunden staar og giver Hals ved Siden af Inger, der ligger bevidstløs i Græsset.

82.

Skovvejen paa den anden Side af Bakken. Paul rider ind i Skoven i den Retning, hvorfra Hundeglammet kom.

83. Stedet, hvor Inger ligger. Hunden staar stadig og glammer, da Paul kommer og faar Øje paa den bevidstløse unge Pige. Han springer af Hesten og lægger sig paa Knæ ved Siden af Inger.

84.

Nærb. af Paul og Inger. Han løfter hendes Hoved op og betragter hende et Øjeblik, slaaet af hendes usædvanlige Skønhed. Saa rejser han sig igen, kalder og vinker i Retning af Skovvejen.

85.

Skovvej paa den anden Side af Bakken. Vogntoget, der nu er naaet saa langt frem, standser - Døren til Beboelsesvognen aabnes, og en midaldrende Kvinde - en lidt vel yppig Skønhed - viser sig.

86.

Tekst: Sylvia, Pauls Mor og Direktrice for Cirkus Alban.
Nærb. af Sylvia i Døren. Hun stirrer ud i Natten med et baade ærgerligt og spørgende Blik og gaar saa ned fra Vognen.

87.

Paa Skovvejen ved Beboelsesvognen. Hun spørger Kusken, hvorfor de holder stille, og han kommer med en Forklaring, idet han peger hen mod Skoven. Den anden Rytter rider derhen.

88.

Ved Stedet, hvor Inger ligger. Paul forsøger uden Held at faa den unge Pige bragt til Bevidsthed, da den anden Rytter kommer til. Paul giver ham med et Par forklarende Ord sin Hests Tøjler, løfter Inger op og bærer hende Hen mod Vejen. Den anden Rytter følger efter. Han fører Pauls Hest ved Tøjlen.

89.

Paa Skovvejen ved Døren til Beboelsestogten. Sylvia staar stadig og spejder i Retning af Skoven, da Paul kommer med

Inger i sine Arme. Sylvia, der baade er forbavset og ufor-
staaende, spørger ham brøstigt, hvad det er han har for, men
han bærer roligt sin Byrde ind i Vognen uden at svare. Moderen
følger efter, og Døren lukkes.

90.

Skovvej paa den anden Side af Bakken. Den anden Rytter binder
Pauls Hest bag Vognen og siger noget til Kusken, som nikker
arrigt og knalder med Pisken. Vogntoget sætter sig atter i Be-
vægelse henad Vejen, og Hunden løber ved Siden af Karavanen.

91.

Inde i Vognen. Sylvia sidder paa sin Seng og betragter med en
argerlig Mine Sønnen, der ligger paa Knæ ved Siden af Inger,
til hvem han har redt et Leje af Puder og Pjalter paa Gulvet.
Han har løftet hendes Hoved op og holder noget Medicin i hen-
des Mund. Hun slaar Øjnene op.

92.

Nærb. af Ingers Ansigt. Hun blinker med Øjnene, og man for-
staar, at hun har svært ved at skelne sine Omgivelser.

93.

Nærb. af Pauls Ansigt. Det er straks uskarpt, men bliver ef-
terhaanden skarpt. Han smiler, og der er Beundring i hans
Blik.

94.

Ved Ingers Leje. Hun ser sig forvildet om, og hendes Hoved
falder atter tungt ned mod Pudren. Hun lukker Øjnene og kaster
sig uroligt om som i Feber. Paul faar atter travlt med at sysle
om hende og lægge hende til Rette.

95.

Del af Skovvej, evt. Silhouetbillede. Vogntoget ruller videre
i Natten. Afblænding.

96.

Tekst: En hel Uge vaagede Paul over den lille hjælpeløse, fremmede Pige, som Skæbnen havde ført paa hans Vej, og i hvem Feberen rev og sled. Og til sin usigelige Glæde og Triumf saa han hende til sidst vende tilbage til Livet.....

Opblænding - Plads foran Beboelsesvogn. Inger sidder - iført Prøvekostume - og nyder Solen, som bager over Pladsen. Paul kommer fra Beboelsesvognen med et Tæppe, som han, trods hendes Protest lægger om hende. Inger takker ham med et venligt, men træt Blik, Paul gaar.

97.

I Manegen. Sylvia i Ridedragt arbejder med sine Heste - slutter af. Medens et Par Staldknægte trækker hendes Heste ud, ser hun sig søgende om, spørger en Artist, hvorfor Inger ikke er parat til sin Prøve? Ingers Hest trækkes ud i Manegen. Sylvia rasende, gaar.

98.

Plads foran Beboelsesvogn.

Tekst: Sorgen gnavede stadig i Ingers Hjerte. Hun havde helst villet dø, men Skæbnen havde villet det anderledes, og hun var taknemmelig over foreløbig at kunne blive hos Cirkusfolkene. At vende hjem nu - efter det, der var sket, kunde hun slet ikke tænke sig....

Nærb. af Inger i Stolen. Hun stirrer med trøstesløse Blikke frem for sig - Afblænding.

99.

Optoning Ved Stenten. Helga og Hans. Hans lover Helga ikke oftere at komme sammen med Inger. Afbl.

100.

Nærb. af Inger i Stolen. Hun stirrer med trøstesløse Blikke frem for sig - lytter pludselig.

101.

Uden for Teltaabningen. Sylvia kalder paa Inger, gaar mod Beboelsesvognen.

102.

Plads foran Beboelsesvognen. Inger har rejst sig, da Sylvia kommer rask hen til hende. Sylvia spørger med lynende Øjne, hvorfor Inger ikke har passet Tiden? River Tæppet fra hende og beordrer hende paa en uelskværdig Maade til at passe sin Pligt. Paul er under dette kommet til og gær nu med Inger. Sylvia ser gnavent efter dem.

103.

Manegen. En Staldkarl staar med Ingers Hest. Inger og Paul ind. Inger hjælpes op, og en Artist begynder at indøve et Nummer.

104.

Paa den anden Side af Beboelsesvognen. En Jagtvogn, der køres af en midaldrende Godsejer af Levemandstypen, standser, og Godsejeren slaar Knald med Pisken som et Slags Signal. Sylvia kommer til Syne i et af Beboelsesvognens Vinduer.

105.

Nærb. af Sylvia i Vinduet. Hun har en Rose i Munden og nikker smilende til Godsejeren.

106.

Paa den anden Side af Beboelsesvognen. Sylvia forsvinder bort fra Vinduet og kommer straks efter ud af Døren klædt i Ridedragt med Benklæder og Gamacher. I sin ene Haand har hun en Ridepisk, i den anden Rosen. Hun gaar smilende hen mod Jagtvognen.

107.

Ved Cirkusteltet. Paul kommer frem i Aabningen - ser:

108.

Ved Jagtvognen. Sylvia udfolder alt sit Koketteri over for Godsejeren, med hvem hun taler livligt, og som fortroligt bøjer sig ned mod hende.

109.

Ved Cirkusteltet. Pauls Ansigt røber dyb Sorg, og han giver

et uvilkaarligt Udbrud af Harme.

110.

Ved Jagtvognen. Sylvia og Godsejeren hører Pauls Udbrud og ser hen mod ham.

111.

Ved Cirkusteltet. Paul vender sig.

112.

Ved Jagtvognen. Sylvia ser med rynkede Bryn mod Paul. Godsejeren stiger med sarkastisk Mine ned af Vognen og siger nogle haanende Replikker til Sylvia. Sylvias Øjne skyder Lyn og pludselig glider et ondt Smil over hendes Læber, hun tager Godsejeren under Armen og gaar hen mod Cirkus.

113.

Manegen. Inger prøver. Paul kommer, ser med Bekymring, at Inger ikke formaar at udføre det Nummer, hun skal - og da Artisten synes noget irriteret og utaalmodig, søger Paul med Venlighed at bøde herpaa og hjælper hende.

114.

Uden for Cirkus. Sylvia og Godsejeren standser et Øjeblik og ser ud. Godsejeren smiler ad det, han ser; Sylvia gaar rask ud.

115.

Manegen. Inger prøver forgæves at udføre sit Kunststykke. Sylvia rasende ind i Manegen. Kommanderer Artisten og Inger, og da dette ikke hjælper, griber hun Chambrièren - stiller sig midt i Manegen, og opildner Hest og Inger ved at klippe dem med Snerten. Man ser, hvor hvert Smæld tilføjer Inger Smerte.

116.

Nærbillede af Paul, hvis Ansigt udtrykker Angst og Vrede.

117.

Manegen. Inger kan ikke mere for Smerte, er ved at falde af Hesten, Artisten griber hende. Sylvia hysterisk vred - Hans kommer Inger til Hjælp, taler bebrejdende til Moderen. Sylvias Vrede naar Kogepunktet, hun hæver Ridepisken, som hun stadig har i Haanden, og vil slaa Paul. Inger træder imellem og forhindrer det. Sylvia gør sig fr og træder tilbage, hvorved hun kommer til at se mod Teltaabningen:

118.

Teltaabningen. Godsejeren, der smilende stryger sin Knebelsbart.

119.

Manegen. Sylvia behersker sig, vender sig med et Skuldertræk og gaar hen til Godsejeren.

120.

Plads mellem Cirkus og Beboelsesvogn. Godsejeren og Sylvia gaar hen mod Jagtvognen - flirtende og spøgende, som om intet var passeret.

121.

Ved Cirkusteltet. Nærb. af Inger og Paul. De ser paa hinanden - Ud af hans Øjne taler Bitterhed og Harme - og i hendes læses et Glimt af Medlidenhed. Han vender sig og gaar, og hun sukker dybt, idet hendes Tanker stræjfer hendes egen Ulykke. - - Billedet blændes af.

122.

Tekst: Klokken var henved 10 om Aftenen, og Forestillingen var ved at slutte.

Opblanding af Sylvia i Manegen, hvor hun udfører et eller andet Dressurnummer med nogle Heste. Hun slaar Knald med Chambrièren, og to Heste falder med Forpoterne paa Knæ foran hende. - Billedet toner over i:

123.

Det Indre af Cirkusteltet. Det ret talrige Publikum, der fylder Bænkene, applauderer Sylvia, der fortsætter Nummeret.

124.

Nærb. af Inger i Cirkusstalden. Hun sidder paa en Foderkasse eller lignende i et Hjørne af det kun svagt oplyste Staldrum, og hendes Ansigt har et bedrøvet Udtryk. Hun løfter pludselig Hovedet, ser fremefter og rejser sig.

125.

Del af Cirkusstalden. En Papegøje, der er lænket til sin Stang, og en Marekat er røget i Totterne paa hinanden. Inger kommer derhen, gør Ende paa Striden og tager Marekatten paa Armen.

126.

Nærb. af Papegøjen, der skriger saadan noget som:

Tekst: Din fordømte Abekat!

127.

Nærb. af Marekatten paa Ingers Arm. Den hvæsser mod sin Fjende.

128.

Del af Cirkusteltet med et Bur. Inger slipper Marekatten ind i Buret og gaar hen mod Indgangen til Staldgangen.

129.

Staldgang. Et nyt Nummer gøres klart. Paul kommer efter endt Omklædning - møder Inger. Begge gaar.

130.

Uden for Beboelsesvognen. Paul og Inger kommer. De møder Sylvia, som omklædt i en elegant Spadseredragt netop forlader Vognen og uden at værdige de to et Blik skynder sig hen mod Bagsiden af Cirkusteltet. Paul vender sig, ser efter Moderen, og Inger betragter ham deltagende.

131

Ved Bagsiden af Cirkusteltet. Sylvia, der udfolder al sit Koketteri og ødsler med Smil, gaar hen mod Godsejeren, der venter hende i sin Jagtvogn.

132.

Uden for Beboelsesvognen. Fortvivlelsen lyser ud af Pauls Øjne, men saa tager han sig pludselig sammen og gaar efter Moderen. Inger ser forbavset efter ham.

133.

Ved Godsejerens Jagtvogn. Sylvia skal netop til at stige op i Vognen, da Paul kommer. Han griber Moderen i Armen. Hun vender sig overrasket imod ham.

134.

Nærb. af Paul og Moderen ved Vognen. Han siger bønfyldende: "Mor"! Hun betragter ham og lader et Øjeblik¹ til at være i Tvivl om, hvad hun skal.

135.

Nærb. af Godsejeren i Vognen. Han smiler haanligt og stryger sine Moustacher.

136.

Ved Jagtvognen. Sylvias Blik gaar fra Sønnen til Godsejeren. Med en kort, raa Latter skubber hun saa Paul fra sig og stiger op i Vognen, som straks efter kører bort. Paul ser fortvivlet efter de Bortkørende.

137.

Ved Døren til Beboelsesvognen. Inger ser bedrøvet hen mod Paul og gaar saa ind i Vognen.

3. Akt.

138.

Uden for Cirkusteltets Publikums-Indgang. Forestillingen er forbi, og Publikum strømmer ud.

139

Nærb af Inger, der sidder paa sit Leje i Beboelsesvognen. Hendes Udtryk er præget af dyb Fortvivlelse. Hun stirrer frem for sig. Billedet toner bort.

140

Stenten. Optoning; forandres til hvor Mor Stine kaster hende paa Døren. Helga og Hans sidder ved Siden af hinanden paa Banken. Hun ser skarpt paa ham, siger:

Tekst: Jeg skal forsøge at tro dig, Hans, men kun paa den Betingelse, at du lover mig aldrig mere at søge Ingers Selskab eller at tale med hende!

Hans tøver et Øjeblik, saa svarer han:

Tekst: Det skal blive, som du ønsker det, Helga!

Helga lægger sine Hænder om Hans' Hoved, ser ømt paa ham med et Blik, der fortæller, at nu betragter hun ham som sin Ejendom, og nærmer sit Ansigt til hans.. Billedet bort.

141.

Nærb. af Inger paa Lejet i Beboelsesvognen. Hun sukker dybt og en Taare glider ned over hendes Kind. Saa lytter hun pludselig, løfter Hovedet og ser hen mod Døren.

142.

Ved Døren i Beboelsesvognen. Paul kommer frem i Døren, helt ude af sig selv af Fortvivlelse.

143.

Del af Beboelsesvognen med Ingers Leje. Inger sænker atter Hovedet. Paul kommer hen til hende, staar et Øjeblik hensunken i dyb Fortvivlelse, siger saa:

Tekst: Aah, du forstaar mig ikke, lille Inger...Men hun er

je træds alt min Mor!

Han gør en Bevægelse hen mod Døren.

144.

Nærb. af Inger. Hun ser paa ham med Haabløshed og Fortviv-
lelse i Blikket og siger saa:

Tekst: Paul, jeg kan ikke hjælpe dig. Jeg er lige saa for-
ladt og ulykkelig som du!

Og hun gennemrystes af en voldsom Hulken.

145.

Del af Beboelsesvognen med Ingers Leje. Paul sætter sig
ved Siden af den unge Pige, ser ømt paa hende, lægger sin
Arm om hendes Liv og drager hende ind til sig. Hun lader det
viljeløst ske, og de sidder en Stund i stum Smerte, tæt ind
til hinanden. Pludselig flammer det op i hans Øjne, og han
siger med Vildskab:

Tekst: Ja, vi er ulykkelige begge to...Vi maa holde sammen!

Han trykker hende heftigt ind til sig og kysser hende. Hans
Øjne gløder af Lidenskab, og hans Kys bliver hede og stor-
mende. Inger lukker Øjnene og hviler tungt og viljeløs i
hans Arme. Afbl.

146.

Ved Sengen i Mor Stines Stue. Opblanding. Mor Stine
ligger syg i Sengen, ved hvis Fodende der staar en ældre
Kone, der passer den Syge, og som i Øjeblikket er meget
rørt. Ved Hovedgardet sidder Sognets Præst, en elskelig
gammel Herre, til hvem Mor Stine taler med svag og træt
Stemme:

Tekst: Jeg forstaar nu, at jeg har været meget haard og
uretfærdig over for mit Barn og ligefrem drevet
hende hjemme fra. Naar hun engang kommer tilbage,
maa Pastoren hilse hende fra mig og bede hende til-
give sin Mor, som velsigner hende i sin sidste Stund!

3

Hendes Hoved synker udmattet tilbage paa Puden. Præsten nikker bevæget og taler trøstende til hende. Afbl.

147.

Opblønding af Beboelsesvognen med Ingers Leje. Inger sidder paa Sengen med Hovedet gemt i sine Hænder. Paul staar noget fra hende ved et Bord, paa hvilket det staar nogle Roser. Uden at tænke over det tager han en Rose og piller dens Blade af, medens han ser paa Inger med et bedrøvet og forlegent Blik. Han vil sige noget, men kan ikke finde de rigtige Ord, vender sig saa langsomt og gaar. Den unge Pige løfter sit forgrædte Ansigt og ser efter ham med et underligt tomt Udtryk i Blikket. Det skælver svagt om hendes Læber, men det lykkes hende at holde Graaden tilbage. Hun knapper sit Kjøleliv til, som staar aabent i Halsen, og ordner sit Haar.

148.

Uden for Døren til Beboelsesvognen. Paul staar hensunken i dybe Tanker. Han holder stadig Rosen i Haanden.

149.

Nærb. af Rosen i Pauls Haand. Haanden klemmer om Blomsten, saa dens Blade løsnes og falder til Jorden, det ene efter det andet....Afbl.

150.

Tekst: Samme Dag fejrede Proprietær Nielsen sin Datters Forlovelse ved et dundrende Gilde... Man afventede bare Hædersgæstens, den gamle Præsts, Ankomst..

Optoning af Nielsens Spisestue med Veranda udenfor. Her er dækket et mægtigt Bord, der bugner af kolde Retter som Stege, Skinker og andre Delikatesser, og paa hvilket der heller ikke savnes et større Antal Kølere med Vinflasker.

Yderst ved Bordenden staar Brøndevidnsdunken, omgærdet af Glas. Højtidsklædte Gæster af begge Køn, blandt hvilke Hans og Helga er Midtpunktet, staar langs Væg og Sider og afventer spændt det Øjeblik, da man skal gaa til Bords. Værten selv sidder et Stykke fra Bordet og taler med Lars Strøm og en noget rød-blisset, oprømt Mand, der er omkring de 50: Dyrlæge Badstue. Den sidstnævnte ser med begærlige Blikke mod Bordet, og endelig hører man en Vogn nærme sig. Hans skynder sig ned ad Trappen fulgt af Fru Nielsen.

151.

Ved Hovedindgangen. Den gamle Præst hjælper sin Hustru ned fra Vognen, og Fru Nielsen og Hans byder dem Velkommen. Præsten vender sig med et alvorligt Ansigt til Hans og siger:

Tekst: Mor Stine har endelig fundet Fred. De var jo Barn-
domsven til hendes forsvundne Datter..Aner De ikke
noget om, hvor hun er blevet af?

152.

Nærb. af Hans, over hvis glade Ansigt der lægger sig en Skygge. Han ryster paa Hovedet: Nej, han ved det ikke.

153.

Ved Hovedindgangen. Neden for Verandaen. Præsten nikker eftertænkstomt og gaarsaa sammen med Hans op paa Verandaen, bag efter Værtinden og Præstefruen.

154.

Spisestue. De fire kommer op, og Præsten og hans Hustru hilser paa de andre. Præsten klapper Helga paa Kinden. Den unge Pige er stærkt stadset op som "Købstadsfrøken". Afbl.

155.

Tekst: Inger og Paul talte siden hin Aften kun sjældent med hinanden. Det var, som om der var kommen noget imellem dem, noget som var til Hinder for den tidligere Fortrolighed.

Optøning af Gangen i Cirkusstalden, Den Del, hvor Hestenes Baase er. Paul kommer med et Hestedækken paa Armen og vil gaa ind til en Hest i en Baas, da han pludselig standser og tvivlræddig ser ind i Baasen.

156.

Ved Krybben i Baasen. Inger staar og giver Hesten nogle Skiver Brød.

157.

Paa Gangen uden for Baasen. Paul trækker sig saa meget tilbage, at Hesten er imellem ham og Inger, saa den unge Pige ikke kan se ham. Saa ser han igen ind i Baasen.

158.

Ved Krybben i Baasen. Hesten vil tage et Stykke Brød af den unge Piges Haand, men kommer til at skubbe til det i Steedet for, saa det falder paa Jorden. Inger bukker sig for at tage det op, men hun rejser sig hurtigt op igen, idet hun presser Haanden mod Midjen. Hun lukker et Øjeblik Øjnene, aabner dem saa atter og stirrer tankefuldt frem for sig, fører Haanden op mod Hjertet.

159.

Nærb. af Paul for Enden af Baasen. En Tanke slaar ned i ham, og han ser med et spændt Udtryk paa Inger.

160.

Paa Gangen uden for Baasen. Inger kommer ud fra Baasen, bliver et Øjeblik staaende paa Gangen, vaklende og med lukkede Øjne og med Haanden trykket ind mod Hjertesiden. Paul, der stadig har fulgt hende med spændte Blikke, skynder sig hen til hende, griber hende om Livet og spørger:

Tekst: Er du syg, Inger?

Hun aabner Øjnene og ser paa ham med et underligt, talende Blik, som han forbavset og eftertænksomt besvarer.

Hun ser atter ned, gør sig fri for hans Arme og gaar. Han staar et Øjeblik raadvild, tager sig saa sammen og skynder sig efter hende.

Uden for Cirkusteltets Staldindgang. (Andet Milieu end de foregaaende Billeder uden for Teltet, da Cirkus Alban jo er ambulant). Inger kommer ud og vil gaa videre, men standses af Paul, der følger lige efter hende. Hun drejer Hovedet og bliver staaende. Han siger alvorlig:

Tekst: Jeg forstaar nu alt, Inger! Og jeg, som har undgaaet dig, fordi jeg troede, du vilde glemme==== Det skælver om Ingers Mund, og Paul fortsætter:

Tekst: Men nu ser det hele anderledes ud. Du maa blive min Hustru, Inger! Hun ser paa ham, smiler og nikker: "Vil du virkelig gifte dig med mig?" Han bliver ivrig, bekræfter det og opmuntrer hende med Smil og Nik, men kommer saa til at tænke paa noget og bliver igen alvorlig. Han siger:

Tekst: Men lad ikke Mor mærke noget. Saadan som hun er, er det bedst, at det hele bliver en Hemmelighed mellem os to! Inger nikker atter, ser paa ham og smiler gennem Taarer. Han trykker hurtigt hendes Haand, vender sig fra hende og gaar tilbage i Stalden. Inger ser drømmende efter ham.

Afbl.

Tekst: Et Par Dage senere havde Cirkus Alban slaaet sit Telt op paa Markedspladsen i Holtved.

Opblending af Markedets Forlystelsesafdeling med Karrusel, Luftgyng, Kraftprøver, Skydebaner, Dansetelte og lignende. Det er tidligt paa Dagen, og der er kun ret faa Mennesker paa Markedspladsen. Paa den ene Side af denne ligger

Cirkus

Albans Telt. I Baggrunden gaar Forlystelsesafdelingen over i den mere forretningsmæssige Del af Markedet, og der hersker der livligt Røre.

(Eventuelt suppleres dette Billede med et Par karakteristiske Detailbilleder af Markedslivet).

163.

Ved Indgangen til Cirkusteltet, over hvilken et stort Skilt med Indskriptionen: Cirkus Alban er anbragt. Paa begge Sider af Indgangen er opslaaet mægtige Reklameplakater, foran hvilke der er samlet en Del Mennesker.

164.

Nærb. af en Plakat, paa hvilken man ser Billedet af en Mand, der gaar paa Line højt oppe under Cirkuskuplen. Under Billedet staar med store Bogstaver:

En forvoven Leg med Døden!

--o--

PAUL ALBAN,

MANDEN MED STAALNERVERNE

GAAR PAA SLAP LINE, DER ER UDSPÆNDT I HØJDE
MED CIRKUSKUPLEN, UDEN REDNINGSNET.

—o—

E N E S T A A E N D E   S E N S A T I O N .

165.

Ved Indgangen til Teltet. Tilskuerne diskuterer interesserede Situationen.

166.

Staldgang. Cirkusfolk af forskellig Art har travlt med

Forberedelserne til Aftenens Forestilling.

167.

Ved en Rebstige i Manegen. Rebstigen fører op til en lige under Kuplen udspændt Line.--Sylvia og et Par Funktionærer ser op mod Kuplen.

168.

Ved Linen oppe under Kuplen. Paul, der er paa Vej op ad Rebstigen, naar op til Platformen ved Linens ene Ende.

169.

Nærb. af Inger, der staar halvt skjult ved Indgangen til Manegen. Hun ser med spændt og angstelig Mine op mod Kuplen.

170.

Nærb. af Paul paa Platformen. Han vinker smilende nedefter, gaar saa ud paa Linen.

171.

I Manegen. Nærb. af Sylvia ved Rebstigens nederste Ende. Hun ser til Siden og faar Øje paa:

172.

Nærb. af Inger ved Indgangen. Den unge Pige er stadig meget nervøs, og med den ene Haand famler hun ved sin Midje.

173.

Nærb. af Sylvia ved Rebstigen. Hun smiler ondt og haanligt, ser saa atter op mod Paul. Afblanding.

174.

Tekst: Samme Morgen var Dyrlæge Badstue blevet hentet til Lars Strøms Gaard, hvor en Hoppe var blevet syg.

(Dyrlæge Badstue....)

Uden for Staldlængen i Strøms Gaard. Dyrlægens Jumbe holder udenfor, under en Drengs Tilsyn. Lars Strøm, Sønnen Hans og

Dyrlægen kommer ud fra Stalden. Badstue er i Skjortærmer, og Hans, der er klædt paa som til en Bytur, bærer hans Jakke over Armen og har i den ene Haand en lille Flaske. Dyrlægen smøger Ærmerne ned og diskuterer samtidig Sygdomstilfældet med Fader og Søn. Pludselig gaar der et Smil over Hans' Ansigt. Han ser nemlig:

175.

Ved Indkørslen til Strøms Gaard. Proprietær Nielsens Vogn kører ind ad Porten. Helga sidder ved Siden af Faderen, der selv er Kusk.

176

Nærb. af Badstue, Lars Strøm og Hans uden for Staldlængen.

Hans siger glad til de to andre, der ogsaa ser hen mod Porten:

Tekst: Ja, nu maa De undskylde mig Dyrlæge. Men jeg har lovet Helga og hendes Far at tage med til Marked i Holtved!

Han giver Dyrlægen, der nikker forstaaende, hans Jakke og kaster saa et Blik paa Flasken.

177.

Nærb. af Flasken i Hans' Haand. Dens Etikette er udstyret med tre Kors, Dødningshoved o.s.v. og bærer Inskriptionen: G I F T. KLOROFORM.--- En lang smal Strimmel er paa en iøjnefaldende Maade revet af Etiketten fra oven og nedefter.

178.

Uden for Staldlængen. Hans rækker Flasken til Dyrlægen, der er ved at tage Jakken paa, og skynder sig hen mod Porten, fulgt af Faderen, der først giver Dyrlægen en hurtig Undskyldning. Badstue, der stadig staar med Flasken i Haanden,

ser smilende efter dem og gaar saa hen til sin egen Vogn.

179.

Ved Nielsens Vogn inden for Porten. Helga er staaet ud af Vognen, da Fader og Søn kommer. Man hilser livligt paa hinanden, Hans trykker ømt den unge Piges Haand og hjælper hende op paa Bagsædet for saa selv at tage Plads ved Siden af hende. Nielsen hilser med Pisken, svinger Vognen om mod Porten og kører ud.

180

Ved Dyrlægens Vogn. Badstue, der har lagt Flasken fra sig paa Sædet, tager en Støvfrakke paa og stopper Flasken ned i en af dens Yderlommer. Lars Strøm kommer hen til ham og siger smilende, idet han gør en Haandbevægelse mod Porten:
Tekst: Ja, det er Synd, at De ikke kan blive hjemme til Brylluppet!

Dyrlægen ler tilfreds:

Tekst: Nej, naar jeg nu endelig har faaet fri, bliver jeg mindst 4 Maaneder borte. Jeg har glædet mig til den Rejse de sidste 10 Aar!

Han sætter sig op i Jumben. Drengen rækker ham Tømmen, og han kører bort. Afblænding.

4. Akt.

181.

Optoning af Forlystelsesafdelingen paa Markedspladsen. Det er Aften og Blåsevejr. Der hersker livligt Røre ved de forskellige Forlystelsessteder. Blæsten faar de elektriske Lamper, der oplyser Pladsen, til at hænge og svaje og hvirvler ogsaa Straa og Snavs op. (Her et Par illustrerende Detailbilleder fra Karrusellen, Skydebanen, Vokskabinettet og lign.)

182.

Ved en Kraftprøve ved Siden af Cirkusteltet. Proprietær Nielsen øver sig paa Kraftprøven - han lægger saa store Kræfter i sit Slag, at Glideren ryger usædvanlig højt op. Han vender sig stolt mod Helga og Hans, som sammen med en Del tilfældige Tilskuere nyder hans Kraftpræstationer. Hans slaar med en munter Lykønskning Svigerfaderen paa Skulderen. De gaar saa alle tre hen mod Cirkusteltet.

183.

Ved Indgangen til Cirkusteltet. Forestillingen er allerede begyndt, men der staar alligevel en Del Nysgerrige - hovedsagelig Drengene - ved Indgangen. Nielsen, Helga og Hans kommer, bliver staaende ved en af Reklameplakaterne. Helgas Interesse vækkes, og hun foreslaar, at de skal gaa ind. Hans gaar hen til Billetlugen.

184.

Uden for Beboelsesvognen bag Cirkusteltet. Paul, der er i Linedanserdragt, gaar ud af Vognen og møder Inger, der kommer imod ham. De taler sammen, og han stryger hende blidt over Haaret.

185.

Del af Cirkus med nogle Tilskuerpladser. Nielsen, Helga og Hans

sætter sig paa deres Pladser, der er nogle Bænkerader fra Manegen. - Damen paa den hvide Hest eller Klovnen med den kloge Gris modtager efter at have sluttet sit Nummer Publikums Bifald.

186.

Nærb. af Paul og Inger uden for Beboelsesvognen. Paul vil til at gaa videre, men Inger lægger Mærke til, at en af Halsknapperne paa hans Jakke er gaaet op. Hun knapper den og ser samtidig paa ham med et uærligt spændt og nærvøst dirrende Blik og fugtige Øjne. Han drager hende ind til sig og kysser hende paa Panden.

187.

Nærb. af den aabne Dør til Beboelsesvognen. Stormen hugger den i med et Smæld.

188.

Nærb. af Paul og Inger uden for Beboelsesvognen. De ser begge to mod Døren - og saa mødes atter deres Blik. Paul smiler og gaar sammen med Inger hen mod Teltet.

189.

Billedet af Trætoppe, som Stormen river i. Nogle Krager, der har søgt Ly oppe i Træerne, flyver bort, og Baggrunden er en skytung Nattehimmel.

190.

Del af Cirkusteltet med Udgangen til Stalden. Alt er gjort klart til Linedansnummeret. Et Par Klovner diverterer Publikum med at slaa Kolbøtter. - Paul kommer frem fra Udgangen til Staldgangen og gaar ind paa Manegen.

191.

Panoramabillede af interesserede Tilskuere, der følger Paul med Øjnene. Billedet standser ved Nielsens, Hans' og Helgas

Pladser.

192.

Ved Rebstigen, som fører op til den under Kuplen udspændte Line. Paul trækker prøvende i Rebstigen, ser op mod Kuplen.

193.

Kort Billede af Cirkuskuplen, paa hvis Sejldug Stormen presser haardt.

194.

Panoramabillede af interesserede Tilskuere, der ser op mod Kuplen. Billedet standser ved Nielsens Plads. Han rejser sig og stirrer interesseret opefter.

195.

Ved Helgas, Hans' og Nielsens Pladser. Den sidstnævnte staar stadig og stirrer op mod Kuplen, og Hans køber et Stykke Chokolade til Helga af Konfektdrengen og rækker ham en Pengeseddel. Drengen skal give Penge tilbage og sætter Bakken, paa hvilken der staar en Skaal med en eller anden Slags tilberedt Is fra sig paa Nielsens tomme Plads - og samler en Bunke Smaapenge op af Lommen.

196.

Nærb. af Konfektdrengen, Med den ene Haand roder han i den Bunke Smaapenge, han har i den anden.

197.

Ved Rebstigen, der fører op til Linen. Paul sætter Foden paa Stigen og klatrer et Par Trin op.

198.

Ved Nielsens, Hans' og Helgas Pladser. Konfektdrengen holder de Skillinger, som Hans skal have tilbage, op i hans Haand. Nielsen ser stadig op efter, ryster paa Hovedet, bukker sig

for atter at sætte sig - og det Parti af hans solide Krop, som han plejer at sidde paa, nærmer sig i betænkelig Grad Skaalen med Isen.

199.

Nærb. af Nielsens Euksebag, der havner i Isen, som sprutter til alle Sider.

200.

Nærb. af Konfektdrengens bestyrtede Ansigt.

201.

Nærb. af den bestyrtede og rasende Nielsen.

202.

Nærb. af et Par Dreng, der griner.

203.

Del af Tilskuerpladsen, deriblandt Bænken med Nielsens, Helgas og Hans' Pladser. Helga, Hans og en Del af det nærmestsiddende Publikum ser forbløffet paa Nielsen, som rasende rejser sig, skubber Bakken væk, tørrer sig med Haanden bagpaa med det Resultat, at Isen hænger fast paa denne. Han ryster Fluidet af den, saa det sprutter hen paa et Par Kvindfolk, der sidder i Nærheden, og som nu farer op med en Strøm af Skældsord. - Men pludselig falder der Tavshed over hele Forsamlingen, og alle ser op mod Kuplen.

204.

Ved Linen oppe under Kuplen. Paul staar oppe paa Platformen, sætter Foden paa Linen.

205.

Nærb. af Sylvia og Inger i Staldgangen foran Forhænge til Manegen. Den unge Pige spejder ængstelig og dirrende af Spænding ud gennem Forhænge. Bag ved hende staar Sylvia med et koldt Smil paa Læben.

206.

Ved Linen oppe under Kuplen. Paul er nu ude paa Linen og bevæger sig med stor Sikkerhed paa denne.

207.

Ved Orkestret i Cirkus. Orkestret spiller en eller anden ildnende March. - Trommeslageren (der er nærmest Kameraet) slaar en Trommehvirvel an.

208.

Nærb. af en Mastetop oppe under Kuplen. Et tykt Tov, der holder en af Bardunerne, løsnes - medens Stormen river og slider haardere og haardere i Sejldugen.

209.

Del af Cirkusteltet, set ude fra i Stormen.

210.

Ved Linen oppe under Kuplen. Paul er paa Vej tilbage mod Platformen, da Linens Barduner løsnes, og han styrter ned.

211.

Nærb. af Inger og Sylvia ved Forhænget. Inger skriger i Rædsel, og selv Sylvias Ansigt præges af den Skræk, der ogsaa griber hende. Begge Kvinder styrter ind i Manegen.

212.

Del af Manegen neden for Linen. Paul ligger ubevægelig i Manegen - død. Cirkusfolk strømmer til fra alle Kanter.

213.

Nærb. af forskrækkede Tilskuere, bl.a. Nielsen, Helga og Hans. Alle har rejst sig - med Undtagelse af et Par Kvinder, der sidder med Hænderne for Ansigtet. Hans kommer med et Udbrud. Der er noget, der har overrasket ham. Han stirrer ned i Manegen.

214.

Del af Manegen neden for Linen. Cirkusfolk omringer den Døde. Sylvia og Inger kommer styrtende. Den unge Pige trænger sig gennem Stimlen og ind til Pauls afsjælede Legeme.

215.

Nærb. ved den Døde. Inger kaster sig ned over Paul, kalder ham ved Navn, medens Fortvivlelsens Taarer væder hendes Kinder.

216.

Nærb. af Hans og Helga paa Tilskuerpladsen. Hans ser bestyrtet ned mod Manegen, og der er den dybeste Medlidenhed i hans Blik. Helga iagttager ham skarpt og spørgende.

217.

Del af Manegen neden for Linen. Et Par Cirkustjenere bøjer sig ned over Inger og vil drage hende bort fra den Døde, men hun klamrer sig fortvivlet til ham. Med Haardhed og Ubarmhertighed i Blikket giver Sylvia sine Folk Ordre til at fjerne den unge Pige med det samme, og Mændene river hende op og slæber hende bort gennem Stimlen og hen mod Staldgangen.

218.

Nærb. af Hans og Helga paa Tilskuerpladsen. Helga siger med Skarphed i Stemmen til Hans, der ser bønfuldende paa hende:

Tekst: Hvad har Du med den Kvinde at gøre. Du ved, hvad Du har lovet!

Hans nikker mørkt.

219.

Cirkusstalden. Mændene kommer slæbende med Inger, der i sin Smerte og Fortvivlelse teer sig som en Afsindig. De taler beroligende til hende, men hun hører intet, vil intet høre og kaster sig ned paa Gulvet med Hovedet i Hænderne. Mændene ryster medlidende paa Hovedet og gaar.

220.

Nærb. af Inger. Hun løfter Hovedet op fra Gulvet, stirrer i haabløs Fortvivlelse frem for sig og læner sig saa tungt ind mod Staldvæggen....

221.

Uden for Cirkusteltets Publikums-Indgang. Folk strømmer ud, blandt andre Nielsen, Helga og Hans. Proprietæren er meget oprevet og siger en Masse, hvorimod de to Unge gaar tavse ved Siden af ham. De styrer hen mod en nærliggende Restaurant.

222.

Uden for en Markeds-Restaurant. De tre kommer. Hans siger ^{Par} et Ord til de to andre og gaar. Helga ser mørkt efter ham og gaar saa sammen med Faderen ind i Restauranten.

223.

Nærb. af Inger ved Væggen i Cirkusteltet. Inger sidder stadig hensunken i dump Fortvivlelse, da hun med eet farer sammen og med stive Øjne stirrer hen mod Staldindgangen, hvis Dør staar aaben.

224.

Staldgangen. Nogle Mænd kommer med en Baare, paa hvilken Pauls Lig ligger, dækket af et Tæppe. Ved Siden af Baaren gaar Sylvia, og hendes Ansigt har et barsk, forstenet Udtryk.

225.

Cirkusstalden. Inger rejser sig og styrter hen mod en Dør paa den modsatte Side af Staldgangen.

226.

Staldgangen. Mændene sætter Baaren ned. Hans kommer sammen med en Bajads, der har kastet en Frakke over sin Gøglerdragt, og de standser ved Gruppen omkring Baaren. Bajadsen kommer med et Spørgsmaal til en af de Mænd, der var med til

at slæbe Inger ind i Stalden, den Adspurgte nikker, siger et eller andet og gaar saa sammen med Hans ind i Stalden.

227.

Cirkusstalden. Hans og hans Ledsager kommer. Den sidstnævnte peger paa det Sted, hvor han sidst har set Inger sidde. De to Mænd ser sig raadvilde om i den mennesketomme Stald.

228.

Uden for Beboelsesvognen bag Cirkusteltet. Inger kommer ud fra Vognen med en Bylt i Haanden. Hun har et tyndt Sjal om Skuldrene, men intet paa Hovedet - og hun skynder sig bort, flygter ud i Natten.

229.

Landevejen, der fører til Markedspladsen. Uvejret tager til. Inger flygter bort fra Markedspladsen, løber sansløs frem ad Vejen.

230.

Uden for Beboelsesvognen. Hans staar neden for Vogndøren, paa hvilken den Mand, der førte ham ud i Stalden, banker. Da der ikke er nogen, der svarer, aabner Manden Døren og gaar ind i Vognen. Han kommer straks tilbage og fortæller Hans, at Inger ikke er der. Den unge Mand staar et Øjeblik raadvild, siger saa Farvel til sin Ledsager og gaar. - Billedet blændes af.

231.

Tekst: Efterson Natten skred frem, to Uvejret til i Voldsonhed.

Opblending af en overtrukken Nattehimmel, der gennemkrydses af Lyn. Billedet toner over i:

232.

Mørk Landevej, der fører gennem Skov. Det regner. Paa Vejen, der af og til oplyses af Skæret fra et Lyn, kommer Inger vaklende. Hun trækker det tynde Sjal tættere om sig, og hendes

Haar, der har løsnet sig, flagerer for Vinden. Hun standser og søger Støtte mod et Træ ved Vejkanten.

233.

Nærb. af Inger ved Træet. Et Lyn oplyser hendes fortvivlede Ansigt og Øjnene med deres tomme, trøstesløse Udtryk. Hun søger at samle sit Haar, tager sig til Brystet under Hjertet og glider saa ned langs den vaade Træstamme, ved hvis Fod hun bliver siddende paa Hug. I heftig Smerte vugger hun frem og tilbage.

234.

Del af en mørk Skovvej. En Vogn med tre Personer: Een paa Forsædet, nemlig ham, der er Kusk, og to - en Mand og en Kvinde - paa Bagsædet, kører frem ad den natlige Vej. Man kan ikke skelne de 3's Ansigter i Mørket.

235.

Ved Træet, hvor Inger sidder. Hun rejser sig besværligt. Pludselig faar en Vogns Rumlen hende til at se mod Landevejen.

236.

Paa Landevejen foran Træet. Vognen med de tre Personer kører forbi. Der glimter et Lyn, og i Skøret af det genkender man de tre som Proprietar Nielsen, der sidder paa Forsædet, og Helga og Hans.

237.

Ved Træet, hvor Inger staar. Forskækket trækker Inger sig bag om Træet, saa hurtigt som hendes legemlige Svaghed tillader hende det. Med Bitterhed og Fortvivlelse i Blikket ser hun efter Vognen og vakler saa ind i Skoven.

238.

Skovsti. Inger kommer gaaende med vaklende Skridt, snubler over en Træstub og styrter hovedkulds til Jorden. Hun ligger et Øjeblik helt ubevægelig, kryber saa videre.....

239.

Ved et Træ længere henne paa Stien. Inger kommer krybende hen til Træet, griber famlende om dets Stamme og faar efterhaanden rejst sig op. I Skæret af et Lyn ser man, at der noget tilbage er en Lysning i Skoven, og at der ligger den forfladne Hytte, forbi hvilken Inger tidligere drev sine Faar (i Bill. 44) Inger vakler hen mod Hytten.

240.

I Bagsædet paa Nielsens Vogn paa Landevejen. Hans sidder hensunken i dyb Eftertanke. Helga spørger ham i en irriteret Tone om noget, og han svarer med et baade alvorligt og medlidende Udtryk i Øjnene:

Tekst: Jeg kan ikke lade være at tænke paa stakkels Inger!

Helgas Øjne skyder Lyn af Foragt, og hun udbryder:

Tekst: Hvad kommer den Landstrygerske os ved?!

Hans ser bebrejdende og bedrøvet paa hende, men hun kaster haanligt og foragteligt med Nakken og vender sig bort.

241.

Uden for Indgang til Skovhytten. Inger vakler hen til Hytten, famler efter Døren, faar den med Opbydelse af sine sidste Kræfter aabnet og styrter næsten hovedkulds ind i Hytten.

242.

Hyttens Indre. Et Lyn kaster sit Skær gennem det firkantede Hul, hvor det forfaldne Rums Vindue engang har siddet. Inger kravler hen til en Bunke Halm ved Væggen og synker udmattet sammen.

243.

Ved Halmbunken i Hytten. Inger ligger paa Halmen og snapper efter Vejret. Hun lukker Øjnene et Øjeblik, og da hun atter aabner dem, er der et Udtryk af vild Smerte i dem. Hun ud-

støder et skærende Skrig, presser Ansigtet ned mod Halmen og skriger igen.

244.

Lysningen i Skoven med Hytten. Uvejret er ved at drive over, og det regner ikke mere. Pludselig bryder Maanen frem og oplyser den regnvaade Skov. - - Afblænding.

245.

Opblænding af Inger, der kiger paa Halmen i Hytten. Hun holder et lille, nyfødt Barn i Favnen, lægger det til sit Bryst, idet hun omsorgsfuldt dækker den lille til med Sjalet. Med et fredfyldt og lettet Udtryk lukker hun Øjnene. Afblænding.

246.

Tekst: Og til sidst veg Nattens Skygger for en ny Dags Sol.....

Opblænding af Skovhytten, der ligger båret i Morgensolen, som straalere (eller evt. gaar op) over den af Regnen forfriskede Skov. - Billedet toner over i:

247.

Skovhyttens Indre. Inger sidder paa Halmbunken med den aabne Bylt ved Siden af sig. Hun har taget sin Kjole (eller Nederdel) af og svøbt den om Barnet, som hun betragter med et træt, men lykkeligt Smil, medens hun af og til mekanisk spiser af et Stykke Brød fra Bylten.

248.

Nærb. af det slumrende Barn, som pludselig vaagner op og skriger.

249.

Ved Halmbunken i Hytten. Inger tager Barnet op og lægger det til sit Bryst.

250.

I et aabent Vindue til Lars Strøms Stuehus. Hans staar og

stirrer frem for sig med et tankefuldt og bevæget Blik. -
Billedet toner bort.

251.

(Optoning) Ved en Kilde i Skoven. Inger ligger i Græsset og
ler op mod Solen. Billedet toner bort.

252.

I det aabne Vindue til Lars Strøms Gaard. Hans sukker dybt.

253.

Ved Halmbunken i Skovhytten . Inger rejser sig tungt og besværligt, idet hun trykker Barnet ind til sig. Hun gaar et Par Skridt hen mod Døren, saa er det, som hun snubler over et eller andet, men hun genvinder dog atter Ligevægten omend med Besvær. Men pludselig sortner det for hendes Øjne, og hun falder tilbage mod Halmbunken. Barnet glider ud af Armene paa hende og falder hovedkulds ned ved Enden af Halmbunken, medens hun selv synker baglæns ned i Halmen og kommer til at sidde halvt oprejst mod Væggen, bevidstløs. - Billedet blændes af.

5. Akt.

254.

Tekst: Det var den gamle, saa kendte Historie: En ung Kvinde stod for sine Dommere, anklaget for at have ombragt sit i Dølgemaal fødte Barn....

Optøning af en Del af en Retssag. Ved et Bord i Salens Baggrund, under det paa Væggen anbragte eller i Væggen udskaarne Emblem, der skal symbolisere Retfærdigheden, sidder Retsformanden med en Dommer ved hver Side. For den ene Ende af Bordet sidder en Skriver eller en Sekretær ved sin Protokol. Paa en Forhøjning midt for Dommerbordet er Vidneskranken, i hvilken en Skovarbejder staar. Til venstre neden for Bordet er den Skranke, bag hvilken Juryen, til hvilken Lars Strøm hører, har sin Plads. Hun har en Betjent ved Siden af sig, og paa Gulvet nedenfor sidder Defensør.---- Et Bord paa den anden Side er reserveret Pressens Repræsentanter. Paa Vidnebænken sidder en Kollega til den Skovarbejder, der staar i Vidneskranken, samt den sørgeklædte Sylvia, et Par Cirkusfolk og nogle Landbetjente. Bænkene bagved er optaget af et sensationstørstende Publikum af den Slags, der altid fylder Retssalene. Nogle Retsbetjente og Politiebedsmænd udgør Resten af Forsamlingen.

255.

Nærb. af Anklagebænken, hvor Inger og Betjenten har Plads.

Den unge Pige ser med trøstesløse og taareløse Øjne mod Vidneskranken.

256.

Vidneskranken, hvor den ene Skovarbejder staar. Han aflægger med megen Ivrighed sin Forklaring.

257.

Nærb. af Retsformanden og de to andre Dommere bag Dommerbordet.

NB x-x

Neden for Juryskranken sidder den offentlige Anklager, og til højre, neden for Dommerbordet, er Anklagebænken, hvor Inger har Plads.

258.

Nærb. af Hans paa en Bænk i Auditoriet. Han ser hen mod Inger med dyb Medlidenhed i Blikket.

259.

Nærb. af den gamle Præst og hans Hustru, der har besat to af Tilhørerpladserne. Deres Øjne røber baade Medlidenhed og Bekymring.

260.

Nærb. af Skovarbejderen, som siger:

Tekst: Paa Vejen hjem fra vort Arbejde kom min Kammerat og jeg forbi den gamle Tømmerhytte-----

Han fortsætter sin Beretning, og Billedet toner bort.

261.

Sti i Nærheden af Skovhytten. Skovarbejderen og hans Kollega (den samme, som sidder paa Vidnebænken) kommer hen ad Stien bærende paa forskelligt Værktøj som Save, Økser og lignende. Vidnets Kammerat, der har en Spade med sig, standser og gør sin Ledsager opmærksom paa noget, der gaar for sig paa den anden Side af en Busk ved Stien. De bliver begge staaende, spejder forsigtigt ind mellem Buskens Løvværk.

262.

Paa den anden Side af Busken. Inger ligger paa Knæ foran en lille, lige tilkastet Grav, som hun dækker med Løv og Mos. Hun vender sine taarevædede Øjne mod Himlen, folder Hænderne og synker hen i Bøn.

263.

Nærb. af Skovarbejderne ved Busken paa Stien. De ser undrende paa hinanden og udspejder saa atter Inger.

264.

Paa den anden Side af Busken med Skovhytten i Baggrunden. Inger rejser sig, kaster et sidste Blik mod Graven, gaar saa

med vaklende Skridt hen mod Hytten og forsvinder ind i denne. Da hun er borte, kommer de to Skovarbejdere hen til Graven. Den ene af dem stikker resolut Spaden i Gravhøjen og kaster Græstørvæne og den løse Jord til Side, saa en Bylt kommer til Syne...Billedet toner bort.

265.

Retssalen. Nærb. af Skovarbejderen i Vidneskranken. Han standser et Øjeblik i sin Beretning, men fortsætter saa: Tekst: Hun havde ikke haft Kræfter til at grave dybt, og det varede ikke fem Minutter, før vi fandt det lille Lig. Moderen havde endnu ikke forladt Hytten---- Han taler videre, og Billedet toner bort.

266.

Det Indre af Skovhytten. Inger sidder i dump Fortvivlelse paa Halmdyngen, rejser sig langsomt og tager sin Bylt, som hun rent mekanisk giver sig til at knytte. Skovarbejderne kommer ind, den ene gaar hen til hende og siger med barsk Stemme noget, der faar hende til at fare forskrækket sammen. Han griber hende i Armen. Den anden Arbejder, ham der aflægger Beretningen, kommer til at sparke til noget med Foden, bukker sig og tager Genstanden op. Det er den nederste Del af en Flaske, hvis Hals er slaaet af.

267.

Nærb. af den skaarede Glasflaske i Arbejderens Haand.

268.

Ved Halmbunken i Skovhytten. Skovarbejderen drejer Flasken om, kaster et Blik paa den og ser saa rædselsslagen paa Inger. Han ryster med et Udtryk af Væmmelse paa Hovedet og stikker saa Flasken i Lommen. Billedet toner bort.

269.

Del af Retssalen med Vidneskranken, Dømmerbordet samt den offentlige Anklagers, Juryens, Ingers og Defensors Pladser. Skovarbejderen slutter sin Forklaring. Retsformanden stiller ham endnu et Spørgsmaal og betyder ham saa, at han kan træde tilbage, hvad Manden ogsaa gør. Den offentlige Anklager gaar hen til et lille Bord, paa hvilket den skaarede Flaske samt Ingers Bylt og nogle andre Ting har Plads. Han tager Flasken og gaar et Par Skridt frem mod Inger.

270.

Tekst: Den offentlige Anklager-----

Nærb. af den offentlige Anklager, en haard og kold Mand, hvis Ansigt er præget af hensynsløs Energi. Han kaster et Blik paa den skaarede Flaske og ser saa skarpt paa Inger.

271.

Anklagebænken, neden for hvilken Anklageren staar et Par Skridt fra Inger. Han rækker Flasken frem mod den unge Pige og stiller hende et Spørgsmaal. Inger, der ser forpint og hjælpeløs ud, svarer. Med en sarkastisk og skeptisk Mine vender han sig mod Juryen og siger:

Tekst: Ifølge Udtalelse fra Retsmedicinsk Institut skyldes Døden en Kloroformforgiftning. Den Anklagedes Paastand om, at Giftflasken maa have ligget i Hytten, før hun kom der, og af hende ved et rent Tilfælde er blevet traadt i Stykker, giver jeg ikke mere for, end den er værd!

272.

Nærb. af Juryen, paa hvis Medlemmer Anklagerens Ord tydelig gør et stærkt Indtryk. Lars Strøm, hvis Mine er bekymret, nikker eftertænksomt.

273

Nærb. af en Tilhørerbænk med et meget skeptisk Publikum.

274.

Nærb. af den Tilhørerbank, hvor Præsten og hans Hustru har deres Pladser. De ser paa hinanden. Der er Medlidenhed i deres Blik. De ser saa hen paa Inger.

275.

Nærb. af Inger, hvis Ansigt er endnu mere præget af Fortvivlelse og Hjælpeløshed end tidligere.

276.

Nærb. af Anklageren, som fortsætter:

Tekst: Og den Anklagedes Fortid, hendes Rømning hjemmefra og hendes paafølgende Omstrejferliv, den Haardnakkethed, hvormed hun vægrer sig ved at give Oplysninger om sig selv, bestyrker en sandelig ikke i Troen paa Sandfærdigheden af hendes Vidnesbyrd!

Han gaar videre i sit Aktorat.....

277.

Nærb. af Inger, som med dump Fortvivlelse i Blikket ser mod Anklageren, for et Øjeblik efter atter at synke hen i sin næsten apatiske Trøstesløshed.

278.

Nærb. af Hans, hvis Ansigt er præget af Medlidenhed og Bekymring.

279.

Tekst: Advokat Storm, den Anklagedes Defensor....

Nærb. af Storm, der er en Mand af et godmodigt, men ogsaa noget indolent Udseende. Han renser sine Negle og ryster paa Hovedet med et Udtryk af Haabløshed: "Her er sikkert ikke noget at gøre!"

280.

Nærb. af den offentlige Anklager, som fortsætter:

Tekst: Det turde være klart, at den Anklagede ved sin Flugt ud i Skoven med fuldt Overlæg søgte et Skjul, hvor hun kunde bringe sit Barn til Verden, idet hun jo udmærket vidste, at den eneste, der kunde røbe hende, var død.....

Han taler videre.

281.

Nærb. af et Par Kvindemennesker blandt Tilhørerne.

De er stærkt rystede og uhyre indignerede over Forbryderskens Nederdrægtighed.

282.

Nærb. af Hans, der reagerer stærkt over for Anklagerens Udtalelser. Hans Øjne gnistrer af Harme: "Det er dog for urimeligt!"

284.

Del af Retssalen med Anklagebænken og Defensor Plads. Inger sidder stadig i samme apatiske Stilling. Defensor rejser sig, kaster et Blik i sine Papirer og begynder saa langsomt og værdigt at tale.

283.

Del af Retssalen med Anklageren, Dommerne og Juryen.

Anklageren slutter af med Ordene:

Tekst: At den Anklagede er skyldig er bevist og uomtvisteligt, og Retfærdigheden byder, at hun dømmes for Fødsel i Dølgemaal og overlagt Mord!

Han bukker let for Dommerne, og Juryen og sætter sig saa.

285.

Nærb. af Tilhørere, som med skeptiske Blikke ser paa Defensor for saa ugenert og uopmærksomme at give sig til at hviske og tiske.

286.

Nærb. af en gammel Herre, som glipper med Øjnene, og som tilsidst lukker dem, givende efter for sin Trang til at sli-
be sig en lille Skraber.

287.

Nærb. af Hans, der er urolig og harmfuld.

288.

Nærb. af Defensor, der slutter sit Defensorat:

Tekst: Man kommer jo ikke uden om, at Skinnet i høj Grad er den Anklagede imod, men jeg beder dog Juryen betænke, at man i Tvivlstilfælde hellere bør frikende end dømme, og at man i al Fald bør vise al den Mildhed, som den Anklagede i Kraft af sin fortvivlede Stilling opfordrer til!

289.

Del af Retssalen med Dommerbordet og de forreste Tilhører-
bænke. Defensor sætter sig. Der kommer Bevægelse baade blandt Juryens Medlemmer og blandt Tilhørerne, og man dis-
kuterer hviskende Sagen. Retsformanden tager Ordet og hen-
vender sig til Juryen.

290.

Nærb. af Inger, som løfter Hovedet en Smule og ser hen mod den Talende.

291.

Nærb. af Retsformanden, som stadig taler:

Tekst:----- og denne Art Forbrydelser, hvis Tal øges fra Dag til Dag, opfordrer i Sandhed ikke til Mildhed og Overbærenhed, og allermindst i et Tilfælde som det her foreliggende, hvor alt tyder paa, at den Anklagede med fuldt Overlæg er gaaet til sin uhyggelige Gerning. Jeg beder de

højtærede Medlemmer af Juryen betænke, at de repræsenterer Loven, og at Loven maa følges!

Han er saa færdig med sin Beløring.

292.

Del af Retssalen med Dømmerbordet, Juryen og Publikum. Juryen rejser sig og forlader Salen. Afblænding.

293.

Tekst: Blandt Juryens Medlemmer var Meningerne stærkt delte, og det varede mere end to Timer, før man blev enige.....

Opblænding af Retssalen, hvis Publikum dirrer af Spænding.

Den offentlige Anklager staar og taler med en Bekendt blandt Tilhørerne, og nogle af Dommerne har ogsaa rejst sig og staar og taler med en Juræntlist ved Referentbordet. Pludselig indtager alle atter deres Pladser. Juryen kommer tilbage og sætter sig.

294.

Nærb. af Retsformanden, der ganske uinteresseret ser op fra sine Akter og vender sig mod Juryen.

295.

Nærb. af Juryen, hvis Formand rejser sig.

296.

Nærb. af Ingers Ansigt. Der er Skræk i hendes Øjne, og de ligesom tigger om Naade.

297.

Nærb. af Hans, urolig og spændt.

298.

Nærb. af Defensor, der ikke lader særlig interesseret.

299.

Nærb. af Juryen, hvis Formand udtaler Kendelsen:

Tekst: Skyldig!

Nærb. af Inger. Hun synker sammen, skjuler Ansigtet i Hænderne.

301.

Nærb. af Defensor, som trækker paa Skuldrene: "Ja, det var jo ikke andet, end man kunde vente!"

302

Nærb. af Hans. Han er yderst opbragt, ser skarpt op mod Juryen.

303.

Nærb. af den gamle Præst og hans Hustru blandt Publikum. De to veksler medlidende Blikke og ser saa paa Inger.

304.

Ved Dommerbordet. Retsformanden er, sammen med de andre Dommere, færdig med Udmaalingen af Straffen, vender sig mod Sekretæren, som rækker ham et Dokument. Hvorefter Retsformanden forkynder Dommen:

Tekst:----- Seks Aars Tugthus!

305.

Nærb. af Inger. Hun løfter Hovedet en *Smule*, ser som forstenet mod Retsformanden, og saa glider hendes Blik ligesom søgende hen mod Tilhørerpladserne. Hendes Blik møder:

306.

Nærb. af Hans, der er indigneret og fortvivlet.

307.

Paa Anklagebænken. Inger stirrer som hypnotiseret paa Hans, saa synker hun afmægtig om. Betjenten, hun har ved Siden af sig, støtter hende.

308.

Nærb. af Hans paa Tilhørbænken. Han rejser sig i største Uro.

Nærb. af den gamle Præst og hans Hustru. Han veksler et Par Ord med Hustruen og baner sig saa Vej ud fra Bænken.

310.

Ved Ingers Plads. Den gamle Præst kommer hen til Inger, hvem en Læge er ved at kalde tilbage til Bevidstheden. Den unge Pige slaar Øjnene op. Præsten bøjer sig deltagende og kærligt ned over hende.

311.

Nærb. af Hans, der ikke har taget Plads igen, men som staar og ser paa Inger med urolige og bekymrede Blikke.

312.

Ved Anklagebænken. Inger føres ud mellem Lægen og Præsten. Betjenten følger bag efter.---Afblanding.

6. Akt.

313.

Tekst: Da den gamle Præst bragte Inger Moderens sidste Hil-
sen, brast med eet den haarde Skal, Ulykken havde lagt om
hendes Hjerte, og hun betroede sig helt til den milde Skrif-
tefader....

314.

Opblænding af Inger, der sidder paa Briksen i sin Celle med
Præsten ved Siden af sig. Hun græder stille, medens den gam-
le Præst trøstende stryger hende over Haaret og siger:

Tæst: Fat Mod mit Barn! Det er ikke din Skyld alene, at du
er gaaet vild i en ond Verden. Men har Fortvivlelsen drevet
dig til at begaa den Gerning, du er blevet dømt for, skulde
du hellere endnu i Dag lette dit Hjerte og din Samvittighed
og bekende din Brøde!

315.

Ingers Celle. Den unge Pige ryster paa Hovedet, Præsten rej-
ser sig, trykker hendes Haand til Afsked og gaar hen til
Celledøren. Han banker et Par Gange paa denne, Døren aab-
nes, en Fængselsbetjent viser sig og lukker Præsten ud.

316

Vagtrum i Fængslet. Arrestforvareren staar og taler med
Hans, da Præsten kommer. Hans vender sig spørgende mod Præs-
ten, der nikker og fører ham hen i en Krog af Rummet.

317.

Krog i Vagtrummet. Præsten taler med dyb Alvor til Hans,
som pludselig farer sammen og med Bestyrtelse i Blikket ser
paa den Talende.

318.

Nærb. af Inger paa Briksen i Cellen. Hun stirrer tankefuld og sørgmodig frem for sig.

319.

Krog i Vægtrummet. Præsten betragter Hans med et forskende Blik, siger saa:

Tekst: I sin Sorg over Moderens uretfærdige Beskyldning og unaturlige Haardhed stod det for den stakkels unge Pige, som havde hun kun et eneste Holdepunkt i Verden: Den Barndomsven der var Skyld i, at der uden Grund var blevet sat en Plet paa hendes Rygte!

320.

Nærb. af Hans, hvis Udtryk stærkt præges af Samvittighedsnag.

321.

Nærb. af Præsten, som fortsætter:

Tekst: Men da Inger fandt Barndomsvennen i en andens Arme og hørte ham love aldrig mere at have med hende at gøre, styrtede det hele sammen for hende _____

322.

Krog i Vægtrummet. Præsten tier, ser atter forskende paa Hans, som kun med Besvar faar lagt Baand paa sin Sinsbe^{id}væ- gelse. - Præsten fortsætter saa:

Tekst: Og saa kastedes hun, fortvivlet som hun var, og ligeglad med alt, ud blandt fremmede, ene og værgeløs - - - Den Talende siger endnu et Par Ord, Hans lader Hovedet synke ned mod Brystet og staar et Øjeblik tavs.

323.

Nærb. af Hans, der staar som forstenet og hensunken i dybe Tanker. Lidt efter løfter han Hovedet, ser paa Præsten og

siger meget alvorlig:

Tekst: Den som bærer Hovedansvaret for lille Ingers ulykkelige Skæbne synes mig at være den Barndomsven, som tankeløst og fejgt svigtede hende for at give efter for en skinsyg Kvinde's Luner!

324.

Krog i Vagtrummet. Præsten ser paa Hans med en Mine, der røber, at han gennemskuer ham, og siger saa med en Antydning af et Smil: "Naa, du overdriver vel en Smule, min Dreng!" Men Hans fortsætter:

Tekst: Nej, jeg hverken overdriver eller dømmes for strængt. Og den Mand, der svigtede Inger, er mig selv! Jeg maa tale med hende, Herr Pastor! Præsten nikker og fører Hans hen til Arrestforvarerens Pult.

325.

I Vagtrummet ved Arrestforvarerens Pult. Præsten og Hans kommer hen til Arrestforvareren. Den førstnævnte gør en Bevægelse mod Hans og beder saa Funktionæren lade den unge Mand faa en Samtale med Fangen. Arrestforvareren nikker eftertænkstomt, tager sine Nøgler og betyder Hans, at han skal følge med. De forsvinder ud af den Dør, der fører til Cellerne. Præsten ser tankefuldt efter dem.

326.

Samtalerum i Fængslet, delt af et Gitter. Arrestforvareren fører Hans ind, betyder ham, at han skal vente og gaar saa. Hans, der er urolig og oprevet, gaar hen til Gitteret, griber om en af dets Stænger og tager haardt om den som for at prøve dens Styrke. I det samme viser Inger sig paa den anden Side af Gitteret. Hun standser og ser bestyrtet paa

Hans.

327.

Nærb. af Inger. baade bestyrtet og ulykkelig. Hun ser med store Øjne paa Barndomsvennen: "Du her, Hans!"

328.

Ved Gitteret i Santalerummet. Hans nikker, strækker bedende Hænderne frem mod den unge Pige og siger:

Tekst: Inger, jeg ved nu, at det er min Skyld, at det er gaaet dig, som det er. Gud give, jeg kunde hjælpe dig!

Inger ser overrasket paa ham og gaar saa hen til Gitteret. Hans, hvis Blik røber, hvor han pines af Anger, begynder at tale.

329.

Ved Gærdet til Nielsens Have. Helga staar i utaalmodig Venten og stirrer ned ad Landevejen. Hendes Ansigt har et mut og fornærmet Udtryk. Lars Strøm kommer kørende forbi, den unge Pige faar ham til at standse og spørger ham i en ivrig Tone om noget. Han nikker, svarer:

Tekst: Hans tog med ind til Nævningetinget i Morges. Han var meget bekymret for lille Ingers Skæbne, hun blev jo dømt, Staklen, og han blev derinde for at søge at hjælpe hende!

Helga ler skærende og haanligt. Lars Strøm ser misbilligende paa hende og kører saa videre.

330.

Ved Gitteret i Fængslets Santalerum. Inger staar med fugtige Øjne over for Hans, der stadig med bevæget Stemme taler til hende og tilsidst siger:

Tekst: Jeg ved, at der ikke er Tilgivelse for det, jeg har

gjort, men Resten af mit Liv skal være den ene Opgave viet at faa dig til at glemme din Ulykke!

Inger smiler vemodigt:

Tekst: Jeg har intet at tilgive, Hans! Jeg er bare glad for, at du i det mindste ikke tror mig skyldig i det forfærdelige, man har dømt mig for!

Hans ser paa hende med et Blik, der røber, hvor uendelig stor hans Medlidenhed er, saa udbryder han i trøstesløs Fortvivlelse:

Tekst: Om jeg blot saa en Vej ud af Mørket! Men jeg føler mig lige saa hjælpeløs som du!

Inger smiler igen, ryster vemodigt paa Hovedet og rækker saa Hans sin Haand gennem Gitteret. Han griber den og trykker den varmt og haardt. I det samme viser Arrestforvareren sig og meddeler dem, at Santaletiden er forbi.

331.

Samtalerummet. En Dør i Væggen bag Gitteret aabnes, en Fængselsbetjent kommer til Syne og betyder med en Haandbevægelse Inger, at hun maa vende tilbage til Cellen. Og lidt efter falder Døren til efter ham og Fangen, medens Hans og Arrestforvareren gaar tilbage til Vagtrummet.

332.

Vagtrummet. En vagthavende Betjent er ved at sætte forskellige Ting, der ligger paa en Bakke paa Pulten, ind i et Skab, da Arrestforvareren og Hans kommer ind. Hans tager sin Hat, der ligger paa Pulten, og kommer derved til at skubbe til Bakken og rive en af de Ting, der endnu ligger paa denne ned paa Gulvet. Han bukker sig og tager den op. Ved at kaste et Blik paa den, konstaterer han, at den er identisk med den skaarede Kloroformflaske fra Retssalen.

Nærb. af den skaarede Kloroformflaske i Hans' Haand. Først nu ser man, at Etiketten er sønderrevet nøjagtig paa samme Maade, som den var paa den Medicinflaske, Dyr læge Badstue opererede med i Strøms Gaard.

334.

Ved Pulten i Vagtrummet. Der gaar et Lys op for Hans. Han husker, hvor han har set den Flaske før. Han stirrer med forundrede Blikke paa Flasken, da Betjenten hurtigt rykker den til sig og siger:

Tekst: Der var De nærved at foraarsage en Katastrofe, Herr Strøm! Tænk, om De havde ødelagt Morderskens Giftflaske, som skal sendes til Kriminalmuseet!

I en ivrig Tone beder Hans, om han maa se paa Flasken igen, og Betjenten rækker ham den tøvende.

335.

Nærb. af Hans ved Pulten. Han stirrer tankefuldt paa Flasken. Billedet toner bort.

336.

Uden for Staldlængen paa Strøms Gaard. Hans giver Dyr lægen, der i al Hast tager sin Jakke paa, Kloroformflasken. Billedet toner bort.

337.

Ved Pulten i Vagtrummet. Hans vender sig mod Arrestforvareren og forklarer ham i en ivrig Tone noget, idet han viser ham Flasken. Manden bliver stærkt interesseret, han og Hans lægger et Øjeblik Raad op om Sagen, hvorefter den Sidstnævnte hvis Udtryk og Holdning viser, at han er begyndt at fatte Haab, siger Farvel og gaar. Arrestforvareren kaster endnu et Blik paa Flasken, lægger den saa med stor Omhyggelighed ind i Skabet, som Betjenten aflaa ser med en Nøgle, som han

saa giver sin Foresatte.

338.

Uden for en Bygning, hvis Skilt tydeligt fortæller, at her er Telegrafstation.

Hans kommer hurtigt gaaende, forsvinder ind i Bygningen.
Ablænding.

339.

Tekst: De følgende Dage gik Hans i spændt Venten - - - -
Uden for et Materialskur paa Strøms Gaard. Uden for Skuret ligger forskelligt Værktøj og forskellige Avlsredskaber, bl. a. en Rive med Tænderne opad. Hans sidder paa en Bænk i Skurets aabne Dør og pudser en Køresele. Han holder inde med Arbejdet, stirrer tankefuldt frem for sig, sukker, og fortsætter saa mekanisk Pudsningen. Helga kommer hen til ham, iført et for en Bondepige lovlig anmassende Toilette og udstyret med Parasol. Hun nikker med et elskeligt Smil Goddag, og han hilser adspredt og uden Varme.

340.

Tekst: Samme Dag førtes Inger bort til det Tugthus, der i seks Aar skulde være hendes uhyggelige Hjem....
Uden for Fængslet. Inger og to andre Fanger føres ind i det Køretøj (Salatfadet) eller et andet Køretøj, Fangerne kan transporteres i, som holder udenfor. Det kører bort.

341.

Uden for Materialskuret paa Strøms Gaard. Med et Koketteri, der ikke helt klæder hende, strækker Helga sin ene Haand frem mod Hans, der stadig er adspredt og nærmest ærgerlig over Forstyrrelsen, og siger, idet hun peger mod sit Haandled:

Tekst: Laasen paa det Armbaad, du gav mig, springer stadig op... Vil du ikke være sød og lukke den!

342.

Nærbillede af Helgas Haandlede med den Guldlænke, hvis Laas er sprunget op.

343.

Uden for Materialskuret. Hans nikker ligegyldig og begynder at famle ved Laasen, medens han adspredt stirrer frem for sig. Helga ser paa ham, hun faar et vredt og fornærmet Udtryk og river pludselig Haanden til sig:

Tekst: Jeg ved virkelig ikke, hvor du i denne Tid har dine Tanker henne? Hans farer sammen, smiler undskyldende... I det samme kommer et Telegrafbud hen til dem og rækker Hans et Telegram. Han skynder sig at aabne det, løber det igennem, og et Udtryk af Lettelse og Haab afspejler sig i hans Træk. Helga, der ikke kan lægge Skjul paa sin Nysgerrighed, river Telegrammet til sig, kaster et Blik i det og læser: Telegramtekst (afblandet foroven): Kaldt hjem af dit Telegram beder jeg dig give Møde paa ORSagfører Storms Kontor i Eftermiddag Kl. 4. Har vigtige Oplysninger at give i Inger Bolvig Sagen.

Badstue.

344.

Nærb. af Helga. hvis Mine bliver mørk, og som mistænksom og i en skarp Tone siger:

Tekst: Nu forstaar jeg bedre din Opførsel! Men hvis du tror, at jeg stadig finder mig i at blive tilsidesat for denne Forbryderskes Skyld, saa tror du fejl! Du husker vel nok, hvad du engang lovede mig---!

Uden for Materialskuret. Hans ser med et Udtryk af dyb Alvor paa Helga og svarer saa:

Tekst: Det Løfte har allerede gjort Fortrød nok! Kære Helga, lad mig forklare dig alt!

Men Helga bliver helt hysterisk, ryster paa Hovedet og skriger, at hun ikke vil høre noget. Hans gør saa ikke noget yderligere Forsøg paa at omstemme hende, men ser paa Uret og siger:

Tekst: Ja, saa tvinger Pligten mig til at handle uden dig. Og der er ingen Tid at spille, hvis jeg skal naa ind til Byen i rette Tid!

Han vil gaa, men hun spærrer Vejen for ham ved at stille sig i Døraabningen: "Jeg forbyder dig at tage derind!" Men han flytter hende roligt og bestemt til Side og gaar. Hun vil styrte efter ham, men kommer til at træde paa Rivens Tænder, saa Skaftet smækker hende op i Ansigtet. Hun kyler arrigt Riven fra sig og giver sig tudende af Vrede og Smerter til at undersøge sit Ansigt i Lommespejlet. Afbl.

Tekst: Paa OR Sagfører Storms Kontor.

Opbl. af Storms Privatkontor. Storm, der har nogle Akter liggende foran sig paa Skrivebordet, sidder og taler med Hans, der dirrende af Spænding og Nervøsitet afventer Dyrlægens Komme. Han ser paa Uret og kan ikke rigtig finde Hvile i Stolen. Endelig banker det paa Døren, og paa Storms "Kom ind" viser omsider den saa længselsfuldt Ventede sig. Storm og Hans rejser sig hurtigt, gaar Dyrlægen i Møde, og Sagføreren fører ham hen til Skrivebordet.

347.

Ved Skrivebordet. Storm faar den Nyankomne til at tage Plads i en Lænestol og sætter sig selv ved Skrivebordet. Hans bliver af lutter Spænding staaende. Sagføreren tager Ordet, men bliver næsten med det samme afbrudt af Badstue, som farer op af Stolen og i en ivrig Tone begynder at tale:

Tekst: Jeg kender hele Historien og har ogsaa været henne og taget Kloroformflasken i Øjesyn. De havde endnu ikke faaet Relikvien sendt til Kriminalmuseet, og der hører den for Resten heller ikke hjemme, for jeg har identificeret den som min egen!

Han taler videre.....Billedet toner bort.

348.

Ved Dyrlægens Vogn i Strøms Gaard som Billede 180

Badstue putter Flasken ned i en af Støvfrak-
kens Lommer. Lars Strøm kommer hen til ham, og de faar sig en Sludder, medens Dyrlægen tager Plads i Giggen. Drengen, der staar ved Siden af denne, rækker ham Tømmerne, og han kører bort.

349.

Tekst: Paa Vejen hjem blev jeg overfaldet af et voldsomt Regnskyl ---

Landevej uden for Skovhytten. Dyrlægen kommer kørende. Det er et rent Skybrud. Han kaster et Blik paa Hytten, faar Hesten til at standse og stiger saa af. Han trækker Hesten hen under et stort Træ, binder Tømmen til en Gren og gaar-drivende af Vand - ind i Hytten.

350.

Det Indre af Skovhytten. Dyrlægen kommer ind, tager sin dyng-

vaade Frakke af og ryster den. Derved falder en Genstand ud af en af Yderlommerne - uden at han lægger Mærke til det. Han tager Frakken paa igen, gaar hen til Vinduesaabringen og kiger ud. Han nikker saa og gaar hen mod Døren.

351.

Ved Træet uden for Skovhytten. Regnen er ved at stilne af. Dyrlægen kommer, kaster et Blik op mod Himlen og begynder at løse Tømmer. Billedet toner bort.

352.

Sterms Privatkontor. Ved Skrivebordet. Dyrlægen fortsætter sin Forklaring, medens de andre spændt lytter til:

Tekst: Jeg tabte naturligvis Flasken, da jeg rystede Frakken. Da jeg kom hjem, savnede jeg den ogsaa, men i min Travlhed med Rejseforberedelserne tænkte jeg ikke mere over den Ting!

Dyrlægen tier, men Hans tager straks Ordet og siger ivrigt:

Tekst: Den Skovarbejder, som fandt Flasken i Halmen, kom jo til at støde til den med Foden, og naar det kunde ske for ham, kunde det jo lige saa godt ske for Inger----!

(Eventuelt indsættes en Scene med Inger i Skovhytten, opdagende, at Barnet er dødt.)

Storm nikker, siger saa:

Tekst: Ja, der er ingen Tvivl om, at Inger ikke var bleven dømt, hvis disse Oplysninger var kommen frem i rett~~e~~ Tid. Den eneste Udvej, vi nu har, er at faa Juryen, til at indstille Inger til kongelig Benaadning!

Hans retter, dirrende af Iver, et Spørgsmaal til Storm, og de tre Mænd lægger nu Raad op om, hvorledes Sagen bedst kan gribes an. Afbl.

Tekst: Et Par Uger efter havde Hans en alvorlig Samtale med sin Fader - - -

Ved en Sofa i Strøms Dagligstue. Optoning. Hans, der sidder ved Siden af Faderen, viser ham et Telegram, som denne eftertænkksom læser:

Telegramtekst: (afbl. Del af et Telegram) I Rigsraadet i Dag har Kongen - i Overensstemmelse med Juryens enstemmige Henstilling - benaadet Inger Bolvig. Den Anklagede sættes paa fri Fod i Morgen.

Storm.

Lars Strøm nikker, ser forskende paa Hans, der med bevæget og indtrængende Stemme siger:

Tekst: Jeg har allerede fortalt dig, Far, hvor megen Skyld jeg har i Ingers Ulykke. Naar hun nu bliver fri, staar hun ene og forladt i Verden, og det er min Pligt at række hende en hjælpende Haand!

Lars Strøm nikker eftertænkstomt, men pludselig faar hans Ansigt et uroligt og bekymret Udtryk, og han siger:

Tekst: Men hvad vil Helga sige til det----?

354

Nærb. af Hans. som knejser med Hovedet og fast besluttet svarer:

Tekst: Jeg agter ikke at lade Helga hindre mig i at handle, som Pligten og Retfærdigheden byder mig det!

355.

Nærbillede af Strøm, der fuldstændig billiger Sønnens Optræden og siger:

Tekst: Du har Ret, min Søn, vi maa ikke svigte hende! Jeg har for Resten et Forslag at gøre dig!

Ved Sofaen. Med en tilfreds Mine og et godlidende Smil begynder Lars Strøm at udvikle sit Forslag. Faderens Ord fylder Hans med Glæde og Taknemmelighed, og han trykker Hans' Haand.   Afblanding.

Tekst: Givet tilbage til Livet.

Opblanding af Trappen foran Fængslet. Med Storm ved sin Side gaar Inger ned ad den høje Trappe, der danner Nedgangen fra Fængselsporten. Nedenfor standser de, og Storm ser sig søgende om. Hans Ansigt faar et Udtryk af Skuffelse.

Neden for Fængselstrappen. Han vender sig mod Inger og spørger:

Tekst: Og De har slet ikke et eneste Sted at gaa hen - - - slet ingen Paarørende?

Inger ryster trøstesløst paa Hovedet: "Nej, det har jeg ikke!" Saa fortsætter Sagføreren:

Tekst: Men jeg ved, at De har Venner....og de er ogsaa blevet underrettet om Deres Frigivelse!

Inger smiler melankolsk.

Nærb. af Inger. Hun staar et Øjeblik hensunken i Tanker. Billedet toner bort.

Landevejen foran det Træ i Skoven, hvor Inger staar, som Billede 236.

En Vogn, i hvilken der sidder 3 Mennesker, kører forbi. I Skæret af et Lyn genkender man i ham, der sidder paa Bukken, Proprietær Nielsen, og i de to andre Helga og

Hans. ----- Billedet toner bort.

361.

Ved Foden af Fængselstrappen. Inger vender sig mod Sagføreren og siger:

Tekst: Mine Venner har allerede gjort tilstrækkelig for mig!

Storms Ansigt klarer pludselig op, han kommer med et Udbrud: "Der har vi ham jo!" og peger paa Pladsen foran Trappen.

362.

Paa Pladsen foran Fængslet. En Vogn, i hvilken Lars Strøm sidder, standser. Han stiger ned og skynder sig hen mod de to Ventende.

363.

Ved Foden af Fængselstrappen. Lars Strøm kommer hen til Inger og Sagføreren og hilser paa dem. Han vender sig mod den unge Pige og siger venligt og hjerteligt:

Tekst: Nu tager du med mig hjem, Inger. Hans og jeg har længe savnet een, der kunde tage sig af Husførelsen-----! Han rækker Hænderne frem mod Inger, der ikke tør tro sine egne Øren, men da han med et muntert Smil gentager sit Forslag, gaar hun helt hen til ham og kaster sig ind til hans brede Bryst. Hun er endelig kommen i Havn.

364.

Nærb. af Storm, som misser med Øjnene af Rørelse. Han tager sine Brillen af og tørrer dem.

365.

~~Nærb. af Lars Strøm og Inger. Han løfter hendes Ansigt op mod sit og taler beroligende og opmuntrende til hende.~~

366.

Del af Pladsen foran Fængslet. Lars Strøm fører Inger, fulgt af Sagførereren hen til Vognen og hjælper hende op i den. Han sætter sig ved Siden af hende, nikker Farvel til Storm og kører bort. Sagførereren ser lettet og tilfreds efter dem. Afblanding.

367.

Opblending af en Del af Stuehuset til Lars Strøms Gaard.

Hans staar paa Trappen og afventer Faderens Tilbagekomst, da Badstue kommer ud af Husdøren. Han kaster et Blik paa sit Ur og kommer med en Bemærkning til Hans. I det samme ser han Vognen køre ind, og med et muntert Smil svinger han Hatten til Velkomst. Vognen med Inger og Lars Strøm standser neden for Trappen. Hans løfter smilende Inger ned fra Vognen og holder hende et Øjeblik i sine Arme.

368.

Nærb. af Hans med Inger i sine Arme. Hun ser paa ham med fugtige, taknemmelige Øjne, og der er Æmhed i det Blik, med hvilket han omfatter hende, og der spiller et muntert og lykkeligt Smil om hans Læber.

369.

Foran Indgangen til Stuehuset. Hans sætter Inger paa Jorden og Badstue kommer hen og hilser. Han er eet stort Smil, og klapper faderligt Inger paa Kinden. En Dreng tager sig af Hestene, medens de andre forsvinder ind i Huset.

370.

Lars Strøms Dagligstue. Lars Strøm fører Inger og Dyr lægen hen til et dækket Kaffe bord, hvor der ogsaa troner en Flaske Kognak, og han vender sig til den unge Pige og siger, idet

han peger ~~mod~~ Bordet:

Tekst: Saa maa vi vel bede vor ny Madmor om en Taar Kaffe!
Og Badstue siger vist heller ikke Nej til en lille Formid-
dagskognak!

371.

Nærb. af Dyrlægen, som griner tilfreds og gnider sig i
Hænderne.

372.

Ved Kaffebordet i Strøms Dagligstue. Inger, der bliver
rød af Glæde, sender først Strøm og saa Hans et taknemmeligt
Blik. Hans nikker opmuntrende til hende. Mændene tager Plads,
og Inger serverer Kaffen. Afblænding.

372a

Strøms Dagligstue. Strøm, Hans, Inger ved Kaffebordet
Dyrlægen hæver sit Glas for at byde Inger Velkommen, da
alle vender Hovederne.

373

Ved Døren. Helga staar med vredesfunklende Øjne i Døren og
gaar langsomt frem.

374

Strøms Dagligstue. Mændene rejser sig og hilser paa Hel-
ga, som imidlertid uden at agte herpaa gaar lige hen til
Hans og siger: Det er altsaa sandt, at I har taget denne
Forbryderske i Huset. Du tror da vel ikke, at jeg vil
finde mig i dette! Inger har rejst sig og styrter ud.
Hans: Jo, Inger skal nu blive her. Og jeg tillader hver-
ken dig eller nogen anden at tale ondt eller nedsættende
om hende.

Helga ser paa ham med Øjne, der gnistrer af

Had og skriger: Saa er vi to færdig med hinanden. Tror du maaske ikke, at jeg forlængst har forstaaet, at det er hende, du hele Tiden har elsket!

375.

Nærbillede af Hans, hvis Ansigt pludselig opklares af et stort, lykkeligt Smil: Han siger: Du har Ret, Helga! Men først nu ser jeg det selv.

376.

Strøms Dagligstue.

Helga river heftigt sin Ring af Fingeren og kaster den paa Bordet. Hun gaar hastigt ud af Stuen. Hans staar et Øjeblik i alvorlig Eftertanke, ser saa op paa sin Fader, som staar med et kærligt Smil om Munden. Hans tager roligt sin Ring af og lægger den i Lommen, ser sig om efter Inger. Dyrlægen forklarer med et Vink, hvor hun er forsvunden hen. Hans gaar.

377.

I Strøms Have. Inger sidder i heftig Graad. Hans kommer sætter sig stille ved hendes Side og tager hendes Hænder fra Øjnene og ser kærligt paa hende.

(Her en Tekst, hvor Hans gør hende klart, at han og Helga har hævet Forlovelsen, og at han vil gøre alt, for at Ingers Liv kan blive lyst og lykkeligt).

Inger falder ham om Halsen eller lægger sit Hoved stille til hans Bryst.

DET STORE HJERTE

Nr. D-Ns, 1865

STORE HJERTE, DET (DK,
August Blom, 1925)

1924/1

Aug. No. 1865

4

DET STORE HJERTE

I N G E R.

Skuespil i 6 Akter af Aage Falck Rasmussen.

Hovedpersonerne:

Mor Stine	Mathilde Nielsen
Inger Bolvig, hendes Datter	M. Schlegel
Gaardejer Lars Strøm	Philip Bech
Hans, hans Søn	
Proprietær Nielsen	Peter Nielsen
Fru Nielsen	
Helga, deres Datter	Alice Frederiksen
Dyrlæge Badstue	Kai Paaske
Den gamle Præst	Ring
Hans Hustru	Amanda Lund
Sylvia Alban, Cirkusdirektrice	Ebba Lund
Paul, hendes Søn, Cirkusartist	
Retsformanden	
Den offentlige Anklager	
Advokat Storm, Ingers Defensor	
1. Skovarbejder	
2. Skovarbejder	
Arrestforvareren	
Fængselsbetjente	
Medlemmer af Juryen	
Cirkusfolk og Cirkuspublikum	
Markedsgæster.	

---

1. Akt.

1.

Tekst: Vaaren var kommen - Nordens lyse Vaar, der er kort og forgængelig som Lykken i et Menneskes Liv....

Optoning af et naturskønt, dansk Landskab med Skov og Eng.

Afblanding.

2.

Opblønding af en Vaarblomst, som en Pigehaand holder. Blomsten bevæges i Haanden, og Billedet udvides saa meget, at det kommer til at omfatte et smilende Ungpigeansigt. Den unge Pige ser ned mod Jorden, og hun taler skælmisk til nogen eller noget, som man ikke ser.

3.

Nærb. af en Kattekillling, som den unge Piges Haand griber om og løfter op.

4.

Tekst: Lykkelig og smilende, smuk som den Natur, hun levede i, var lille Inger, Pigen fra Skovhytten.

Nærb. af Inger, der sidder ved en Sti, som fører over en Eng. Hun har Killingen paa Skødet og kilder den paa Snuden med Blomsten.

5.

Uden for en Hytte eller et Husmandshus, der ligger op mod Skovbrynet i Baggrunden. Ved Stien, der fører bort fra Huset, sidder Inger og leger med Killingen. Døren til Huset aabnes, og en ældre Kvinde kommer til Syne paa Tærskelen.

6.

Tekst: Stine, Ingers Mor, havde været Enke i mange Aar, og den tunge Kamp for Udkommet havde gjort hende haard og bitter.

Nærb. af Stine i Døren til Huset. Hun har en Strikkestrømpe

i Haanden, ser forarget i Retning af Datteren og gaar hen imod hende.

7.

Ved Stien over Engen. Moderen kommer hen til Inger, der ikke lægger Mærke til hende, men leger videre med Killingen. Stine tager Datteren i Armen, den unge Pige drejer Hovedet, slipper Dyret og ser angstelig op mod Moderen, der arrigt udbryder:

Tekst: Skal du gidde her og drive hele den udslagne Dag! Det er paa Tide, at du ser til Faarene!

Hun river heftigt Datteren op fra den siddende Stilling, hun har indtaget, og den unge Pige sætter forskræmt i Løb. Moderen ser efter hende med Forargelse i Blikket. Afblanding.

8.

Tekst: Gaardejer Lars Strøm, paa hvis Jord Mor Stines Hytte laa...

Gaardspladsen til en Bøndegaard. Ved Indkørselen. Lars Strøm, der er en midaldrende Mand af et godmodigt Udseende, kommer ind gennem Porten. Han standser, ser i Retning af Posten og syner smilende paa Hovedet. Han ser:

9.

Ved Posten paa Gaardspladsen. En ung Mand lader en opsadlet Hest staa og drikke af Vandtruget ved Posten. Ynglingen er saa hensunken i Drømmerier, at han ikke lægger Mærke til, at Hesten har faaet sin Tørst slukket og løfter Hovedet op fra Truget.

10.

Ved Indkørselen. Lars Strøms Mine bliver pludselig alvorlig, og han gaar hurtigt hen mod Posten.

11.

Ved Posten. Den unge Mand staar stadig i sine egne Tanker,

da Gaardmanden kommer hen til ham, slaar ham paa Skulderen og siger:

Tekst: Staar du nu igen og drømmer, Hans?

(Hans, Lars Strøms eneste Søn.....) -

Sønnen farer sammen og ser paa Faderen, der drejer ham om i en bestemt Retning og fortsætter:

Tekst: Havde du endda staaet og stirret i den Retning, kunde jeg have forstaaet dig, min Søn. Det er jo i Dag, at Helga kommer hjem fra Hovedstaden!

Han peger i den Retning, hvor ingen Længer spærrer for Udsigten. Den unge Mand smiler og ser udover:

12.

Afstandsbillede af en stor Bondegaard.

13.

Ved Vandposten. Lars Strøm ser med Tilfredshed i Blikket paa Sønnen og siger med et betydningsfuldt Smil:

Tekst: Og skynd dig nu, saa du kan være hjemme i god Tid til Middag!

Hans nikker, svinger sig op paa Hesten og rider bort.

14.

Gaardspladsen hos Lars Strøm. Strøm, der bliver staaende ved Posten, ser med tilfreds Mine efter Sønnen, som rider ud gennem Porten.

15.

Skoveng. Inger flytter et Par Faar, gør deres Tøjr fast til et Træ og løber ind i Skoven.

16.

Ved en Kilde. Inger kommer, lægger sig paa Knæ ved Kilden og

drikker Vand af Haanden.

17.

Skovvej med Eng til den ene Side. Hans kommer ridende, hører nogle Faar bræge ynkeligt, holder et Øjeblik stille og ser ned over Engen.

18.

Skoveng. En Hund staar og gør ad Ingers Faar, der i deres Forfjamskelse farer rundt om Træet og er ved at kvæles i Tøjret.

19.

Skovvejen som 17. Hans springer af Hesten og gaar ind over Engen, førende Hesten ved Tøjlen.

20.

Skoveng. De forskræmte Faar, der har faaet deres Tøjr snoet helt om Træet og er ved at kvæles, bræger ynkeligt. Hans, der stadig har Hesten ved Tøjlen, jager Hunden bort, lægger Hestens Tøjle om en Gren eller over en Busk, og hjælper saa Faarene ud af den pinefulde Stilling, de er i. Han vender sig atter mod Hesten og faar nu Øje paa Inger. Han ser:

21.

Ved Kilden. Inger ligger i Græsset og ler op mod Solen.

22.

Ved Busken, til hvilken Hans har bundet Hesten. Hans smiler og skynder sig i Retning af Kilden.

23.

Ved Kilden. Inger ligger stadig og nyder Naturens Skønhed, da Hans lister hen til hende. Uden at hun opdager ham, lægger han sig paa Knæ bag hende og kilder hende paa Halsen med et

Grasstraa. Hun farer op, men da ser hun, hvem Fredsforstyr-
 reren er, og det overraskede og forskrækkede Udtryk, der
 straks prægede hendes Ansigt, viger for et skælmsk og genken-
 dende Smil. Den unge Mand vil atter kilde hende med Straaet,
 men hun griber Flugten. Han sætter efter hende.

24.

Ved et stort Træ i Skoven. Inger løber hen mod Træet med
 Hans i Hælene paa sig. Hun gemmer sig bag Træet, han opgiver
 ikke Forfølgelsen, og den vilde Jagt gaar nogle Øjeblikke
 omkring Træet. Saa løber Inger videre ind i Skoven, og Hans
 følger efter.

25.

Ved en Busk i Skoven. Inger styrter hen mod Busken, og hen-
 des Forfølger faar fat i den ene af hendes lange Fletninger.
 Den unge Pige snubler og er nær ved at falde, men Hans red-
 der hende ved at fange hende i sine Arme.

26.

Narb. af Hans og Inger ved Busken. Han ler til den unge Pi-
 ge, som han holder i sin Favn, og som tungtaandende ser op
 mod ham. En Længsel, som han ikke kan beherske, griber ham,
 han bøjer sig ned over Inger, og deres Løber mødes. En Skæl-
 ven gaar gennem den unge Pige, hun gør sig med en pludselig
 Bevægelse fri, skubber til Hans og løber rødmende og leende
 bort. Hans bliver et Øjeblik staaende og stirrer med Be-
 gejstring i Blikket efter hende. Saa sætter han ogsaa i Løb.

27.

Ved en Aa i Skoven. Inger løber - forfulgt af Hans - til
 Aaen, ved hvis Bred der ligger en lille Baad fortojet. Hun
 springer ned i Baaden, og Hans følger hende. Deres voldsom-
 me Bevægelser faar det slanke Fartøj til at kantre, og de

falder i Vandet begge to.

28.

Nærb. af Hans og Inger i Aaen. De kommer paa Benene igen, dryppende af Vand. De ser paa hinanden, brister saa i Latter og vader ind mod Bredden.

29.

Ved Aaens Bred. Hans og Inger redder sig i Land, ser paa hinanden, og den unge Pige føler paa sin drivvaade Kjole. Hans trækker sin ene Støvle af og holder Vandet ud af den. Saa ser de igen paa hinanden, ler hjerteligt, og Hans siger saa:

Tekst: Ja, nu gælder det om at blive tør igen!

Han peger hen mod nogle Buske og kommer med et Forslag. Hun nikker, og de løber saa hen til Buskene og forsvinder hver bag sin.

30.

Ved Busken, hvor Hans staar. Han tager sin vaade Jakke af.

31.

Ved Ingers Busk. Den unge Pige krønger sin vaade Kjole af sig.

32.

Tekst: Proprietær Niels Nielsen og hans Datter Helga.

Ved Udgangen fra en lundlig Jernbanestation. Proprietæren, en drøj og selvbevidst Bondetype, kommer ud fra Stationen sammen med Datteren, der er en køn ung Pige, klædt paa efter sidste Hovedstaadsmøde ganske vist, men dog saadan at man forstaar, at hun ikke har den bedste Snag. Fæderen bærer hendes Kuffert.

Foran Stationen. Fader og Datter gaar frem til en Vogn, hvis Hest med Tømmen er bundet til en dertil anbragt Stolpe eller til en Telefonpæl. Proprietæren løser Tømmen, og Helga tager imidlertid Plads paa Vognen. Faderen sætter sig op ved Siden af hende, og Køretøjet ruller bort.

Ved Buskene ved Aaen. Bag den ene Busk kommer Hans' nøgne Overkrop til Syne. Han raaber noget til Inger og vinker til hende med sin Skjorte. Den unge Pige strækker Armen frem over den Busk, bag hvilken hun staar, og tager sit Kjoleliv. Straks efter ser man hendes smilende Ansigt.

Skovvej i Nærheden af Aaen. Nielsen og Helga kommer kørende, og pludselig griber den unge Pige Faderen i Armen og peger bestyrtet ned mod Aaen. Nielsen ser i den angivne Retning og faar samtidig Hesten til at standse. De ser:

Ved Buskene ved Aaen. Hans staar paa den ene Side af Busken foran den unge Pige, der - synlig fra Vejen - staar paa den anden Side og knapper sin Kjole.

Nærb. af Vognen med Nielsen og Helga. Fader og Datter ser indigneret og overrasket paa hinanden. Saa slaar Proprietæren Knald med Pисken, og Vognen kører videre.

Landevejen uden for Porten til Strøms Gaard. Strøm, der er paa Vej ind, standses af Mor Stine, der vil tale med ham i en bestemt Anledning.

39.

Del af Engen med Træet, til hvilket Faarene er tøjret. Hans svinger sig op paa sin Hest, vinker Farvel til Inger og rider bort. Den unge Pige ser med store Øjne efter ham, falder paa Kne ved Siden af et af Faarene og kærtegner Dyret.

40.

Landevejen uden for Porten til Strøms Gaard. Strøm lytter eftertænkning og velvillig til Mor Stine, da Proprietærens Vogn kommer forbi. Nielsen holder Hesten an og vinker med Pisken til Strøm, som betyder Mor Stine, at hun skal vente et Øjeblik, og gaar saa hen til Køretøjet.

41.

Ved Vognen. Helga, der har en meget kølig Mine paa, nikker reserveret til Strøm, medens Nielsen, hvis Hilsen ogsaa har været meget kort, fortæller, hvad han og Datteren har set. Strøm har svært ved at tro det, han hører.

42.

Nærb. af Mor Stine ved Porten. Hun er meget bestyrtet over de Fragmenter af Samtalen, der naar hendes Øren.

43.

Landevejen uden for Porten til Strøms Gaard. Nielsen kommer med en sidste vred og harmfuld Bemærkning. Hans Mine er yderst haanlig, og han afskærer al Diskussion ved at vende sig mod Hesten, som han ved at slaa et Smæld med Pisken atter faar til at sætte sig i Bevægelse. Vognen ruller bort, Strøm ser rasende efter dem, gaar saa hen til Mor Stine og siger:
Tekst: Om nogen Nedsættelse i Lejen kan der aldeles ikke være Tale, og holder du ikke din forfløjne Tøs fra min Dreng, lader jeg dig sætte ud af Huset! Han forsvinder ind ad Porten

Mor Stine ser urolig og gal efter ham og gaar saa hen ad Landevejen. 44

Landevej i Nærheden af en forfalden Skovhytte. Inger er munter og lykkelig - paa Vej hjem med Faarene.

45.

Del af Strøms Dagligstue. Strøm gaar rasende frem og tilbage i Værelset og damper paa en Cigar, da Døren gaar op, og Hans kommer ind. Faderen vender sig mod ham og begynder med Heftighed i Stemmen at tale. Hans lytter forbavset til Faderen. Pludselig opklares hans Ansigt af et forstaaende Smil, og han begynder livligt at forklare.

46.

Faarefold uden for Mor Stines Hus. Inger, der stadig er i den glade, lyse Stemning, som Mødet med Hans har sat hende i, slipper Faarene ind i Folden.

47.

Del af Strøms Dagligstue. Strøm lytter med stadig voksende Interesse til Sønnens Forklaring. Hans slutter med at sige:

Tekst: Nu ved du, hvorledes det hele er gaaet til, Far. Niels Nielsen og Helga har helt misforstaaet Situationen! Strøm nikker, slaar Sønnen paa Skulderen og siger:

Tekst: Vi gaar over og forklarer dem det!

Hans nikker. Faderen tager sin Hat, og han og Sønnen gaar.

48.

Ved Faarefolden uden for Mor Stines Hus. Inger stænger Folden, og under Indtrykket af den lykkelige Stemning, der behersker hende, tager hun nogle Dansetrin, og danser ind ad Døren til Stuen.

Mor Stines Dagligstue. Inger kommer dansende ind, og da hun ser Kattckillingen ligge paa hendes Seng, tager hun Dyret, løfter det op over sit Hoved og danser og synger:

Tekst: Paa Gærdet sidder en Stoddertøs
 med Hud saa silkeblød
 tra-la-la-la!
 Den Fyrstesøn kommer ridende
 klædt i Skarlagen rød---

Og hun danser og synger videre. Døren, der staar paa Klem, skydes forsigtigt op, og Mor Stine viser sig i den. Hun staar et Øjeblik uden at sige noget og ser med Ondskab i Blikket paa Datteren, der pludselig opdager hende og brat holder op med sin Dansen og Nynnen.

Nærb. af Inger, hvis Ansigt stivner i Skræk.

Mor Stines Stue. Den gamle Kvinde gaar hen til Datteren, river Kattckillingen fra hende og lader den falde paa Gulvet og vender sig saa rasende mod Inger.

Ved den aabne Dør i Stuen. Killingen kommer farende og forsvinder ud ad Døren.

Del af Mor Stines Stue. Mor Stine kaster sig over Datteren og vil gribe hende i Haaret, men Inger redder sig om bag en Stol. Moderen stiller sig foran Stolen og hvæser:
 Tekst: Du danser og synger, og saa kommer maaske din gamle Mor til at gaa fra Hus og Hjem for din Letsindigheds Skyld!
 Men jeg skal vide at banke Letsindigheden ud af dig...!
 Inger farer sammen og ser uforstaaende paa Moderen, og

pludselig flammer Harmen op i hendes Blik. Hun vil sige noget, men i det samme sparker Moderen Stolen bort og griber hende i Haaret, idet hun kommer med de værste Ukvemsord.

54.

I Døren til Stuen. Kattekillingen stikker et Øjeblik Hovedet ind, men forsvinder saa i en Fart igen.

55.

Mor Stines Stue. Stine tildeler Datteren et Par kraftige Lussinger, slæber hende hen til Døren, kaster hende ud og smækker Døren haardt i. Hun bliver et Øjeblik staaende og snapper efter Vejret, ser frem for sig med Vildelse i Blikket, vakler saa hen til en Stol og synker ned paa den.

56

Uden for Døren til Mor Stines Stue. Inger sidder paa Trappen og snøfter.

56a

Ved Nielsens Have. Helga og Hans sidder ved Siden af hinanden. Hans taler ivrigt og indtrængende. Helga rejser sig utaalmodig og saaret, gaar langsomt. Hans rejser sig, gaar efter hende.

56b.

Paa Trappen. Ingers Haand, der hænger slapt ned ved hendes Side, rører ved Killingen, som kommer frem og kølent stryger sig op mod hende. Hun farer med eet sammen og lytter. Hun hører Moderen bevæge sig inde i Stuen.

57.

Del af Mor Stines Stue. Stine rejser sig op fra Stolen.

58.

Uden for Mor Stines Hus. Ingers Ansigt faar et trodsigt Udtryk. Hun rejser sig og styrter bort.

59.

En Landevej. Hans har indhentet Helga, han taler sin Sag for hende, som alvorlig, men med voksende

Velvilje lytter til hans Skriftemaal.

60.

Paa Verandaen, der hører til Nielsens Stuehus. Nielsen og Lars Strøm sidder ved et Bord og drikker Toddy i al Gemytlighed og Fortrolighed. Fru Nielsen kommer ind med en ny Kande kogende Vand.

61.

Under en Stente eller Bro over en Aa. Inger kommer, kaster sig i Græsset neden under denne, forgrædt og udmattet.

61 a.

Landevej. Hans og Helga samtalende.

61 b.

Inger stadig grædende, borer sit Ansigt ned i Græsset

62.

Ved Stenten set fra Landevejen. Hans og Helga kommer. Hans slutter sin Beretning, Helga nikker: "Jeg tror dig, Hans!" Han griber hendes Haand, drejer hendes Ansigt ind mod sig, og deres Læber mødes. De sætter sig paa Stenten med Ryggen mod Inger.

63.

Ved Stenten. Inger sidder hensunken i Tanker og bliver saa opmærksom, da hun hører Stemmer oppe fra Stenten. Hun lytter spændt og ser saa gennem en Aabning i Hækken op mod

64.

Stenten. Helga læner sig ind til Hans, der stadig sidder! med hendes Haand i sin og spørger ham om noget. Den unge Mand ryster leende paa Hovedet, men bliver saa straks alvorlig og sidder et Øjeblik i dyb Eftertanke. En Mistanke slaar ned i Helga, hvilket hendes forskende Blik røber, og hun gentager sit Spørgsmaal. Hans tager sig sammen og siger:

Tekst: Det er ikke, fordi det betyder noget, men det er maa-ske bedst alligevel, at jeg fortæller dig det!

Han begynder at fortælle, og Billedet toner bort.

65.

Nærb. af Hans og Inger ved Busken, som 26. Hans ler til Inger, som han holder i sin Favn, og som med straalende Øjne ~~XXX~~ ser op mod ham. Han bøjer sig ned over hende og kysser hende. Billedet toner bort.

66.

Ved Stenten. Helga trækker hurtigt sin Haand til sig, og hendes Ansigt faar igen det kolde og spottende Udtryk. Hun ser skarpt paa Hans, der med klare og ærlige Øjne møder hendes Blik, og som med overbevisende Fasthed siger:

Tekst: Jeg forsikrer dig, Helga, at Inger intet som helst betyder for mig. Hun og jeg har leget sammen som Børn, det er det hele!

Helga ser stadig skarpt paa ham, siger saa:

Tekst: Jeg skal forsøge at tro dig, Hans, men kun paa den Betingelse, at du løver mig aldrig mere at søge Ingers Selskab eller at tale med hende!

Hans tøver lidt med at svare.

67.

Nærb. af Inger under Stenten. Det lykkes hende at kvæle et

Skrig, der er ved at presse sig over hendes Læber. Hun lytter spændt.....

68.

Stenten. Hans kan stadig ikke faa sig til at svare og ser misbilligende paa Helga, hvis Ansigt røber begyndende Utaalmodighed.

69.

Nærb. af Hans. Han sidder og stirrer frem for sig, hans Ansigt er eftertænkstomt og faar ligesom et Udtryk af kold Berregning. Han smiler besk. Billedet toner bort.

70.

Bakke foran en bølgende Kornmark. Hans, der holder til Hest oppe paa Bakken, ser ud over Marken, hvor en stor Skare Høstfolk arbejder. Billedet toner bort.

71.

Nærb. af Hans paa Stenten. Han river sig ud af sine Drømmesier og vender sig mod Helga.

72.

Stenten. Hans ser paa Helga, hvis Utaalmodighed stadig er blevet større, og han siger med et besluttet Udtryk:
Tekst: Det skal blive, som du ønsker det, Helga!

73.

Nærb. af Inger under Stenten. Alt styrter sammen for hende, og hun sidder et Øjeblik som forstenet. Saa kiger hun atter ind gennem den lille Aabning i Hækken.

74.

Stenten. Helga lægger sine Hænder om Hans' Hoved, ser ømt paa ham med et Blik, der fortæller, at nu betragter hun ham som sin Ejendom, og nærmer sit Ansigt til hans.

75

Ved Gærdet udenfor. Inger hulker, rejser sig og vækler
bort.

75a

Veranda. Nielsen og Strøm savner Helga og Hans, spørger
Fru Nielsen, ser paa hinanden, smiler og nikker forstaaende

76.

Ved en Indhegning i Nærheden af en Skovvej. Inger kommer,
kaster sig hulkende ned i Græsset og græder, som hendes
Hjerte skulde briste.....Billedet blandes af.

2. Akt.

77.

Opblænding af en Skovvej i Maaneskin, - Silhouetbilløde. Tre Cirkusvogne, der trækkes af Hesteforspand, kommer til Syne oppe paa Bakken og kører frem ad Vejen. Der rider to Mænd ved Siden af den forreste Vogn, og en Hund følger dem.

78.

Ved den forreste Vogn, der er indrettet som Beboelsesvogn. Kusken, der sidder paa Bukken, raaber og kånlæder med Pisken for at opmuntre Hestene, der har svært ved at trække den tunge Vogn. Den ene Rytter, - en ung Mand af et noget tungsindigt Udseende, giver sin Hest Sporerne og rider forbi Trækhestene og hen ad Vejen, fulgt af Hunden.

79.

Tekst: En glædeløs Barndomstriste Minder havde gjort Paul Alban - den unge Cirkusartist - til en tungsindig Drømmer.

Paa Bakketoppen foran Vognene. Den unge Mand rider i Trav ind i Billedet, fulgt af Hunden. Han holder Hesten an et Øjeblik og ser med Utilfredshed i Blikket tilbage mod Vognene, hvorinød Hunden løber videre. Paul lader atter Hesten strække ud.

80.

Skovvej paa den anden Side af Bakken. Paul rider langsomt hen ad Vejen, da en Lyd inde fra Skoven faar ham til at holde Hesten an og lytte.

81.

Ved Stedet, hvor Inger ligger - som Bill. 76. Hunden staar og giver Hals ved Siden af Inger, der ligger bevidstløs i Græsset.

82.

Skovvejen paa den anden Side af Bakken. Paul rider ind i Skoven i den Retning, hvorfra Hundeglammet kom.

83. Stedet, hvor Inger ligger. Hunden staar stadig og glammer, da Paul kommer og faar Øje paa den bevidstløse unge Pige. Han springer af Hesten og lægger sig paa Knæ ved Siden af Inger.

84.

Nærb. af Paul og Inger. Han løfter hendes Hoved op og betragter hende et Øjeblik, slaaet af hendes usædvanlige Skønhed. Saa rejser han sig igen, kalder og vinker i Retning af Skovvejen.

85.

Skovvej paa den anden Side af Bakken. Vogntoget, der nu er naaet saa langt frem, standser - Døren til Beboelsesvognen aabnes, og en midaldrende Kvinde - en lidt vel yppig Skønhed - viser sig.

86.

Tekst: Sylvia, Pauls Mor og Direktrice for Cirkus Alban.
Nærb. af Sylvia i Døren. Hun stirrer ud i Natten med et baade ærgerligt og spørgende Blik og gaar saa ned fra Vognen.

87.

Paa Skovvejen ved Beboelsesvognen. Hun spørger Kusken, hvorfor de holder stille, og han kommer med en Forklaring, idet han peger hen mod Skoven. Den anden Rytter rider derhen.

88.

Ved Stedet, hvor Inger ligger. Paul forsøger uden Held at faa den unge Pige bragt til Bevidsthed, da den anden Rytter kommer til. Paul giver ham med et Par forklarende Ord sin Hests Tøjler, løfter Inger op og bærer hende hen mod Vejen. Den anden Rytter følger efter. Han fører Pauls Hest ved Tøjlen.

89.

Paa Skovvejen ved Døren til Beboelsestogten. Sylvia staar stadig og spejder i Retning af Skoven, da Paul kommer med

Inger i sine Arme. Sylvia, der baade er forbavset og ufor-
staaende, spørger ham brøstigt, hvad det er han har for, men
han bærer roligt sin Byrde ind i Vognen uden at svare. Moderen
følger efter, og Døren lukkes.

90.

Skovvej paa den anden Side af Bakken. Den anden Rytter binder
Pauls Hest bag Vognen og siger noget til Kusken, som nikker
arrigt og knalder med Pisken. Vogntoget sætter sig atter i Be-
vægelse henad Vejen, og Hunden løber ved Siden af Karavanen.

91.

Inde i Vognen. Sylvia sidder paa sin Seng og betragter med en
ærgelig Mine Sønnen, der ligger paa Knæ ved Siden af Inger,
til hvem han har redt et Leje af Puder og Pjalter paa Gulvet.
Han har løftet hendes Hoved op og holder noget Medicin i hen-
des Mund. Hun slaar Øjnene op.

92.

Nærb. af Ingers Ansigt. Hun blinker med Øjnene, og man for-
staar, at hun har svært ved at skelne sine Omgivelser.

93.

Nærb. af Pauls Ansigt. Det er straks uskarpt, men bliver ef-
terhaanden skarpt. Han smiler, og der er Beundring i hans
Blik.

94.

Ved Ingers Leje. Hun ser sig forvildet om, og hendes Hoved
falder atter tungt ned mod Pudren. Hun lukker Øjnene og kaster
sig uroligt om som i Feber. Paul faar atter travlt med at sysle
om hende og lægge hende til Rette.

95.

Del af Skovvej, evt. Silhouetbillede. Vogntoget ruller videre
i Natten. Afblænding.

96.

Tekst: En hel Uge vaagede Paul over den lille hjælpeløse, fremmede Pige, som Skæbnen havde ført paa hans Vej, og i hvem Feberen rev og sled. Og til sin usigelige Glæde og Triumf saa han hende til sidst vende tilbage til Livet.....

Opblænding - Plads foran Beboelsesvogn. Inger sidder - iført Prøvekostume - og nyder Solen, som bager over Pladsen. Paul kommer fra Beboelsesvognen med et Tæppe, som han, trods hendes Protest lægger om hende. Inger takker ham med et venligt, men træt Blik, Paul gaar.

97.

I Manegen. Sylvia i Ridedragt arbejder med sine Heste - slutter af. Medens et Par Staldknægte trækker hendes Heste ud, ser hun sig søgende om, spørger en Artist, hvorfor Inger ikke er parat til sin Prøve? Ingers Hest trækkes ud i Manegen. Sylvia rasende, gaar.

98.

Plads foran Beboelsesvogn.

Tekst: Sorgen gnavede stadig i Ingers Hjerte. Hun havde helst villet dø, men Skæbnen havde villet det anderledes, og hun var taknemmelig over foreløbig at kunne blive hos Cirkusfolkene. At vende hjem nu - efter det, der var sket, kunde hun slet ikke tænke sig....

Nærb. af Inger i Stolen. Hun stirrer med trøstesløse Blikke frem for sig - Afblænding.

99.

Optoning Ved Stenten. Helga og Hans. Hans lover Helga ikke oftere at komme sammen med Inger. Afbl.

100.

Nærb. af Inger i Stolen. Hun stirrer med trøstesløse Blikke frem for sig - lytter pludselig.

101.

Uden for Teltaabningen. Sylvia kalder paa Inger, gaar mod Beboelsesvognen.

102.

Plads foran Beboelsesvognen. Inger har rejst sig, da Sylvia kommer rask hen til hende. Sylvia spørger med lynende Øjne, hvorfor Inger ikke har passet Tiden? River Tæppet fra hende og beordrer hende paa en uelskværdig Maade til at passe sin Pligt. Paul er under dette kommet til og gaar nu med Inger. Sylvia ser gnavent efter dem.

103.

Manegen. En Staldkarl staar med Ingers Hest. Inger og Paul ind. Inger hjælpes op, og en Artist begynder at indøve et Nummer.

104.

Paa den anden Side af Beboelsesvognen. En Jagtvogn, der køres af en midaldrende Godsejer af Levemandstypen, standser, og Godsejeren slaar Knald med Pisken som et Slags Signal. Sylvia kommer til Syne i et af Beboelsesvognens Vinduer.

105.

Nærb. af Sylvia i Vinduet. Hun har en Rose i Munden og nikker smilende til Godsejeren.

106.

Paa den anden Side af Beboelsesvognen. Sylvia forsvinder bort fra Vinduet og kommer straks efter ud af Døren klædt i Ridedragt med Benklæder og Gamacher. I sin ene Haand har hun en Ridepisk, i den anden Rosen. Hun gaar smilende hen mod Jagtvognen.

107.

Ved Cirkusteltet. Paul kommer frem i Aabningen - ser:

108.

Ved Jagtvognen. Sylvia udfolder alt sit Koketteri over for Godsejeren, med hvem hun taler livligt, og som fortroligt bøjer sig ned mod hende.

109.

Ved Cirkusteltet. Pauls Ansigt røber dyb Sorg, og han giver

et uvilkaarligt Udbrud af Harme.

110.

Ved Jagtvognen. Sylvia og Godsejeren hører Pauls Udbrud og ser hen mod ham.

111.

Ved Cirkusteltet. Paul vender sig.

112.

Ved Jagtvognen. Sylvia ser med rynkede Bryn mod Paul. Godsejeren stiger med sarkastisk Mine ned af Vognen og siger nogle haanende Replikker til Sylvia. Sylvias Øjne skyder Lyn og pludselig glider et ondt Smil over hendes Læber, hun tager Godsejeren under Armen og gaar hen mod Cirkus.

113.

Manegen. Inger prøver. Paul kommer, ser med Bekymring, at Inger ikke formaar at udføre det Nummer, hun skal - og da Artisten synes noget irriteret og utaalmodig, søger Paul med Venlighed at bøde herpaa og hjælper hende.

114.

Uden for Cirkus. Sylvia og Godsejeren standser et Øjeblik og ser ud. Godsejeren smiler ad det, han ser; Sylvia gaar rask ud.

115.

Manegen. Inger prøver forgæves at udføre sit Kunststykke. Sylvia rasende ind i Manegen. Kommanderer Artisten og Inger, og da dette ikke hjælper, griber hun Chambrièren - stiller sig midt i Manegen, og opildner Hest og Inger ved at klippe dem med Snerten. Man ser, hvor hvert Smæld tilføjer Inger Smerte.

116.

Nærbillede af Paul, hvis Ansigt udtrykker Angst og Vrede.

117.

Manegen. Inger kan ikke mere for Smerte, er ved at falde af Hesten, Artisten griber hende. Sylvia hysterisk vred - Hans kommer Inger til Hjælp, taler bebrejdende til Moderen. Sylvias Vrede naar Kogepunktet, hun hæver Ridepiskan, som hun stadig har i Haanden, og vil slaa Paul. Inger træder imellem og forhindrer det. Sylvia gør sig fri og træder tilbage, hvorved hun kommer til at se mod Teltaabningen:

118.

Teltaabningen. Godsejeren, der smilende stryger sin Knebelsbart.

119.

Manegen. Sylvia behersker sig, vender sig med et Skuldertræk og gaar hen til Godsejeren.

120.

Plads mellem Cirkus og Beboelsesvogn. Godsejeren og Sylvia gaar hen mod Jagtvognen - flirtende og spøgende, som om intet var passeret.

121.

Ved Cirkusteltet. Nærb. af Inger og Paul. De ser paa hinanden - Ud af hans Øjne taler Bitterhed og Harme - og i hendes læses et Glimt af Medlidenhed. Han vender sig og gaar, og hun sukker dybt, idet hendes Tanker strejfer hendes egen Ulykke. - - Billedet blandes af.

122.

Tekst: Klokken var henved 10 om Aftenen, og Forestillingen var ved at slutte.

Opblænding af Sylvia i Manegen, hvor hun udfører et eller andet Dressurnummer med nogle Heste. Hun slaar Knald med Chambrièren, og to Heste falder med Forpoterne paa Knæ foran hende. - Billedet toner over i:

123.

Det Indre af Cirkusteltet. Det ret talrige Publikum, der fylder Bænkene, applauderer Sylvia, der fortsætter Nummeret.

124.

Nærb. af Inger i Cirkusstalden. Hun sidder paa en Foderkasse eller lignende i et Hjørne af det kun svagt oplyste Staldrum, og hendes Ansigt har et bedrøvet Udtryk. Hun løfter pludselig Hovedet, ser fremefter og rejser sig.

125.

Del af Cirkusstalden. En Papegøje, der er lønket til sin Stang, og en Marekat er røget i Totterne paa hinanden. Inger kommer derhen, gør Ende paa Striden og tager Marekatten paa Armen.

126.

Nærb. af Papegøjen, der skriger saadan noget som:

Tekst: Din fordømte Abekat!

127.

Nærb. af Marekatten paa Ingers Arm. Den hvæsser mod sin Fjende.

128.

Del af Cirkusteltet med et Bur. Inger slipper Marekatten ind i Buret og gaar hen mod Indgangen til Staldgangen.

129.

Staldgang. Et nyt Nummer gøres klart. Paul kommer efter endt Omklædning - møder Inger. Begge gaar.

130.

Uden for Beboelsesvognen. Paul og Inger kommer. De møder Sylvia, som omklædt i en elegant Spadseredragt netop forlader Vognen og uden at værdige de to et Blik skynder sig hen mod Bagsiden af Cirkusteltet. Paul vender sig, ser efter Moderen, og Inger betragter ham deltagende.

131

Ved Bagsiden af Cirkusteltet. Sylvia, der udfolder al sit Koketteri og ødsler med Smil, gaar hen mod Godsejeren, der venter hende i sin Jagtvogn.

132.

Uden for Beboelsesvognen. Fortvivlelsen lyser ud af Pauls Øjne, men saa tager han sig pludselig sammen og gaar efter Moderen. Inger ser forbavset efter ham.

133.

Ved Godsejerens Jagtvogn. Sylvia skal netop til at stige op i Vognen, da Paul kommer. Han griber Moderen i Armen. Hun vender sig overrasket imod ham.

134.

Nærb. af Paul og Moderen ved Vognen. Han siger bønfyldende: "Mor"! Hun betragter ham og lader et Øjeblik¹ til, at være i Tvivl om, hvad hun skal.

135.

Nærb. af Godsejeren i Vognen. Han smiler haanligt og stryger sine Moustacher.

136.

Ved Jagtvognen. Sylvias Blik gaar fra Sønnen til Godsejeren. Med en kort, raa Latter skubber hun saa Paul fra sig og stiger op i Vognen, som straks efter kører bort. Paul ser fortvivlet efter de Bortkørende.

137.

Ved Døren til Beboelsesvognen. Inger ser bedrøvet hen mod Paul og gaar saa ind i Vognen.

3. Akt.

138.

Uden for Cirkusteltets Publikums-Indgang. Forestillingen er forbi, og Publikum strømmer ud.

139

Nærb af Inger, der sidder paa sit Leje i Beboelsesvognen. Hendes Udtryk er præget af dyb Fortvivlelse. Hun stirrer frem for sig. Billedet toner bort.

140

Stenten. Optoning, forandres til hvor Mor Stine kaster hende paa Døren. Helga og Hans sidder ved Siden af hinanden paa Bænken. Hun ser skarpt paa ham, siger:

Tekst: Jeg skal forsøge at tro dig, Hans, men kun paa den Betingelse, at du lover mig aldrig mere at søge Ingers Selskab eller at tale med hende!

Hans tøver et Øjeblik, saa svarer han:

Tekst: Det skal blive, som du ønsker det, Helga!

Helga lægger sine Hænder om Hans' Hoved, ser ømt paa ham med et Blik, der fortæller, at nu betragter hun ham som sin Ejendom, og nærmer sit Ansigt til hans.. Billedet bort.

141.

Nærb. af Inger paa Lejet i Beboelsesvognen. Hun sukker dybt og en Taare glider ned over hendes Kind. Saa lytter hun pludselig, løfter Hovedet og ser hen mod Døren.

142.

Ved Døren i Beboelsesvognen. Paul kommer frem i Døren, helt ude af sig selv af Fortvivlelse.

143.

Del af Beboelsesvognen med Ingars Leje. Inger sænker atter Hovedet. Paul kommer hen til hende, staar et Øjeblik hensunken i dyb Fortvivlelse, siger saa:

Tekst: Aah, du forstaar mig ikke, lille Inger...Men hun er

je træds alt min Mor!

Han gør en Bevægelse hen mod Døren.

144.

Nærb. af Inger. Hun ser paa ham med Haabløshed og Fortviv-
lelse i Blikket og siger saa:

Tekst: Paul, jeg kan ikke hjælpe dig. Jeg er lige saa for-
ladt og ulykkelig som du!

Og hun gennemrystes af en voldsom Hulken.

145.

Del af Beboelsesvognen med Ingers Leje. Paul sætter sig
ved Siden af den unge Pige, ser ømt paa hende, lægger sin
Arm om hendes Liv og drager hende ind til sig. Hun lader det
viljeløst ske, og de sidder en Stund i stum Smerte, tæt ind
til hinanden. Pludselig flammer det op i hans Øjne, og han
siger med Vildskab:

Tekst: Ja, vi er ulykkelige begge to...Vi maa holde sammen!

Han trykker hende heftigt ind til sig og kysser hende. Hans
Øjne gløder af Lidenskab, og hans Kys bliver hede og stor-
mende. Inger lukker Øjnene og hviler tungt og viljeløs i
hans Arme. Afbl.

146.

Ved Sengen i Mor Stines Stue. Opbløding. Mor Stine
ligger syg i Sengen, ved hvis Fodende der staar en ældre
Kone, der passer den Syge, og som i Øjeblikket er meget
rørt. Ved Hovedgærdet sidder Sognets Præst, en elskelig
gammel Herre, til hvem Mor Stine taler med svag og træt
Stemme:

Tekst: Jeg forstaar nu, at jeg har været meget haard og
uretfærdig over for mit Barn og ligefrem drevet
hende hjemme fra. Naar hun engang kommer tilbage,
maa Pastoren hilse hende fra mig og bede hende til-
give sin Mor, som velsigner hende i sin sidste Stund!

3

Hendes Hoved synker udmattet tilbage paa Pudsen. Præsten nikker bevæget og taler trøstende til hende. Afbl.

147.

Opblænding af Beboelsesvognen med Ingers Leje. Inger sidder paa Sengen med Hovedet gemt i sine Hænder. Paul staar noget fra hende ved et Bord, paa hvilket det staar nogle Roser. Uden at tænke over det tager han en Rose og piller dens Blade af, medens han ser paa Inger med et bedrøvet og forlegent Blik. Han vil sige noget, men kan ikke finde de rigtige Ord, vender sig saa langsomt og gaar. Den unge Pige løfter sit forgrædte Ansigt og ser efter ham med et underligt tomt Udtryk i Blikket. Det skælver svagt om hendes Læber, men det lykkes hende at holde Graaden tilbage. Hun knapper sit Kjøleliv til, som staar aabent i Halsen, og ordner sit Haar.

148.

Uden for Døren til Beboelsesvognen. Paul staar hensunken i dybe Tanker. Han holder stadig Rosen i Haanden.

149.

Nærb. af Rosen i Pauls Haand. Haanden klemmer om Blomsten, saa dens Blade løsnes og falder til Jorden, det ene efter det andet....Afbl.

150.

Tekst: Samme Dag fejrede Proprietar Nielsen sin Datters Forlovelse ved et dundrende Gilde... Man afventede bare Hædersgæstens, den gamle Præsts, Ankomst..

Optoning af Nielsens Spisestue med Veranda udenfor. Her er dækket et mægtigt Bord, der bugner af kolde Retter som Stege, Skinker og andre Delikatesser, og paa hvilket der heller ikke savnes et større Antal Kølere med Vinflasker.

Yderst ved Bordenden staar Brandevinsdunken, omgærdet af Glas. Højtidsklædte Gæster af begge Køn, blandt hvilke Hans og Helga er Midtpunktet, staar langs Væg og Sider og afventer spændt det Øjeblik, da man skal gaa til Bords. Værten selv sidder et Stykke fra Bordet og taler med Lars Strøm og en noget rød-blisset, oprømt Mand, der er omkring de 50: Dyrløge Baadstue. Den sidstnævnte ser med begærlige Blikke mod Bordet, og endelig hører man en Vogn nærme sig. Hans skynder sig ned ad Trappen fulgt af Fru Nielsen.

151.

Ved Hovedindgangen. Den gamle Præst hjælper sin Hustru ned fra Vognen, og Fru Nielsen og Hans byder dem Velkommen. Præsten vender sig med et alvorligt Ansigt til Hans og siger:

Tekst: Mor Stine har endelig fundet Fred. De var jo Barn-
domsven til hendes forsvundne Datter..Aner De ikke
noget om, hvor hun er blevet af?

152.

Nærb. af Hans, over hvis glade Ansigt der lægger sig en Skygge. Han ryster paa Hovedet: Nej, han ved det ikke.

153.

Ved Hovedindgangen. Neden for Verandaen. Præsten nikker eftertænksomt og gaarsaa sammen med Hans op paa Verandaen, bag efter Værtinden og Præstefruen.

154.

Spisestue. De fire kommer op, og Præsten og hans Hustru hilser paa de andre. Præsten klapper Helga paa Kinden. Den unge Pige er stærkt stadset op som "Købstadsfrøken". Afbl.

155.

Tekst: Inger og Paul talte siden hin Aften kun sjældent med hinanden. Det var, som om der var kommen noget imellem dem, noget som var til Hinder for den tidligere Fortrolighed.

Optøning af Gangen i Cirkusstalden, Den Del, hvor Hestenes Baase er. Paul kommer med et Hestedækken paa Armen og vil gaa ind til en Hest i en Baas, da han pludselig standser og tvivlraadig ser ind i Baasen.

156.

Ved Krybben i Baasen. Inger staar og giver Hesten nogle Skiver Brød.

157.

Paa Gangen uden for Baasen. Paul trækker sig saa meget tilbage, at Hesten er imellem ham og Inger, saa den unge Pige ikke kan se ham. Saa ser han igen ind i Baasen.

158.

Ved Krybben i Baasen. Hesten vil tage et Stykke Brød af den unge Piges Haand, men kommer til at skubbe til det i Steedet for, saa det falder paa Jorden. Inger bukker sig for at tage det op, men hun rejser sig hurtigt op igen, idet hun presser Haanden mod Midjen. Hun lukker et Øjeblik Øjnene, aabner dem saa atter og stirrer tankefuldt frem for sig, fører Haanden op mod Hjertet.

159.

Nærb. af Paul for Enden af Baasen. En Tanke slaar ned i ham, og han ser med et spændt Udtryk paa Inger.

160.

Paa Gangen uden for Baasen. Inger kommer ud fra Baasen, bliver et Øjeblik staaende paa Gangen, vaklende og med lukkede Øjne og med Haanden trykket ind mod Hjertesiden. Paul, der stadig har fulgt hende med spændte Blikke, skynder sig hen til hende, griber hende om Livet og spørger:

Tekst: Er du syg, Inger?

Hun aabner Øjnene og ser paa ham med et underligt, talende Blik, som han forbavset og eftertænkstomt besvarer.

Hun ser atter ned, gør sig fri for hans Arme og gaar. Han staar et Øjeblik raadvild, tager sig saa sammen og skynder sig efter hende.

161

Uden for Cirkusteltets Staldindgang. (Andet Milieu end de foregaaende Billeder uden for Teltet, da Cirkus Alban jo er ambulant). Inger kommer ud og vil gaa videre, men standses af Paul, der følger lige efter hende. Hun drejer Hovedet og bliver staaende. Han siger alvorlig:

Tekst: Jeg forstaar nu alt, Inger! Og jeg, som har undgaaet dig, fordi jeg troede, du vilde glemme==== Det skælver om Ingers Mund, og Paul fortsætter:

Tekst: Men nu ser det hele anderledes ud. Du maa blive min Hustru, Inger! Hun ser paa ham, smiler og nikker: "Vil du virkelig gifte dig med mig?" Han bliver ivrig, bekræfter det og opmuntrer hende med Smil og Nik, men kommer saa til at tænke paa noget og bliver igen alvorlig. Han siger:

Tekst: Men lad ikke Mor mærke noget. Saadan som hun er, er det bedst, at det hele bliver en Hemmelighed mellem os to! Inger nikker atter, ser paa ham og smiler gennem Taarer. Han trykker hurtigt hendes Haand, vender sig fra hende og gaar tilbage i Stalden. Inger ser drømmende efter ham.

Afbl.

162.

Tekst: Et Par Dage senere havde Cirkus Alban slaaet sit Telt op paa Markedspladsen i Holtved.

Opblanding af Markedets Forlystelsesafdeling med Karrusel, Luftgynge, Kraftprøver, Skydebaner, Dansetelte og lignende. Det er tidligt paa Dagen, og der er kun ret faa Mennesker paa Markedspladsen. Paa den ene Side af denne ligger

Cirkus

Albans Telt. I Baggrunden gaar Forlystelsesafdelingen over i den mere forretningsmæssige Del af Markedet, og der hersker der livligt Røre.

(Eventuelt suppleres dette Billede med et Par karakteristiske Detailbilleder af Markedslivet).

163.

Ved Indgangen til Cirkusteltet, over hvilken et stort Skilt med Indskriptionen: Cirkus Alban er anbragt. Paa begge Sider af Indgangen er opslaaet mægtige Reklameplakater, foran hvilke der er samlet en Del Mennesker.

164.

Nærb. af en Plakat, paa hvilken man ser Billedet af en Mand, der gaar paa Line højt oppe under Cirkuskuplen. Under Billedet staar med store Bogstaver:

En forvoven Leg med Døden!

--o--

PAUL ALBAN,

MANDEN MED STAALNERVERNE

GAAR PAA ~~STAL~~ LINE, DER ER UDSPENDT I HØJDE
MED CIRKUSKUPLEN, UDEN REDNINGSNET.

---o---

E N E S T A A E N D E   S E N S A T I O N .

165.

Ved Indgangen til Teltet. Tilskuerne diskuterer interesserede Situationen.

166.

Staldgang. Cirkusfolk af forskellig Art har travlt med

Forberedelserne til Aftenens Forestilling.

167.

Ved en Rebstige i Manegen. Rebstigen fører op til en lige under Kuplen udspændt Line.--Sylvia og et Par Funktionsrør ser op mod Kuplen.

168.

Ved Linen oppe under Kuplen. Paul, der er paa Vej op ad Rebstigen, naar op til Platformen ved Linens ene Ende.

169.

Nærb. af Inger, der staar halvt skjult ved Indgangen til Manegen. Hun ser med spændt og angstelig Mine op mod Kuplen.

170.

Nærb. af Paul paa Platformen. Han vinker smilende nedefter, gaar saa ud paa Linen.

171.

I Manegen. Nærb. af Sylvia ved Rebstigens nederste Ende. Hun ser til Siden og faar Øje paa:

172.

Nærb. af Inger ved Indgangen. Den unge Pige er stadig meget nervøs, og med den ene Haand famler hun ved sin Midje.

173.

Nærb. af Sylvia ved Rebstigen. Hun smiler ondt og haanligt, ser saa atter op mod Paul. Afblænding.

174.

Tekst: Samme Morgen var Dyrlæge Badstue blevet hentet til Lars Strøms Gaard, hvor en Hoppe var blevet syg.

(Dyrlæge Badstue....)

Uden for Staldlængen i Strøms Gaard. Dyrlægens Jumbe holder udenfor, under en Drengs Tilsyn. Lars Strøm, Sønnen Hans og

Dyrlægen kommer ud fra Stalden. Badstue er i Skjortærmer, og Hans, der er klædt paa som til en Bytur, bærer hans Jakke over Armen og har i den ene Haand en lille Flaske. Dyrlægen smøger Ærmerne ned og diskuterer samtidig Sygdomstilfældet med Fader og Søn. Pludselig gaar der et Smil over Hans' Ansigt. Han ser nemlig:

175.

Ved Indkørslen til Strøms Gaard. Proprietar Nielsens Vogn kører ind ad Porten. Helga sidder ved Siden af Faderen, der selv er Kusk.

176

Nærb. af Badstue, Lars Strøm og Hans uden for Staldlængen.

Hans siger glad til de to andre, der ogsaa ser hen mod Porten:

Tekst: Ja, nu maa De undskylde mig Dyrlæge. Men jeg har lovet Helga og hendes Far at tage med til Marked i Holtved!

Han giver Dyrlægen, der nikker forstaaende, hans Jakke og kaster saa et Blik paa Flasken.

177.

Nærb. af Flasken i Hans' Haand. Dens Etikette er udstyret med tre Kors, Dødningshoved o.s.v. og bærer Inskriptionen: G I F T. KLOROFORM.--- En lang smal Strimmel er paa en iøjnefaldende Maade revet af Etiketten fra oven og nedefter.

178.

Uden for Staldlængen. Hans rækker Flasken til Dyrlægen, der er ved at tage Jakken paa, og skynder sig hen mod Porten, fulgt af Faderen, der først giver Dyrlægen en hurtig Undskyldning. Badstue, der stadig staar med Flasken i Haanden,

ser smilende efter dem og gaar saa hen til sin egen Vogn.

179.

Ved Nielsens Vogn inden for Porten. Helga er staaet ud af Vognen, da Fader og Søn kommer. Man hilser livligt paa hinanden, Hans trykker ømt den unge Piges Haand og hjælper hende op paa Bagsædet for saa selv at tage Plads ved Siden af hende. Nielsen hilser med Pisken, svinger Vognen om mod Porten og kører ud.

180

Ved Dyrlægens Vogn. Badstue, der har lagt Flasken fra sig paa Sædet, tager en Støvfrakke paa og stopper Flasken ned i en af dens Yderlommer. Lars Strøm kommer hen til ham og siger smilende, idet han gør en Haandbevægelse mod Porten:

Tekst: Ja, det er Synd, at De ikke kan blive hjemme til Brylluppet!

Dyrlægen ler tilfreds:

Tekst: Nej, naar jeg nu endelig har faaet fri, bliver jeg mindst 4 Maaneder borte. Jeg har glædet mig til den Rejse de sidste 10 Aar!

Han sætter sig op i Jumben. Drengen rækker ham Tømmen, og han kører bort. Afblanding.

4. Akt.

181.

Optoning af Forlystelsesafdelingen paa Markedspladsen. Det er Aften og Blåsevejr. Der hersker livligt Røre ved de forskellige Forlystelsessteder. Blæsten faar de elektriske Lamper, der oplyser Pladsen, til at hænge og svaje og hvirvler ogsaa Straa og Snavs op. (Her et Par illustrerende Detailbilleder fra Karrusellen, Skydebanen, Vokskabinettet og lign.)

182.

Ved en Kraftprøve ved Siden af Cirkusteltet. Proprietær Nielsen øver sig paa Kraftprøven - han lægger saa store Kræfter i sit Slag, at Glideren ryger usædvanlig højt op. Han vender sig stolt mod Helga og Hans, som sammen med en Del tilfældige Tilskuere nyder hans Kraftpræstationer. Hans slaar med en munter Lykønskning Svigerfaderen paa Skulderen. De gaar saa alle tre hen mod Cirkusteltet.

183.

Ved Indgangen til Cirkusteltet. Forestillingen er allerede begyndt, men der staar alligevel en Del Nysgerrige - hovedsagelig Drengene - ved Indgangen. Nielsen, Helga og Hans kommer, bliver staaende ved en af Reklameplakaterne. Helgas Interesse vækkes, og hun foreslaar, at de skal gaa ind. Hans gaar hen til Billetlugen.

184.

Uden for Beboelsesvognen bag Cirkusteltet. Paul, der er i Linedanserdragt, gaar ud af Vognen og møder Inger, der kommer imod ham. De taler sammen, og han stryger hende blidt over Haaret.

185.

Del af Cirkus med nogle Tilskuerpladser. Nielsen, Helga og Hans

sætter sig paa deres Pladser, der er nogle Bankerader fra Manegen. - Damen paa den hvide Hest eller Klovren med den kloge Gris modtager efter at have sluttet sit Nummer Publikums Bifald.

186.

Nærb. af Paul og Inger uden for Beboelsesvognen. Paul vil til at gaa videre, men Inger lægger Mærke til, at en af Halsknapperne paa hans Jakke er gaaet op. Hun knapper den og ser samtidig paa ham med et udeløst spændt og nærvøst dirrende Blik og fugtige Øjne. Han drager hende ind til sig og kysser hende paa Panden.

187.

Nærb. af den aabne Dør til Beboelsesvognen. Stormen hugger den i med et Smæld.

188.

Nærb. af Paul og Inger uden for Beboelsesvognen. De ser begge to mod Døren - og saa mødes atter deres Blik. Paul smiler og gaar sammen med Inger hen mod Teltet.

189.

Billedet af Trætøppe, som Stormen river i. Nogle Krager, der har søgt Ly oppe i Træerne, flyver bort, og Baggrunden er en skytung Nattehimmel.

190.

Del af Cirkusteltet med Udgangen til Stalden. Alt er gjort klart til Linedansnummeret. Et Par Klovner diverterer Publikum med at slaa Kolbøtter. - Paul kommer frem fra Udgangen til Staldgangen og gaar ind paa Manegen.

191.

Panoramabilledet af interesserede Tilskuere, der følger Paul med Øjnene. Billedet standser ved Nielsens, Hans' og Helgas

Pladser.

192.

Ved Rebstigen, som fører op til den under Kuplen udspændte Line. Paul trækker prøvende i Rebstigen, ser op mod Kuplen.

193.

Kort Billede af Cirkuskuplen, paa hvis Sejldug Stormen presser haardt.

194.

Panoramabillede af interesserede Tilskuere, der ser op mod Kuplen. Billedet standser ved Nielsens Plads. Han rejser sig og stirrer interesseret opefter.

195.

Ved Helgas, Hans' og Nielsens Pladser. Den sidstnævnte staar stadig og stirrer op mod Kuplen, og Hans køber et Stykke Chokolade til Helga af Konfektdrengen og rækker ham en Pengeseddel. Drengen skal give Penge tilbage og sætter Bakken, paa hvilken der staar en Skaal med en eller anden Slags tilberedt Is fra sig paa Nielsens tomme Plads - og samler en Bunke Smaapenge op af Lommen.

196.

Nærb. af Konfektdrengen, Med den ene Haand roder han i den Bunke Smaapenge, han har i den anden.

197.

Ved Rebstigen, der fører op til Linen. Paul sætter Foden paa Stigen og klatrer et Par Trin op.

198.

Ved Nielsens, Hans' og Helgas Pladser. Konfektdrengen hælder de Skillinger, som Hans skal have tilbage, op i hans Haand. Nielsen ser stadig op efter, ryster paa Hovedet, bukker sig

for atter at sætte sig - og det Parti af hans solide Krop, som han plejer at sidde paa, nærmer sig i betænkelig Grad Skaalen med Isen.

199.

Nærb. af Nielsens Buksebag, der havner i Isen, som sprutter til alle Sider.

200.

Nærb. af Konfektdrengens bestyrte Ansigt.

201.

Nærb. af den bestyrte og rasende Nielsen.

202.

Nærb. af et Par Dreng, der griner.

203.

Del af Tilskuerpladsen, deriblandt Banken med Nielsens, Helgas og Hans' Pladser. Helga, Hans og en Del af det nærmestsiddende Publikum ser forbløffet paa Nielsen, som rasende rejser sig, skubber Bakken væk, tørrer sig med Haanden bagpaa med det Resultat, at Isen hænger fast paa denne. Han ryster Fluidet af den, saa det sprutter hen paa et Par Kvindfolk, der sidder i Nærheden, og som nu farer op med en Strøm af Skældsord. - Men pludselig falder der Tavshed over hele Forsamlingen, og alle ser op mod Kuplen.

204.

Ved Linen oppe under Kuplen. Paul staar oppe paa Platformen, sætter Foden paa Linen.

205.

Nærb. af Sylvia og Inger i Staldgangen foran Forhænget til Manegen. Den unge Pige spejder ængstelig og dirrende af Spænding ud gennem Forhænget. Bag ved hende staar Sylvia med et koldt Smil paa Læben.

206.

Ved Linen oppe under Kuplen. Paul er nu ude paa Linen og bevæger sig med stor Sikkerhed paa denne.

207.

Ved Orkestret i Cirkus. Orkestret spiller en eller anden ildnende March. - Trommeslageren (der er nærmest Kameraet) slaar en Trommehvirvel an.

208.

Nærb. af en Mastetop oppe under Kuplen. Et tykt Tov, der holder en af Bardunerne, løsnes - medens Stormen river og slider haardere og haardere i Sejldugen.

209.

Del af Cirkusteltet, set ude fra i Stormen.

210.

Ved Linen oppe under Kuplen. Paul er paa Vej tilbage mod Platformen, da Linens Barduner løsnes, og han styrter ned.

211.

Nærb. af Inger og Sylvia ved Forhænget. Inger skriger i Rædsel, og selv Sylvias Ansigt præges af den Skræk, der ogsaa griber hende. Begge Kvinder styrter ind i Manegen.

212.

Del af Manegen neden for Linen. Paul ligger ubevægelig i Manegen - død. Cirkusfolk strømmer til fra alle Kanter.

213.

Nærb. af forskrækkede Tilskuere, bl.a. Nielsen, Helga og Hans. Alle har rejst sig - med Undtagelse af et Par Kvinder, der sidder med Hænderne for Ansigtet. Hans kommer med et Udbrud. Der er noget, der har overrasket ham. Han stirrer ned i Manegen.

214.

Del af Manegen neden for Linen. Cirkusfolk omringer den Døde. Sylvia og Inger kommer styrtende. Den unge Pige trænger sig gennem Stimlen og ind til Pauls afsjælede Legeme.

215.

Nærb. ved den Døde. Inger kaster sig ned over Paul, kalder ham ved Navn, medens Fortvivlelsens Taarer væder hendes Kinder.

216.

Nærb. af Hans og Helga paa Tilskuerpladsen. Hans ser bestyrtet ned mod Manegen, og der er den dybeste Medlidenhed i hans Blik. Helga iagttager ham skarpt og spørgende.

217.

Del af Manegen neden for Linen. Et Par Cirkustjenere bøjer sig ned over Inger og vil drage hende bort fra den Døde, men hun klamrer sig fortvivlet til ham. Med Haardhed og Ubarmhertighed i Blikket giver Sylvia sine Folk Ordre til at fjerne den unge Pige med det samme, og Mændene river hende op og slæber hende bort gennem Stimlen og hen mod Staldgangen.

218.

Nærb. af Hans og Helga paa Tilskuerpladsen. Helga siger med Skarphed i Stemmen til Hans, der ser bønfaldende paa hende:

Tekst: Hvad har Du med den Kvinde at gøre. Du ved, hvad Du har lovet!

Hans nikker mørkt.

219.

Cirkusstalden. Mændene kommer slæbende med Inger, der i sin Smerte og Fortvivlelse teer sig som en Afsindig. De taler beroligende til hende, men hun hører intet, vil intet høre og kaster sig ned paa Gulvet med Hovedet i Hænderne. Mændene ryster medlidende paa Hovedet og gaar,

220.

Nærb. af Inger. Hun løfter Hovedet op fra Gulvet, stirrer i haabløs Fortvivlelse frem for sig og læner sig saa tungt ind mod Staldvæggen....

221.

Uden for Cirkusteltets Publikums-Indgang. Folk strømmer ud, blandt andre Nielsen, Helga og Hans. Proprietæren er meget oprevet og siger en Masse, hvorimod de to Unge gaar tavse ved Siden af ham. De styrer hen mod en nærliggende Restaurant.

222.

Uden for en Markeds-Restaurant. De tre kommer. Hans siger ^{Par} et Ord til de to andre og gaar. Helga ser mørkt efter ham og gaar saa sammen med Faderen ind i Restauranten.

223.

Nærb. af Inger ved Væggen i Cirkusteltet. Inger sidder stadig hensunken i dump Fortvivlelse, da hun med eet farer sammen og med stive Øjne stirrer hen mod Staldindgangen, hvis Dør staar aaben.

224.

Staldgangen. Nogle Mænd kommer med en Baare, paa hvilken Pauls Lig ligger, dækket af et Tæppe. Ved Siden af Baaren gaar Sylvia, og hendes Ansigt har et barsk, forstenet Udtryk.

225.

Cirkusstalden. Inger rejser sig og styrter hen mod en Dør paa den modsatte Side af Staldgangen.

226.

Staldgangen. Mændene sætter Baaren ned. Hans kommer sammen med en Bajads, der har kastet en Frakke over sin Gøglerdragt, og de standser ved Gruppen omkring Baaren. Bajadsen kommer ned et Spørgsmaal til en af de Mænd, der var ned til

at slæbe Inger ind i Stalden, den Adspurgte nikker, siger et eller andet og gaar saa sammen med Hans ind i Stalden.

227.

Cirkusstalden. Hans og hans Ledsager kommer. Den sidstnævnte peger paa det Sted, hvor han sidst har set Inger sidde. De to Mænd ser sig raadvilde om i den mennesketomme Stald.

228.

Uden for Beboelsesvognen bag Cirkusteltet. Inger kommer ud fra Vognen med en Bylt i Haanden. Hun har et tyndt Sjal om Skuldrene, men intet paa Hovedet - og hun skynder sig bort, flygter ud i Natten.

229.

Landevejen, der fører til Markedspladsen. Uvejret tager til. Inger flygter bort fra Markedspladsen, løber sansløs frem ad Vejen.

230.

Uden for Beboelsesvognen. Hans staar neden for Vogndøren, paa hvilken den Mand, der førte han ud i Stalden, banker. Da der ikke er nogen, der svarer, aabner Manden Døren og gaar ind i Vognen. Han kommer straks tilbage og fortæller Hans, at Inger ikke er der. Den unge Mand staar et Øjeblik raadvild, siger saa Farvel til sin Ledsager og gaar. - Billedet blændes af.

231.

Tekst: Eftersom Natten skred frem, to Uvejret til i Voldsonhed.

Opblænding af en overtrukken Nattehimmel, der gennemkrydses af Lyn. Billedet toner over i:

232.

Nørk Landevej, der fører gennem Skov. Det regner. Paa Vejen, der af og til oplyses af Skæret fra et Lyn, kommer Inger vaklende. Hun trækker det tynde Sjal tættere om sig, og hendes

Haar, der har løsnet sig, flagrer for Vinden. Hun standser og søger Støtte mod et Træ ved Vejkanten.

233.

Nærb. af Inger ved Træet. Et Lyn oplyser hendes fortvivlede Ansigt og Øjnene med deres tomme, trøstesløse Udtryk. Hun søger at samle sit Haar, tager sig til Brystet under Hjertet og glider saa ned langs den vaade Træstamme, ved hvis Fod hun bliver siddende paa Hug. I heftig Smerte vugger hun frem og tilbage.

234.

Del af en mørk Skovvej. En Vogn med tre Personer: Een paa Forsædet, nemlig ham, der er Kusk, og to - en Mand og en Kvinde - paa Bagsædet, kører frem ad den natlige Vej. Man kan ikke skelne de 3's Ansigter i Mørket.

235.

Ved Træet, hvor Inger sidder. Hun rejser sig besværligt. Pludselig faar en Vogns Rumlen hende til at se mod Landevejen.

236.

Paa Landevejen foran Træet. Vognen med de tre Personer kører forbi. Der glimter et Lyn, og i Skæret af det genkender man de tre som Proprietær Nielsen, der sidder paa Forsædet, og Helga og Hans.

237.

Ved Træet, hvor Inger staar. Forskækket trækker Inger sig bag om Træet, saa hurtigt som hendes legemlige Svaghed tillader hende det. Med Bitterhed og Fortvivlelse i Blikket ser hun efter Vognen og vakler saa ind i Skoven.

238.

Skovsti. Inger kommer gaaende med vaklende Skridt, snubler over en Træstub og styrter hovedkulds til Jorden. Hun ligger et Øjeblik helt ubevægelig, kryber saa videre.....

239.

Ved et Træ længere henne paa Stien. Inger kommer krybende hen til Træet, griber famlende om dets Stamme og faar efterhaanden rejst sig op. I Skæret af et Lyn ser man, at der noget tilbage er en Lysning i Skoven, og at der ligger den forfladne Hytte, forbi hvilken Inger tidligere drev sine Faar (i Bill. 44) Inger vakler hen mod Hytten.

240.

I Bagsædet paa Nielsens Vogn paa Landevejen. Hans sidder hensunken i dyb Ertertanke. Helga spørger ham i en irriteret Tone om noget, og han svarer med et baade alvorligt og medlidende Udtryk i Øjnene:

Tekst: Jeg kan ikke lade være at tænke paa stakkels Inger!

Helgas Øjne skyder Lyn af Foragt, og hun udbryder:

Tekst: Hvad kommer den Landstrygerske os ved?!

Hans ser bebrejdende og bedrøvet paa hende, men hun kaster haanligt og foragteligt med Nakken og vender sig bort.

241.

Uden for Indgang til Skovhytten. Inger vakler hen til Hytten, famler efter Døren, faar den med Opbydelse af sine sidste Kræfter aabnet og styrter næsten hovedkulds ind i Hytten.

242.

Hyttens Indre. Et Lyn kaster sit Skær gennem det firkantede Hul, hvor det forfaldne Rums Vindue engang har siddet. Inger kravler hen til en Bunke Halm ved Væggen og synker udmattet sammen.

243.

Ved Halmbunken i Hytten. Inger ligger paa Halmen og snapper efter Vejret. Hun lukker Øjnene et Øjeblik, og da hun atter aabner dem, er der et Udtryk af vild Smerte i dem. Hun ud-

støder et skærende Skrig, presser Ansigtet ned mod Halmen og skriger igen.

244.

Lysningen i Skoven med Hytten. Uvejret er ved at drive over, og det regner ikke mere. Pludselig bryder Maanen frem og oplyser den regnvaade Skov. - - Afblænding.

245.

Opblænding af Inger, der kiger paa Halmen i Hytten. Hun holder et lille, nyfødt Barn i Favnen, lægger det til sit Bryst, idet hun omsorgsfuldt dækker den lille til med Sjalet. Med et fredfyldt og lettet Udtryk lukker hun Øjnene. Afblænding.

246.

Tekst: Og til sidst veg Nattens Skygger for en ny Dags Sol....

Opblænding af Skovhytten, der ligger badet i Morgensolen, som straalere (eller evt. gaar op) over den af Regnen forfriskede Skov. - Billedet toner over i:

247.

Skovhyttens Indre. Inger sidder paa Halmbunken med den aabne Bylt ved Siden af sig. Hun har taget sin Kjole (eller Nederdel) af og svøbt den om Barnet, som hun betragter med et træt men lykkeligt Smil, medens hun af og til mekanisk spiser af et Stykke Brød fra Bylten.

248.

Nærb. af det slumrende Barn, som pludselig vaagner op og skriger.

249.

Ved Halmbunken i Hytten. Inger tager Barnet op og lægger det til sit Bryst.

250.

I et aabent Vindue til Lars Strøms Stuehus. Hans staar og

stirrer frem for sig med et tankefuldt og bevæget Blik. -
Billedet toner bort.

251.

(Optoning) Ved en Kilde i Skoven. Inger ligger i Græsset og
ler op mod Solen. Billedet toner bort.

252.

I det aabne Vindue til Lars Strøms Gaard. Hans sukker dybt.

253.

Ved Halmbunken i Skovhytten . Inger rejser sig tungt og besværligt, idet hun trykker Barnet ind til sig. Hun gaar et Par Skridt hen mod Døren, saa er det, som hun snubler over et eller andet, men hun genvinder dog atter Ligevægten omend med Besvær. Men pludselig sortner det for hendes Øjne, og hun falder tilbage mod Halmbunken. Barnet glider ud af Armene paa hende og falder hovedkulds ned ved Enden af Halmbunken, medens hun selv synker baglæns ned i Halmen og kommer til at sidde halvt oprejst mod Væggen, bevidstløs. - Billedet blændes af.

5. Akt.

254.

Tekst: Det var den gamle, saa kendte Historie: En ung Kvinde stod for sine Dommere, anklaget for at have ombragt sit i Dølgemaal fødte Barn....

Optoning af en Del af en Retssal. Ved et Bord i Salens Baggrund, under det paa Væggen anbragte eller i Væggen udskaarne Embleen, der skal symbolisere Retfærdigheden, sidder Retsformanden med en Dommer ved hver Side. For den ene Ende af Bordet sidder en Skriver eller en Sekretær ved sin Protokol. Paa en Forhøjning midt for Dommerbordet er Vidneskranken, i hvilken en Skovarbejder staar. Til venstre neden for Bordet er den Skranke, ^{bag} hvilken Juryen, til hvilken Lars Strøm hører, har sin Plads. Hun har en Betjent ved Siden af sig, og paa Gulvet nedenfor sidder Defensør.---- Et Bord paa den anden Side er reserveret Pressens Repræsentanter. Paa Vidnebanken sidder en Kollega til den Skovarbejder, der staar i Vidneskranken, samt den sørgeklædte Sylvia, et Par Cirkusfolk og nogle Landbetjente. Bænkene bagved er optaget af et sensationstørstende Publikum af den Slags, der altid fylder Retssalene. Nogle Retsbetjente og Politiembædsmænd udgør Resten af Forsamlingen.

255.

Nærb. af Anklagebanken, hvor Inger og Betjenten har Plads.

Den unge Pige ser med trøstesløse og taareløse Øjne mod Vidneskranken.

256.

Vidneskranken, hvor den ene Skovarbejder staar. Han aflægger med megen Ivrighed sin Forklaring.

257.

Nærb. af Retsformanden og de to andre Dommere bag Dommerbordet.

B x — x Neden for Jurykranken sidder den offentlige Anklager, og lige højre, neden for Dommerbordet, er Anklagebanken, hvor Inger har Plads.

Nærb. af Hans paa en Bænk i Auditoriet. Han ser hen mod Inger med dyb Medlidenhed i Blikket.

Nærb. af den gamle Præst og hans Hustru, der har besat to af Tilhørerpladserne. Deres Øjne røber baade Medlidenhed og Bekymring.

Nærb. af Skovarbejderen, som siger:

Tekst: Paa Vejen hjem fra vort Arbejde kom min Kammerat og jeg forbi den gamle Tømmerhytte-----

Han fortsætter sin Beretning, og Billedet toner bort.

Sti i Nærheden af Skovhytten. Skovarbejderen og hans Kollega (den samme, som sidder paa Vidnebænken) kommer hen ad Stien bærende paa forskelligt Værktøj som Save, Økser og lignende. Vidnets Kammerat, der har en Spade med sig, standser og gør sin Ledsager opmærksom paa noget, der gaar for sig paa den anden Side af en Busk ved Stien. De bliver begge staaende, spejder forsigtigt ind mellem Buskens Løvværk.

Paa den anden Side af Busken. Inger ligger paa Knæ foran en lille, lige tilkastet Grav, som hun dækker med Løv og Mos. Hun vender sine taarevadede Øjne mod Himlen, folder Hænderne og synker hen i Bøn.

Nærb. af Skovarbejderne ved Busken paa Stien. De ser undrende paa hinanden og udspejder saa atter Inger.

Paa den anden Side af Busken med Skovhytten i Baggrunden. Inger rejser sig, kaster et sidste Blik mod Graven, gaar saa

med vaklende Skridt hen mod Hytten og forsvinder ind i denne Da hun er borte, kommer de to Skovarbejdere hen til Graven. Den ene af dem stikker resolut Spaden i Gravhøjen og kaster Græstørvæne og den løse Jord til Side, saa en Bylt kommer til Syne...Billedet toner bort.

265.

Retssalen. Nærb. af Skovarbejderen i Vidneskranken. Han standser et Øjeblik i sin Beretning, men fortsætter saa: Tekst: Hun havde ikke haft Kræfter til at grave dybt, og det varede ikke fem Minutter, før vi fandt det lille Lig. Modern havde endnu ikke forladt Hytten---- Han taler videre, og Billedet toner bort.

266.

Det Indre af Skovhytten. Inger sidder i dump Fortvivlelse paa Halmdyngen, rejser sig langsomt og tager sin Bylt, som hun rent mekanisk giver sig til at knytte. Skovarbejderne kommer ind, den ene gaar hen til hende og siger med barsk Stemme noget, der faar hende til at fare forskrækket sammen. Han griber hende i Armen. Den anden Arbejder, ham der aflægger Beretningen, kommer til at sparke til noget med Foden, bukker sig og tager Genstanden op. Det er den nederste Del af en Flaske, hvis Hals er slaaet af.

267.

Nærb. af den skaarede Glasflaske i Arbejderens Haand.

268.

Ved Halmbunken i Skovhytten. Skovarbejderen drejer Flasken om, kaster et Blik paa den og ser saa rædselsslagen paa Inger. Han ryster med et Udtryk af Væmmelse paa Hovedet og stikker saa Flasken i Lommen. Billedet toner bort.

269.

Del af Retssalen med Vidneskranken, Dømmerbordet samt den offentlige Anklagers, Juryens, Ingers og Defensors Pladser. Skovarbejderen slutter sin Forklaring. Retsformanden stiller ham endnu et Spørgsmaal og betyder ham saa, at han kan træde tilbage, hvad Menden ogsaa gør. Den offentlige Anklager gaar hen til et lille Bord, paa hvilket den skaarede Flaske samt Ingers Bylt og nogle andre Ting har Plads. Han tager Flasken og gaar et Par Skridt frem mod Inger.

270.

Tekst: Den offentlige Anklager-----

Nærb. af den offentlige Anklager, en haard og kold Mand, hvis Ansigt er præget af hensynsløs Energi. Han kaster et Blik paa den skaarede Flaske og ser saa skarpt paa Inger.

271.

Anklagebanken, neden for hvilken Anklageren staar et Par Skridt fra Inger. Han rækker Flasken frem mod den unge Pige og stiller hende et Spørgsmaal. Inger, der ser forpint og hjælpeløs ud, svarer. Med en sarkastisk og skeptisk Mine vender han sig mod Juryen og siger:

Tekst: Ifølge Udtalelse fra Retsmedicinsk Institut skyldes Døden en Kloroformforgiftning. Den Anklagedes Paastand om, at Giftflasken maa have ligget i Hytten, før hun kom der, og af hende ved et rent Tilfælde er blevet traadt i Stykker, giver jeg ikke mere for, end den er værd!

272.

Nærb. af Juryen, paa hvis Medlemmer Anklagerens Ord tydelig gør et stærkt Indtryk. Lars Strøm, hvis Mine er bekymret, nikker eftertænksomt.

273

Nærb. af en Tilhørerbænk med et meget skeptisk Publikum.

274.

Nærb. af den Tilhørerbank, hvor Præsten og hans Hustru har deres Pladser. De ser paa hinanden. Der er Medlidenhed i deres Blik. De ser saa hen paa Inger.

275.

Nærb. af Inger, hvis Ansigt er endnu mere præget af Fortvivlelse og Hjælpeløshed end tidligere.

276.

Nærb. af Anklageren, som fortsætter:

Tekst: Og den Anklagedes Fortid, hendes Rømning hjemmefra og hendes paafølgende Omstrejferliv, den Haardnakkethed, hvormed hun vægrer sig ved at give Oplysninger om sig selv, bestyrker en sandelig ikke i Troen paa Sandfærdigheden af hendes Vidnesbyrd!

Han gaar videre i sit Aktorat.....

277.

Nærb. af Inger, som med dump Fortvivlelse i Blikket ser mod Anklageren, for et Øjeblik efter atter at synke hen i sin næsten apatiske Trøstesløshed.

278.

Nærb. af Hans, hvis Ansigt er præget af Medlidenhed og Bekymring.

279.

Tekst: Advokat Storm, den Anklagedes Defensor....

Nærb. af Storm, der er en Mand af et godmodigt, men ogsaa noget indolent Udseende. Han renser sine Negle og ryster paa Hovedet med et Udtryk af Haabløshed: "Her er sikkert ikke noget at gøre!"

280.

Nærb. af den offentlige Anklager, som fortsætter:

Tekst: Det turde være klart, at den Anklagede ved sin Flugt ud i Skoven med fuldt Overlæg søgte et Skjul, hvor hun kunde bringe sit Barn til Verden, idet hun jo udmærket vidste, at den eneste, der kunde røbe hende, var død.....

Han taler videre.

281.

Nærb. af et Par Kvindemennesker blandt Tilhørerne.

De er stærkt rystede og uhyre indignerede over Forbryderskens Nederdrægtighed.

282.

Nærb. af Hans, der reagerer stærkt over for Anklagerens Udtalelser. Hans Øjne gnistrer af Harme: "Det er dog for urimeligt!"

284.

Del af Retssalen med Anklagebænken og Defensor Plads. Inger sidder stadig i samme apatiske Stilling. Defensor rejser sig, kaster et Blik i sine Papirer og begynder saa langsomt og værdigt at tale.

283.

Del af Retssalen med Anklageren, Dommerne og Juryen.

Anklageren slutter af med Ordene:

Tekst: At den Anklagede er skyldig er bevist og uomtvisteligt, og Retfærdigheden byder, at hun dømmes for Fødsel i Dølgemaal og overlagt Mord!

Han bukker let for Dommerne, og Juryen og sætter sig saa.

285.

Nærb. af Tilhørere, som med skeptiske Blikke ser paa Defensor for saa ugenert og uopmærksomme at give sig til at hviske og tiske.

286.

Nærb. af en gammel Herre, som glipper med Øjnene, og som tilsidst lukker dem, givende efter for sin Trang til at sli-
be sig en lille Skraber.

287.

Nærb. af Hans, der er urolig og harmfuld.

288.

Nærb. af Defensor, der slutter sit Defensorat:

Tekst: Man kommer jo ikke uden om, at Skinnet i høj Grad er den Anklagede imod, men jeg beder dog Juryen betænke, at man i Tvivlstilfælde hellere bør frikende end dømme, og at man i al Fald bør vise al den Mildhed, som den Anklagede i Kraft af sin fortvivlede Stilling opfordrer til!

289.

Del af Retssalen med Dommerbordet og de forreste Tilhører-
bænke. Defensor sætter sig. Der kommer Bevægelse baade blandt Juryens Medlemmer og blandt Tilhørerne, og man dis-
kuterer hviskende Sagen. Retsformanden tager Ordet og hen-
vender sig til Juryen.

290.

Nærb. af Inger, som løfter Hovedet en Smule og ser hen mod den Talende.

291.

Nærb. af Retsformanden, som stadig taler:

Tekst:----- og denne Art Forbrydelser, hvis Tal øges fra Dag til Dag, opfordrer i Sandhed ikke til Mildhed og Overbærenhed, og allermindst i et Tilfælde som det her foreliggende, hvor alt tyder paa, at den Anklagede med fuldt Overlæg er gaaet til sin uhyggelige Gerning. Jeg beder de

højtærede Medlemmer af Juryen betænke, at de repræsenterer Loven, og at Loven maa følges!

Han er saa færdig med sin Beløring.

292.

Del af Retssalen med Dømmerbordet, Juryen og Publikum. Juryen rejser sig og forlader Salen. Afblending.

293.

Tekst: Blandt Juryens Medlemmer var Meningerne stærkt delte, og det varede mere end to Timer, før man blev enige.....

Opblending af Retssalen, hvis Publikum dirrer af Spænding.

Den offentlige Anklager staar og taler med en Bekendt blandt Tilhørerne, og nogle af Dommerne har ogsaa rejst sig og staar og taler med en Junestlist ved Referentbordet. Pludselig indtager alle atter deres Pladser. Juryen kommer tilbage og sætter sig.

294.

Nærb. af Retsformanden, der ganske uinteresseret ser op fra sine Akter og vender sig mod Juryen.

295.

Nærb. af Juryen, hvis Formand rejser sig.

296.

Nærb. af Ingers Ansigt. Der er Skræk i hendes Øjne, og de ligesom tigger om Naade.

297.

Nærb. af Hans, urolig og spændt.

298.

Nærb. af Defensor, der ikke lader særlig interesseret.

299.

Nærb. af Juryen, hvis Formand udtaler Kendelsen:

Tekst: Skyldig!

Nærb. af Inger. Hun synker sammen, skjuler Ansigtet i Hænderne.

Nærb. af Defensor, som trækker paa Skuldrene: "Ja, det var jo ikke andet, end man kunde vente!"

Nærb. af Hans. Han er yderst opbragt, ser skarpt op mod Juryen.

Nærb. af den gamle Præst og hans Hustru blandt Publikum. De to veksler medlidende Blikke og ser saa paa Inger.

Ved Dommerbordet. Retsformanden er, sammen med de andre Dommere, færdig med Udmaalingen af Straffen, vender sig mod Sekretæren, som rækker ham et Dokument. Hvorefter Retsformanden forkynder Dommen:

Tekst:----- Seks Aars Tugthus!

Nærb. af Inger. Hun løfter Hovedet en Smule, ser som forstenet mod Retsformanden, og saa glider hendes Blik ligesom søgende hen mod Tilhørerpladserne. Hendes Blik møder:

Nærb. af Hans, der er indigneret og fortvivlet.

Paa Anklagebænken. Inger stirrer som hypnotiseret paa Hans, saa synker hun afmægtig om. Betjenten, hun har ved Siden af sig, støtter hende.

Nærb. af Hans paa Tilhørbænken. Han rejser sig i største Uro.

Nærb. af den gamle Præst og hans Hustru. Han veksler et Par Ord med Hustruen og baner sig saa Vej ud fra Bænken.

310.

Ved Ingers Plads. Den gamle Præst kommer hen til Inger, hvem en Læge er ved at kalde tilbage til Bevidstheden. Den unge Pige slaar Øjnene op. Præsten bøjer sig deltagende og kærligt ned over hende.

311.

Nærb. af Hans, der ikke har taget Plads igen, men som staar og ser paa Inger med urolige og bekymrede Blikke.

312.

Ved Anklagebanken. Inger føres ud mellem Lægen og Præsten. Betjenten følger bag efter.---Afblænding.

6. Akt.

313.

Tekst: Da den gamle Præst bragte Inger Moderens sidste Hil-
sen, brast med eet den haarde Skal, Ulykken havde lagt om
hendes Hjerte, og hun betroede sig helt til den milde Skrif-
tefader....

314.

Opblønding af Inger, der sidder paa Briksen i sin Celle med
Præsten ved Siden af sig. Hun græder stille, medens den gam-
le Præst trøstende stryger hende over Haaret og siger:

Tæst: Fat Mod mit Barn! Det er ikke din Skyld alene, at du
er gaaet vild i en ond Verden. Men har Fortvivlelsen drevet
dig til at begaa den Gerning, du er blevet dømt for, skulde
du hellere endnu i Dag lette dit Hjerte og din Samvittighed
og bekende din Brøde!

315.

Ingers Celle. Den unge Pige ryster paa Hovedet, Præsten rej-
ser sig, trykker hendes Haand til Afsked og gaar hen til
Celledøren. Han banker et Par Gange paa denne, Døren aab-
nes, en Fængselsbetjent viser sig og lukker Præsten ud.

316

Vagtrum i Fængslet. Arrestforvareren staar og taler med
Hans, da Præsten kommer. Hans vender sig spørgende mod Præs-
ten, der nikker og fører ham hen i en Krog af Rummet.

317.

Krog i Vagtrummet. Præsten taler med dyb Alvor til Hans,
som pludselig farer sammen og med Bestyrtelse i Blikket ser
paa den Talende.

318.

Nærb. af Inger paa Briksen i Cellen. Hun stirrer tankefuld og sørgmodig frem for sig.

319.

Krog i Vagtrummet. Præsten betragter Hans med et forskende Blik, siger saa:

Tekst: I sin Sorg over Moderens uretfærdige Beskyldning og unaturlige Haardhed stod det for den stakkels unge Pige, som havde hun kun et eneste Holdepunkt i Verden: Den Barndomsven der var Skyld i, at der uden Grund var blevet sat en Plet paa hendes Rygte!

320.

Nærb. af Hans, hvis Udtryk stærkt præges af Samvittighedsnag.

321.

Nærb. af Præsten, som fortsætter:

Tekst: Men da Inger fandt Barndomsvennen i en andens Arme og hørte ham love aldrig mere at have med hende at gøre, styrtede det hele sammen for hende _____

322.

Krog i Vagtrummet. Præsten tier, ser atter forskende paa Hans, som kun med Besvar faar lagt Baand paa sin Sinsbevægelse. - Præsten fortsætter saa:

Tekst: Og saa kastedes hun, fortvivlet som hun var, og ligeglåd med alt, ud blandt fremmede, ene og værgeløs - - - Den Talende siger endnu et Par Ord, Hans lader Hovedet synke ned mod Brystet og staar et Øjeblik tavs.

323.

Nærb. af Hans, der staar som forstenet og hensunken i dybe Tanker. Lidt efter løfter han Hovedet, ser paa Præsten og

siger meget alvorlig:

Tekst: Den som bærer Hovedansvaret for lille Ingers ulykkelige Skæbne synes mig at være den Barndomsven, som tankeløst og fejgt svigtede hende for at give efter for en skinsyg Kvindes Luner!

324.

Krog i Vagtrummet. Præsten ser paa Hans med en Mine, der røber, at han gennemskuer ham, og siger saa med en Antydning af et Smil: "Naa, du overdriver vel en Smule, min Dreng!" Men Hans fortsætter:

Tekst: Nej, jeg hverken overdriver eller dømmes for strængt. Og den Mand, der svigtede Inger, er mig selv! Jeg maa tale med hende, Herr Pastor! Præsten nikker og fører Hans hen til Arrestforvarerens Pult.

325.

I Vagtrummet ved Arrestforvarerens Pult. Præsten og Hans kommer hen til Arrestforvareren. Den førstnævnte gør en Bevægelse mod Hans og beder saa Funktionæren lade den unge Mand faa en Samtale med Fangen. Arrestforvareren nikker eftertænksomt, tager sine Nøgler og betyder Hans, at han skal følge med. De forsvinder ud af den Dør, der fører til Cellerne. Præsten ser tankefuldt efter dem.

326.

Samtalerum i Fængslet, delt af et Gitter. Arrestforvareren fører Hans ind, betyder ham, at han skal vente og gaar saa. Hans, der er urolig og oprevet, gaar hen til Gitteret, griber om en af dets Stænger og tager haardt om den som for at prøve dens Styrke. I det samme viser Inger sig paa den anden Side af Gitteret. Hun standser og ser bestyrtet paa

Hans.

327.

Nærb. af Inger. baade bestyrtet og ulykkelig. Hun ser med store Øjne paa Barndomsvennen: "Du her, Hans!"

328.

Ved Gitteret i Samtalerummet. Hans nikker, strækker bedende Hænderne frem mod den unge Pige og siger:

Tekst: Inger, jeg ved nu, at det er min Skyld, at det er gaaet dig, som det er. Gud give, jeg kunde hjælpe dig!

Inger ser overrasket paa ham og gaar saa hen til Gitteret.

Hans, hvis Blik røber, hvor han pines af Anger, begynder at tale.

329.

Ved Gærdet til Nielsens Have. Helga staar i utaalmodig

Venten og stirrer ned ad Landevejen. Hendes Ansigt har et mut og fornærmet Udtryk. Lars Strøm kommer kørende forbi, den unge Pige faar ham til at standse og spørger ham i en ivrig Tone om noget. Han nikker, svarer:

Tekst: Hans tog med ind til Nævningetinget i Morges. Han var meget bekymret for lille Ingers Skæbne, hun blev jo dømt, Staklen, og han blev derinde for at søge at hjælpe hende!

Helga ler skærende og haanligt. Lars Strøm ser misbilligende paa hende og kører saa videre.

330.

Ved Gittret i Fængslets Samtalerum. Inger staar med fugtige Øjne over for Hans, der stadig med bevæget Stemme taler til hende og tilsidst siger:

Tekst: Jeg ved, at der ikke er Tilgivelse for det, jeg har

gjort, men Resten af mit Liv skal være den ene Opgave viet at faa dig til at glemme din Ulykke!

Inger smiler vemodigt:

Tekst: Jeg har intet at tilgive, Hans! Jeg er bare glad for, at du i det mindste ikke tror mig skyldig i det forførelige, man har dømt mig for!

Hans ser paa hende med et Blik, der røber, hvor uendelig stor hans Medlidenhed er, saa udbryder han i trøstesløs Fortvivlelse:

Tekst: Om jeg blot saa en Vej ud af Mørket! Men jeg føler mig lige saa hjælpeløs som du!

Inger smiler igen, ryster vemodigt paa Hovedet og rækker saa Hans sin Haand gennem Gitteret. Han griber den og trykker den varmt og haardt. I det samme viser Arrestforvareren sig og meddeler dem, at Santaletiden er forbi.

331.

Samtalerummet. En Dør i Væggen bag Gitteret aabnes, en Fængselsbetjent kommer til Syne og betyder med en Haandbevægelse Inger, at hun maa vende tilbage til Cellen. Og lidt efter falder Døren til efter ham og Fangen, medens Hans og Arrestforvareren gaar tilbage til Vagtrummet.

332.

Vagtrummet. En vagthavende Betjent er ved at sætte forskellige Ting, der ligger paa en Bakke paa Pulten, ind i et Skab, da Arrestforvareren og Hans kommer ind. Hans tager sin Hat, der ligger paa Pulten, og kommer derved til at skubbe til Bakken og rive en af de Ting, der endnu ligger paa denne ned paa Gulvet. Han bukker sig og tager den op. Ved at kaste et Blik paa den, konstaterer han, at den er identisk med den skaarede Kloroformflaske fra Retssalen.

Nærb. af den skaarede Kloroformflaske i Hans' Haand. Først nu ser man, at Etiketten er sønderrevet nøjagtig paa samme Maade, som den var paa den Medicinflaske, Dyrlæge Badstue opererede med i Strøms Gaard.

334.

Ved Pulten i Vagtrummet. Der gaar et Lys op for Hans. Han husker, hvor han har set den Flaske før. Han stirrer med forundrede Blikke paa Flasken, da Betjenten hurtigt rykker den til sig og siger:

Tekst: Der var De nærved at foraarsage en Katastrofe, Herr Strøm! Tænk, om De havde ødelagt Morderskens Giftflaske, som skal sendes til Kriminalmuseet!

I en ivrig Tone beder Hans, om han maa se paa Flasken igen, og Betjenten rækker ham den tøvende.

335.

Nærb. af Hans ved Pulten. Han stirrer tankefuldt paa Flasken. Billedet toner bort.

336.

Uden for Staldlængen paa Strøms Gaard. Hans giver Dyrlægen, der i al Hast tager sin Jakke paa, Kloroformflasken. Billedet toner bort.

337.

Ved Pulten i Vagtrummet. Hans vender sig mod Arrestforvareren og forklarer ham i en ivrig Tone noget, idet han viser ham Flasken. Manden bliver stærkt interesseret, han og Hans lægger et Øjeblik Raad op om Sagen, hvorefter den Sidstnævnte hvis Udtryk og Holdning viser, at han er begyndt at fatte Haab, siger Farvel og gaar. Arrestforvareren kaster endnu et Blik paa Flasken, lægger den saa med stor Omhyggelighed ind i Skabet, som Betjenten aflaa ser med en Nøgle, som han

saa giver sin Foresatte.

338.

Uden for en Bygning, hvis Skilt tydeligt fortæller, at her er Telegrafstation.

Hans kommer hurtigt gaaende, forsvinder ind i Bygningen. Afblænding.

339.

Tekst: De følgende Dage gik Hans i spændt Venten - - - -
Uden for et Materialskur paa Strøms Gaard. Uden for Skuret ligger forskelligt Værktøj og forskellige Avlsredskaber, bl. a. en Rive med Tænderne opad. Hans sidder paa en Bænk i Skurets aabne Dør og pudser en Køresele. Han holder inde med Arbejdet, stirrer tankefuldt frem for sig, sukker, og fortsætter saa mekanisk Pudsningen. Helga kommer hen til ham, iført et for en Bondepige lovlige anmassende Toilette og udstyret med Parasol. Hun nikker med et elskeligt Smil Goddag, og han hilser adspredt og uden Varme.

340.

Tekst: Samme Dag førtes Inger bort til det Tugthus, der i seks Aar skulde være hendes uhyggelige Hjem....
Uden for Fængslet. Inger og to andre Fanger føres ind i det Køretøj (Salatfadet) eller et andet Køretøj, Fangerne kan transporteres i, som holder udenfor. Det kører bort.

341.

Uden for Materialskuret paa Strøms Gaard. Med et Koketteri, der ikke helt klæder hende, strækker Helga sin ene Haand frem mod Hans, der stadig er adspredt og nærmest ærgerlig over Forstyrrelsen, og siger, idet hun peger mod sit Haandled:

Tekst: Laasen paa det Armbaad, du gav mig, springer stadig op... Vil du ikke være sød og lukke den!

342.

Nærbillede af Helgas Haandled med den Guldlænke, hvis Laas er sprunget op.

343.

Uden for Materialskuret. Hans nikker ligegyldig og begynder at famle ved Laasen, medens han adspredt stirrer frem for sig. Helga ser paa ham, hun faar et vredt og fornærmet Udtryk og river pludselig Haanden til sig:

Tekst: Jeg ved virkelig ikke, hvor du i denne Tid har dine Tanker henne? Hans farer sammen, smiler undskyldende... I det samme kommer et Telegrafbud hen til dem og rækker Hans et Telegram. Han skynder sig at aabne det, løber det igennem, og et Udtryk af Lettelse og Haab afspejler sig i hans Træk. Helga, der ikke kan lægge Skjul paa sin Nysgerrighed, river Telegrammet til sig, kaster et Blik i det og læser: Telegramtekst (afblandet foroven): Kaldt hjem af dit Telegram beder jeg dig give Møde paa ORSagfører Storms Kontor i Eftermiddag Kl. 4. Har vigtige Oplysninger at give i Inger Bolvig Sagen.

Badstue.

344.

Nærb. af Helga, hvis Mine bliver mørk, og som mistænksom og i en skarp Tone siger:

Tekst: Nu forstaar jeg bedre din Opførsel! Men hvis du tror, at jeg stadig finder mig i at blive tilsidesat for denne Forbryderskes Skyld, saa tror du fejl! Du husker vel nok, hvad du engang lovede mig---!

345.

Uden for Materialskuret. Hans ser med et Udtryk af dyb Alvor paa Helga og svarer saa:

Tekst: Det Løfte har allerede gjort Fortrød nok! Kære Helga, lad mig forklare dig alt!

Men Helga bliver helt hysterisk, ryster paa Hovedet og skriger, at hun ikke vil høre noget. Hans gør saa ikke noget yderligere Forsøg paa at omstemme hende, men ser paa Uret og siger:

Tekst: Ja, saa tvinger Pligten mig til at handle uden dig. Og der er ingen Tid at spille, hvis jeg skal naa ind til Byen i rette Tid!

Han vil gaa, men hun spærrer Vejen for ham ved at stille sig i Døraabningen: "Jeg forbyder dig at tage derind!" Men han flytter hende roligt og bestemt til Side og gaar. Hun vil styrte efter ham, men kommer til at træde paa Rivens Tænder, saa Skaftet smækker hende op i Ansigtet. Hun kyler arrigt Riven fra sig og giver sig tudende af Vrede og Smer-te til at undersøge sit Ansigt i Lommespejlet. Afbl.

346.

Tekst: Paa OR Sagfører Storms Kontor.

Opbl. af Storms Privatkontor. Storm, der har nogle Akter liggende foran sig paa Skrivebordet, sidder og taler med Hans, der dirrende af Spænding og Nervøsitet afventer Dyrlægens Komme. Han ser paa Uret og kan ikke rigtig finde Hvile i Stolen. Endelig banker det paa Døren, og paa Storms "Kom ind" viser omsider den saa længselsfuldt Ventede sig. Storm og Hans rejser sig hurtigt, gaar Dyrlægen i Møde, og Sagføreren fører ham hen til Skrivebordet.

347.

Ved Skrivebordet. Storm faar den Nyankomne til at tage Plads i en Lænestol og sætter sig selv ved Skrivebordet. Hans bliver af lutter Spønding staaende. Sagføreren tager Ordet, men bliver næsten med det samme afbrudt af Badstue, som farer op af Stolen og i en ivrig Tone begynder at tale:

Tekst: Jeg kender hele Historien og har ogsaa været henne og taget Kloroformflasken i Øjesyn. De havde endnu ikke faaet Relikvien sendt til Kriminalmuseet, og der hører den for Resten heller ikke hjemme, for jeg har identificeret den som min egen!

Han taler videre.....Billedet toner bort.

348.

Ved Dyrlægens Vogn i Strøms Gaard som Billede 180

Badstue putter Flasken ned i en af Støvfrak- kens Lommer. Lars Strøm kommer hen til ham, og de faar sig en Sludder, medens Dyrlægen tager Plads i Giggen. Drengen, der staar ved Siden af denne, rækker ham Tømmerne, og han kører bort.

349.

Tekst: Paa Vejen hjem blev jeg overfaldet af et voldsomt Regnskyl ---

Landevej uden for Skovhytten. Dyrlægen kommer kørende. Det er et rent Skybrud. Han kaster et Blik paa Hytten, faar Hesten til at standse og stiger saa af. Han trækker Hesten hen under et stort Træ, binder Tømmen til en Gren og gaar- drivende af Vand - ind i Hytten.

350.

Det Indre af Skovhytten. Dyrlægen kommer ind, tager sin dyng-

vaade Frakke af og ryster den. Derved falder en Genstand ud af en af Yderlommerne - uden at han lægger Mærke til det. Han tager Frakken paa igen, gaar hen til Vinduesaabningen og kigger ud. Han nikker saa og gaar hen mod Døren.

351.

Ved Træet uden for Skovhytten. Regnen er ved at stilne af. Dyrlægen kommer, kaster et Blik op mod Himlen og begynder at løse Tømmen. Billedet toner bort.

352.

Storms Privatkontor. Ved Skrivebordet. Dyrlægen fortsætter sin Forklaring, medens de andre spændt lytter til:

Tekst: Jeg tabte naturligvis Flasken, da jeg rystede Frakken.

Da jeg kom hjem, savnede jeg den ogsaa, men i min Travlhed med Rejseforberedelserne tænkte jeg ikke mere over den Ting!

Dyrlægen tier, men Hans tager straks Ordet og siger ivrigt:

Tekst: Den Skovarbejder, som fandt Flasken i Halmen, kom jo til at støde til den med Foden, og naar det kunde ske for ham, kunde det jo lige saa godt ske for Inger----!

(Eventuelt indsættes en Scene med Inger i Skovhytten, opdagende, at Barnet er dødt).)

Storm nikker, siger saa:

Tekst: Ja, der er ingen Tvivl om, at Inger ikke var bleven dømt, hvis disse Oplysninger var kommen frem i rette Tid. Den eneste Udvej, vi nu har, er at faa Juryen, til at indstille Inger til kongelig Benaadning!

Hans retter, dirrende af Iver, et Spørgsmaal til Storm, og de tre Mænd lægger nu Raad op om, hvorledes Sagen bedst kan gribes an. Afbl.

Tekst: Et Par Uger efter havde Hans en alvorlig Samtale med sin Fader - - -

Ved en Sofa i Strøms Dagligstue. Optoning. Hans, der sidder ved Siden af Faderen, viser ham et Telegram, som denne eftertænkson læser:

Telegramtekst: (afbl. Del af et Telegram) I Rigsraadet i Dag har Kongen - i Overensstemmelse med Juryens enstemmige Henstilling - benaadet Inger Bolvig. Den Anklagede sættes paa fri Fod i Morgen.

Storm.

Lars Strøm nikker, ser forskende paa Hans, der med bevæget og indtrængende Stemme siger:

Tekst: Jeg har allerede fortalt dig, Far, hvor megen Skyld jeg har i Ingers Ulykke. Naar hun nu bliver fri, staar hun ene og forladt i Verden, og det er min Pligt at række hende en hjælpende Haand!

Lars Strøm nikker eftertænksonst, men pludselig faar hans Ansigt et uroligt og bekymret Udtryk, og han siger:

Tekst: Men hvad vil Helga sige til det-----?

354

Nærb. af Hans, som knejser med Hovedet og fast besluttet svarer:

Tekst: Jeg agter ikke at lade Helga hindre mig i at handle, som Pligten og Retfærdigheden byder mig det!

355.

Nærbillede af Strøm, der fuldstændig billiger Sønnens Optræden og siger:

Tekst: Du har Ret, min Søn, vi maa ikke svigte hende! Jeg har for Resten et Forslag at gøre dig!

Ved Sofaen. Med en tilfreds Mine og et godlidende Smil begynder Lars Strøm at udvikle sit Forslag. Faderens Ord fylder Hans med Glæde og Taknemmelighed, og han trykker Hans' Haand.   Afblanding.

Tekst: Givet tilbage til Livet.

Opblanding af Trappen foran Fængslet. Med Storm ved sin Side gaar Inger ned ad den høje Trappe, der danner Nedgangen fra Fængselsporten. Nedenfor standser de, og Storm ser sig søgende om. Hans Ansigt faar et Udtryk af Skuffelse.

Neden for Fængselstrappen. Han vender sig mod Inger og spørger:

Tekst: Og De har slet ikke et eneste Sted at gaa hen - - - slet ingen Paarørende?

Inger ryster trøstesløst paa Hovedet: "Nej, det har jeg ikke!" Saa fortsætter Sagføreren:

Tekst: Men jeg ved, at De har Venner....og de er ogsaa blevet underrettet om Deres Frigivelse!

Inger smiler melankolsk.

Nærb. af Inger. Hun staar et Øjeblik hensunken i Tanker. Billedet toner bort.

Landevejen foran det Træ i Skoven, hvor Inger staar, som Billede 236.

En Vogn, i hvilken der sidder 3 Mennesker, kører forbi. I Skæret af et Lyn genkender man i ham, der sidder paa Bukken, Proprietær Nielsen, og i de to andre Helga og

Hans. ---- Billedet toner bort.

361.

Ved Foden af Fængselstrappen. Inger vender sig mod Sagføreren og siger:

Tekst: Mine Venner har allerede gjort tilstrækkelig for mig!

Storms Ansigt klarer pludselig op, han kommer med et Udbrud: "Der har vi ham jo!" og peger paa Pladsen foran Trappen.

362.

Paa Pladsen foran Fængslet. En Vogn, i hvilken Lars Strøm sidder, standser. Han stiger ned og skynder sig hen mod de to Ventende.

363.

Ved Foden af Fængselstrappen. Lars Strøm kommer hen til Inger og Sagføreren og hilser paa dem. Han vender sig mod den unge Pige og siger venligt og hjerteligt:

Tekst: Nu tager du med mig hjem, Inger. Hans og jeg har længe savnet een, der kunde tage sig af Husførelsen----! Han rækker Hænderne frem mod Inger, der ikke tør tro sine egne Øren, men da han med et muntert Smil gentager sit Forslag, gaar hun helt hen til ham og kaster sig ind til hans brede Bryst. Hun er endelig kommen i Havn.

364.

Nærb. af Storm, som misser med Øjnene af Rørelse. Han tager sine Brillen af og tørrer dem.

365.

~~Nærb. af Lars Strøm og Inger. Han løfter hendes Ansigt op mod sit og taler beroligende og opmuntrende til hende.~~

366.

Del af Pladsen foran Fængslet. Lars Strøm fører Inger, fulgt af Sagføreren hen til Vognen og hjælper hende op i den. Han sætter sig ved Siden af hende, nikker Farvel til Storm og kører bort. Sagføreren ser lettet og tilfreds efter dem. Afblænding.

367.

Opblænding af en Del af Stuehuset til Lars Strøms Gaard.

Hans staar paa Trappen og afventer Faderens Tilbagekomst, da Badstue kommer ud af Husdøren. Han kaster et Blik paa sit Ur og kommer med en Bemærkning til Hans. I det samme ser han Vognen køre ind, og med et muntert Smil svinger han Hatten til Velkomst. Vognen med Inger og Lars Strøm standser neden for Trappen. Hans løfter smilende Inger ned fra Vognen og holder hende et Øjeblik i sine Arme.

368.

Nærb. af Hans med Inger i sine Arme. Hun ser paa ham med fugtige, taknemmelige Øjne, og der er Æmhed i det Blik, med hvilket han omfatter hende, og der spiller et muntert og lykkeligt Smil om hans Læber.

369.

Foran Indgangen til Stuehuset. Hans sætter Inger paa Jorden og Badstue kommer hen og hilser. Han er eet stort Smil, og klapper faderligt Inger paa Kinden. En Dreng tager sig af Hestene, medens de andre forsvinder ind i Huset.

370.

Lars Strøms Dagligstue. Lars Strøm fører Inger og Dyrlægen hen til et dækket Kaffebord, hvor der ogsaa troner en Flaske Kognak, og han vender sig til den unge Pige og siger, idet

han peger mod Bordet:

Tekst: Saa maa vi vel bede vor ny Madmor om en Taar Kaffe!
Og Badstue siger vist heller ikke Nej til en lille Formid-
dagskognak!

371.

Nærb. af Dyrlægen. som griner tilfreds og gnider sig i
Hænderne.

372.

Ved Kaffebordet i Strøms Dagligstue. Inger, der bliver
rød af Glæde, sender først Strøm og saa Hans et taknemmeligt
Blik. Hans nikker opmuntrende til hende. Mændene tager Plads,
og Inger serverer Kaffen. Afblænding.

372a

Strøms Dagligstue. Strøm, Hans, Inger ved Kaffebordet
Dyrlægen hæver sit Glas for at byde Inger Velkommen, da
alle vender Hovederne.

373

Ved Døren. Helga staar med vredesfunklende Øjne i Døren og
gaar langsomt frem.

374

Strøms Dagligstue. Mændene rejser sig og hilser paa Hel-
ga, som imidlertid uden at agte derpaa gaar lige hen til
Hans og siger: Det er altsaa sandt, at I har taget denne
Forbryderske i Huset. Du tror da vel ikke, at jeg vil
finde mig i dette! Inger har rejst sig og styrter ud.
Hans: Jo, Inger skal nu blive her. Og jeg tillader hver-
ken dig eller nogen anden at tale ondt eller nedsættende
om hende.

Helga ser paa ham med Øjne, der gnistrer af

Had og skriger: Saa er vi to færdig med hinanden. Tror du maaske ikke, at jeg forlængst har forstaaet, at det er hende, du hele Tiden har elsket!

375.

Nærbillede af Hans, hvis Ansigt pludselig opklares af et stort, lykkeligt Smil: Han siger: Du har Ret, Helga! Men først nu ser jeg det selv.

376.

Strøms Dagligstue.

Helga river heftigt sin Ring af Fingeren og kaster den paa Bordet. Hun gaar hastigt ud af Stuen. Hans staar et Øjeblik i alvorlig Eftertanke, ser saa op paa sin Fader, som staar med et kærligt Smil om Munden. Hans tager roligt sin Ring af og lægger den i Lommen, ser sig om efter Inger. Dyr lægen forklarer med et Vink, hvor hun er forsvunden hen. Hans gaar.

377.

I Strøms Have. Inger sidder i heftig Graad. Hans kommer sætter sig stille ved hendes Side og tager hendes Hænder fra Øjnene og ser kærligt paa hende.

(Her en Tekst, hvor Hans gør hende klart, at han og Helga har hævet Forlovelsen, og at han vil gøre alt, for at Ingers Liv kan blive lyst og lykkeligt).

Inger falder ham om Halsen eller lægger sit Hoved stille til hans Bryst.

2

N^o

Jager.

Instruktion. In tüchtig Blom.

Dansk Landskab med Skov og Eng. 1.

Ved Mr. Peters Hytte. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 56. 56.^a 58.

Gaardsplads til en Bondegaard. 8. 9. 10. 11. 13. 14. 174.
176. 177. 178. 179. 180. 336. 339. 341. 342. 343. 344.
345. 348. 367. 368. 369.

Afstandsbillede af en stor Bondegaard. 12.

Skoveng. 15. 18. 20. 22. 39.

Ved en Kilde. 16. 21. 23. 251.

Skovvei med Eng. 17. 19.

Ved et stort Træ i Skoven. 24.

Ved en Bûsk i Skoven. 25. 26. 65.

Ved en Sta i Skoven. 27. 28. 29.

Ved en Bûsk. 30. 34.^a 36.^a

Ved Jagers Bûsk. 31. 34.^b 36.^b

Ved Udgangen af en landlig Jernbanestation.
32. 33.

Skovvei ved staen. 35. 37.

Landvei ved Peters Gaard. 38. 40. 41. 42. 43. 175.

Landvei ved forfalden Skovhytte. 44. 239. 241. 244.
246. 261. 262. 263. 264. 349. 351.

~~Lars Lönns Dagligtue . 45. 47. 353. 354. 355. 356.
370. 371. 372. 372^a. 373. 374. 375. 376.~~

~~Faarefold udenfor Mr Lönns Hus. 46. 48.~~

~~Mr Lönns Dagligtue . 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 57. 146.~~

~~Ved Nielsens Have. 56.^a 329.~~

~~En Landevei. 59. 61.^a~~

~~Veranda til Nielsens Hus. 60. 75.^a~~

~~Under en Plente eller Bro over en Sta. 61. 61.^b 62.
63. 64. 66. 67. 68. 69. 71. 72. 73. 74. 75. 99. 140.~~

~~Bakke frau følgende Korsmark. 70.~~

~~Indhegning ; Nørheden af Skovvei. 76. 81. 83. 84. 88.~~

~~Skovvei ; Maueskin 77. 78.~~

~~La Bakketoppen. 79.~~

~~Skovvei paa den anden Side Bakken. 80. 82. 85. 86. 87.
89. 90.~~

~~Inde i Vognen. 91. 92. 93. 94. (139. 141. 142. 143. 144.
145. 147.) anden Vogn~~

~~Del af en Skovvei. 95.~~

~~Plads frau Beboerestoguen. 96. 98. 100. 102. 130. 132.
137. 148. 149.~~

~~J. Marenzen. 97. 103. 113. 115. 116. 117. 118. 119. 122.
123. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 185. 190. 191. 192.
193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204.
206. 207. 208. 210. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218.~~

Udenfor Veltaalningerne. 101. 107. 109. 111. 114. 121. 131. 133.
134. 135. 136. 138.

Paa den anden Side Beboelsesvognene. 104. 105. 106. 108.
110. 112. 120

~~I Kirkestalden. 124. 125. 126. 127. 128. 153. 156. 157. 158.
159. 160. 219. 220. 223. 225. 227.~~ ——— Garderoben

^{se mig om den}
Galdgangen. 129. 166. 205. 211. 224. 226.

~~Proprietar Nielsens Præstestue. 150. 154.~~

Ved Hovedindgangen. 151. 152. 153.

Udenfor Kirkestaldindgang. 161.

Markedspladsen i Høtved. 162. 181. 182.

~~Indgangen til Kirkestellet. 163. 164. 165. 183. 221.~~

Udenfor Beboelsesvognene bag Kirkestellet. 184. 186.
187. 188. 228. 230

Billedet af Trætøppe. 189.

Del af Kirkestellet udefra. 209.

Udenfor Markedsrestaurant. 222.

Lauderici. 229.

Overtøkkene Natthimmel. 231.

Mirk Lauderici gennem Skov. 232. 233. 234. 235.
236. 237. 360.

Skovsti. 238

~~Bagsædet af Nielsens Vogn. 240.~~

~~Indre af forfalden Hytte. 242. 243. 245. 247. 248.
249. 253. 266. 267. 268. 350.~~

~~Aabent Vindu til Stoms Plæhus 250. 252.~~

Rebsalen. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 265.
269. 270-271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279.
280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290.
291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301.
302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312.

~~Cell. 313. 314. 315. 318.~~

~~Vagstue i Fængsel. 316. 317. 319. 320. 321. 322.
323. 324. 325. 332. 333. 334. 335. 337.~~

~~Santaleum i Fængsel 326. 327. 328. 330. 331~~

Nedenu Telegrafstation. 338.

Nedenu Fængsel. 340.

Gang

~~Defensors Kontor. 346. 347. 352.~~

Nedenu Fængselstrapper. 357. 358. 359. 361. 362.
363. 364. 365. 366.

Lav Stoms Have. 377.

Indebilledeleder.

Strøms Dagligstue: 45-47-353-354-356-370-372-371

Mor Stines Dagligstue: 49-50-51-52-53-54-55-57-146

Veranda hos Nielsen: 60-75a

Indre af Circus: 91-92-93-94-139-141-143-144-145-147

Manegen: 97-103-113-115-116-117-119-167-171-173-192-212-214-215-217

Teltaabning: 118-122 *Manege*

Cirkus I: 123

Cirkus ~~EM~~: 185-195-196-197-198-199-200-201-202-203-213-216-218

CIRKUSSTALD: 124-~~125~~-126-127-128-219-220-223-225-227

Staldgang: 129-166-224-226

" " ved Forhæng: 205-211

Dør i Beboelsesvogn: 142

Havestue hos Nielsen: 150-~~X~~ 154

Cirkusstald med Baas: 155-157-159-160

Ved Krybben: 156-158

Under Kuplen: 168-170- - 193-204-206-209-210

Manegeindgang: 169-172- - 190

Panorama af Tilskuerplads: 19~~E~~-194

Orkester: 207.

HYTTE: 24²-243-245-247-~~248~~-249-253-266-267-268- -350

Vindue hos Hans: 250-252

Retssal: 254-269-283-289-292-293

Anklagebank: 255-271-275-277-284-290-296-300-305-307-310-312

Vidneskranken: 256-260-265

Dommerbordet: 257-29~~E~~-294-304

Tilskuerplads: 258-259-273-274-278-281-282-285-286-287-297-302-303-
306-308-309-311

Offl. Anklager: 270-276-280

Juryen: 272-295-299

Defens_{or}: 279-288-298-301

Celle: 314-315-318

Vagtstue: 316-317-319-320-321-322-323-324-325-332-333-334-335-337

Samtalerum: 326-327-328-330-331

Storms Kontor: 346-347-352

*Markedplads 181-182-
Aften 183-184-
Markedplads 162
Dag*

Retssal

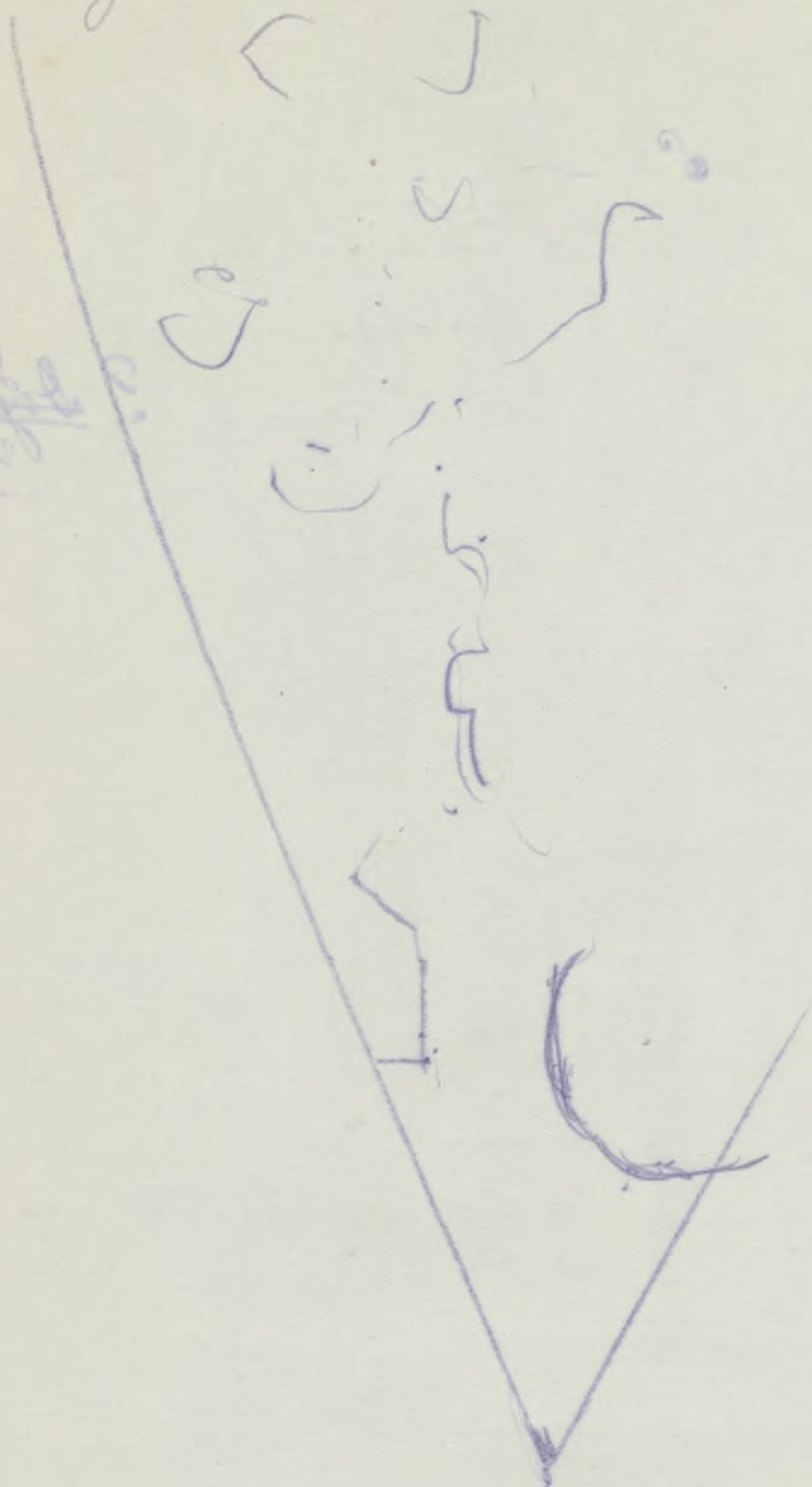
Bladen 01000

Hof. Hylte eller Hestonovs hus - (Mar Stine)
 Goardplads for en Prøvedgaard. - Lars Ström
 Hof. en landlig penkonektion
 Daglystue hos Ström. 0 x
 Hof. Mar Stines Hus (Faarfald)
 Daglystue hos Mar Stines (Leng)
 Lyttur hos Proprietar Nielsen ? Spiretue
Veranda " " " 4 Daglystue
Veranda " " " 4 Veranda
 x 3 Cirkusvogne
 x 1 Prebulsessvogne - Skilt over Indgangen
 Cirkusstald. -
 1 Marryer - 112 - 113 - 120
 1 Cirkusstalden (Ridebanen?)
 Cirkusbanen med Heststald 161 - 162 Plakater
 Markedplads. (Karusel - Luftgym - Skydebane etc)
 ved Linné appe i Kjøben (Platforn) Plakater 170
 Hof Stald Løve (Ströms Goard)
 Ved en "Kraftmølle" 188
 Cirkusstaldet set udefra (En del?)
 Hof. en Markedrestaurant
 Forfalden Hylte i Skoven 247/248/249 -
 1 Hylten 250 -
 Del af en Rebsal 262 - Lidevarede 401
 Lige tilskudt god 270
 Alle i Føysel 323 1500 B
 Vaytrium i Føysel 324 - 325
 Sanctalerium i Føysel 234 -
 Hof. Telegrafstation 346
 Hof. Føysel 348
 Paa Sayfoes Skarns Kontor 354 (Privatkontor)
 Et Orleslykke i Ströms Have 282

Ridekjøle ?

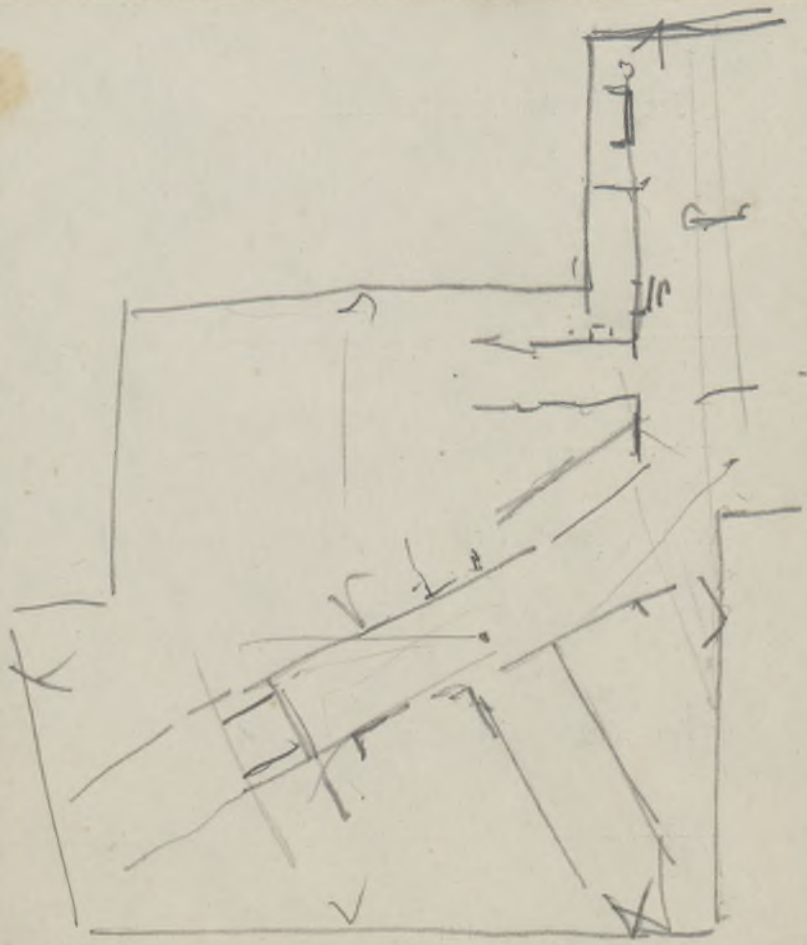

1000

1000

Jeg har i Anledning af.....

.....

.....

.....

givet min Sekretær Ordre til at betale et Beløb af

..... Kr.

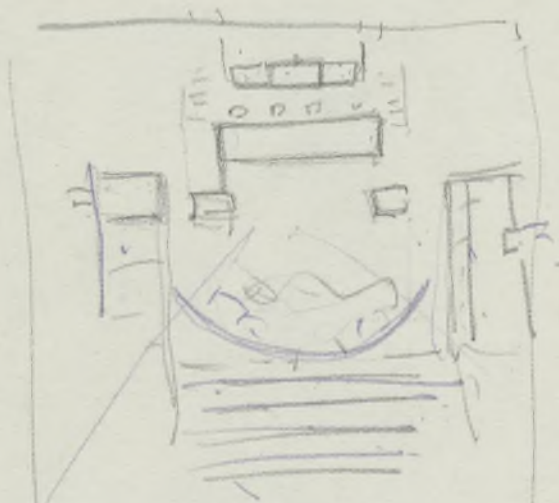
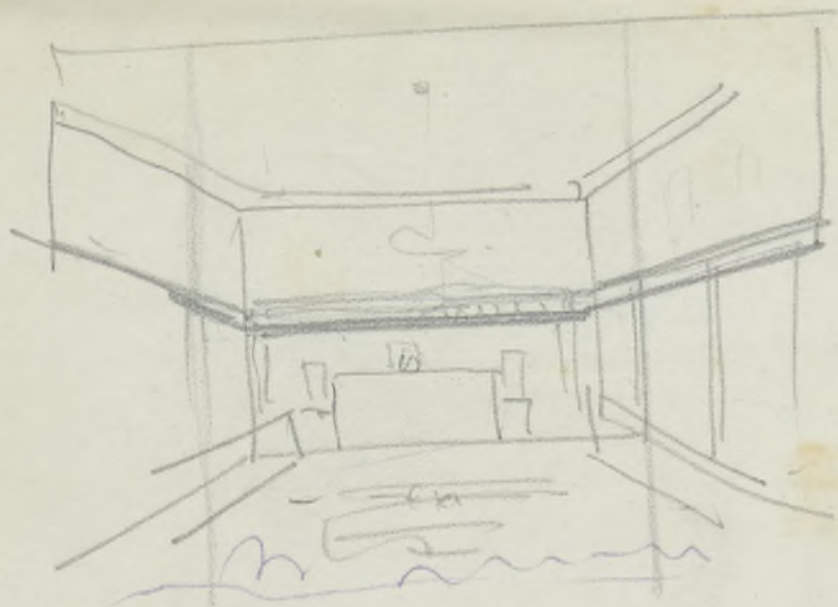
for Fortæring efter Regning

fra .....

Den / 191

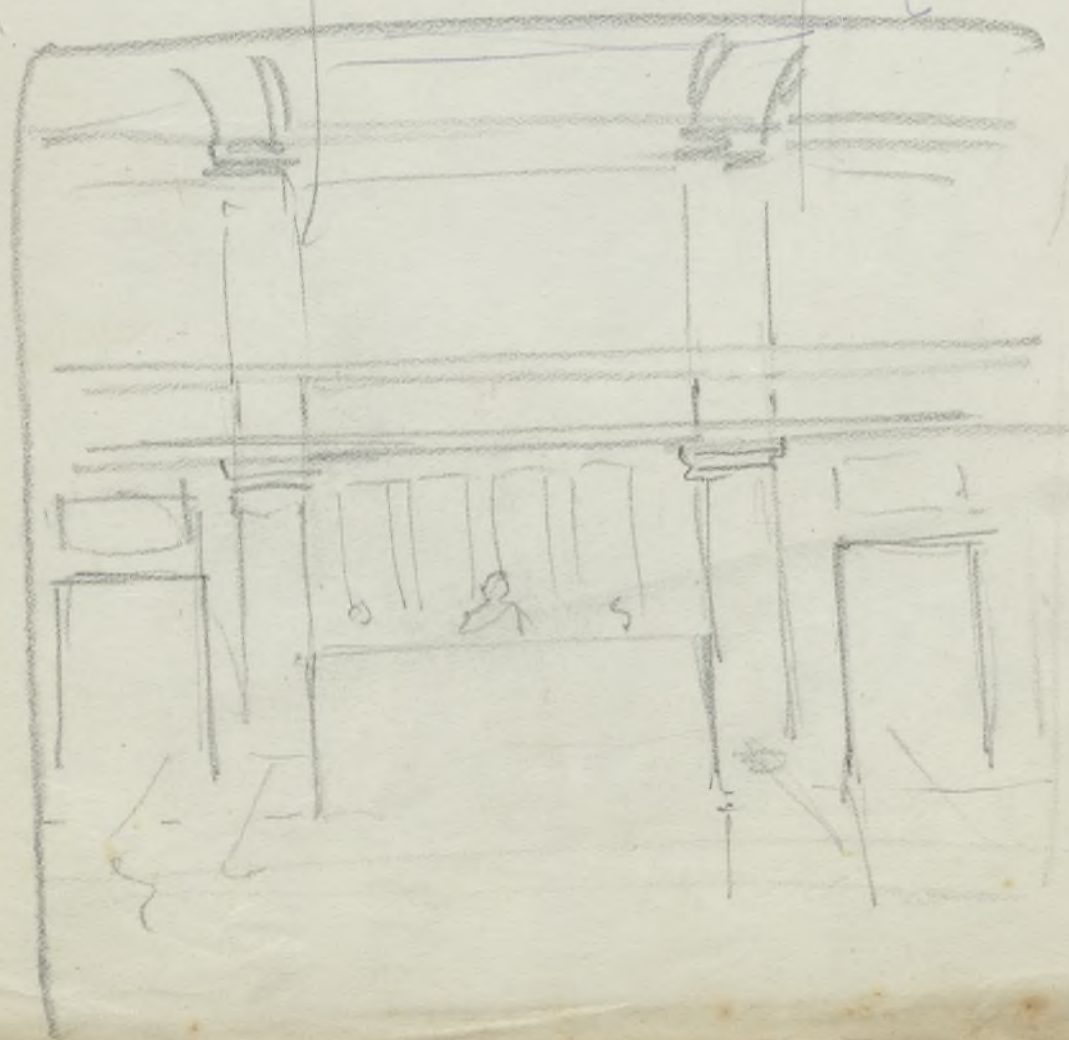
.....

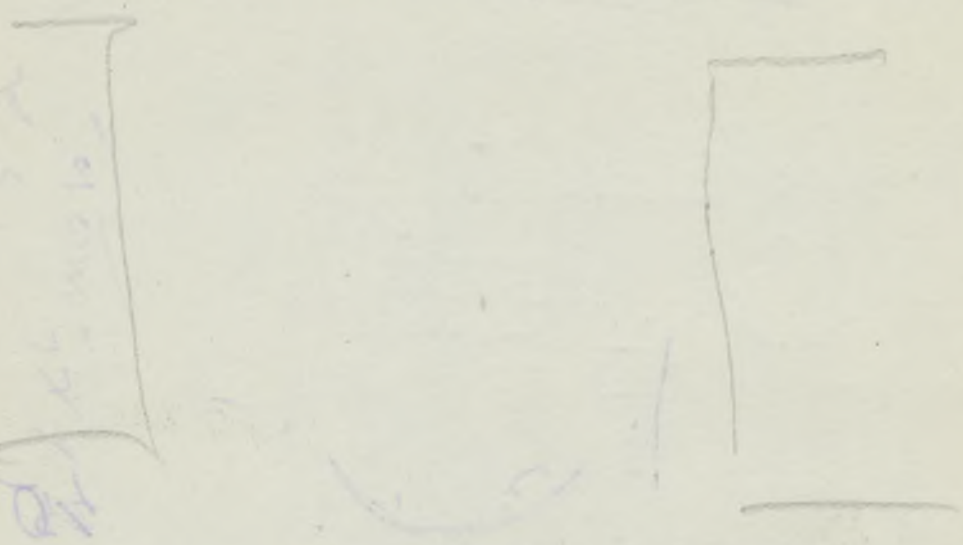
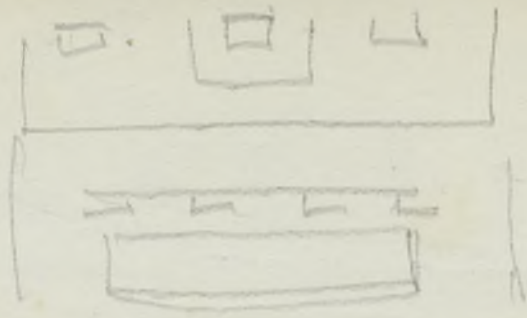

1 d.
 2 m
 2 -
 2 -
 12 -
 4 -
 K -
 25

67

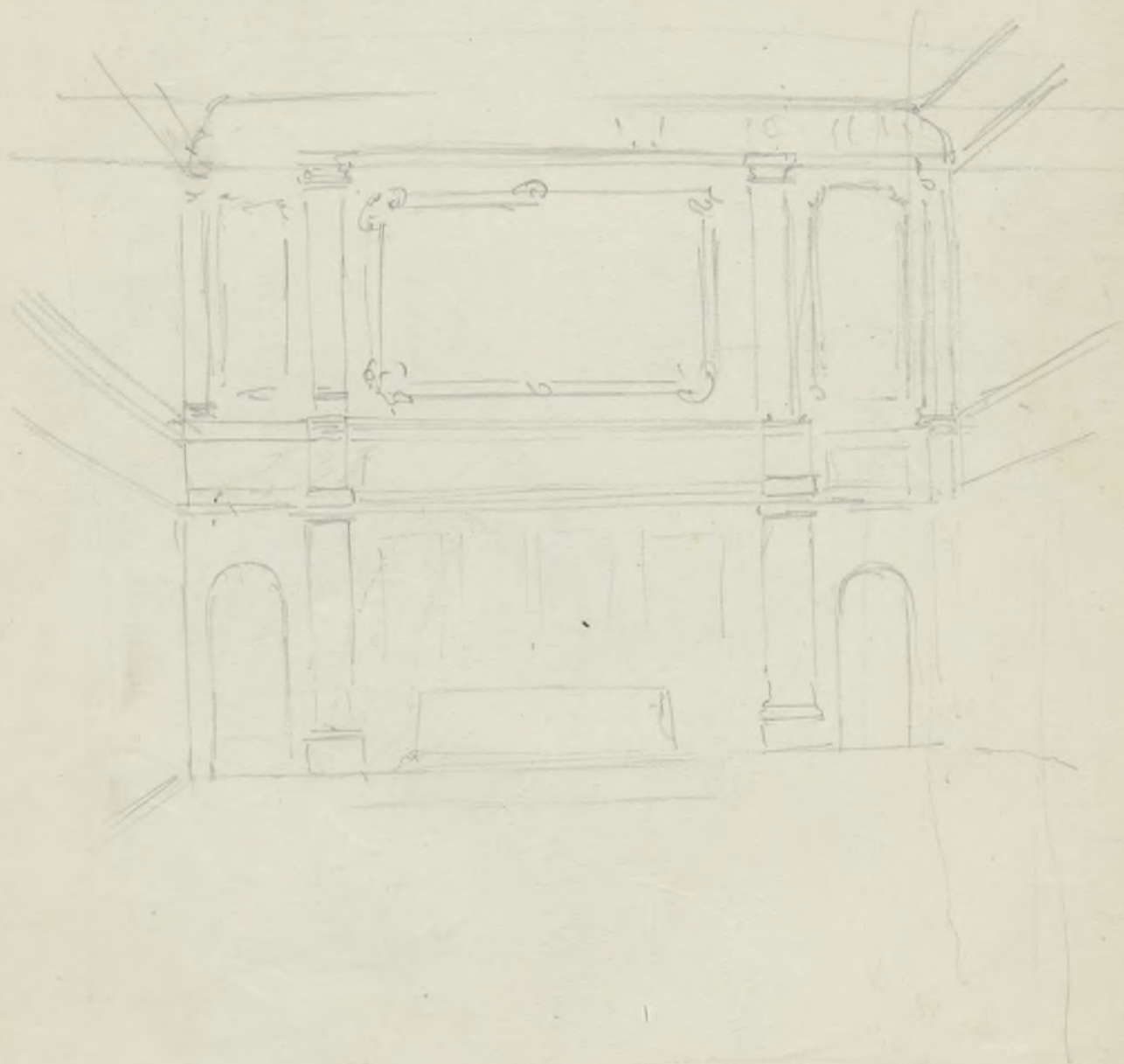

Handwritten text in blue ink, possibly a label or a note, located on the left side of the diagram.

p1

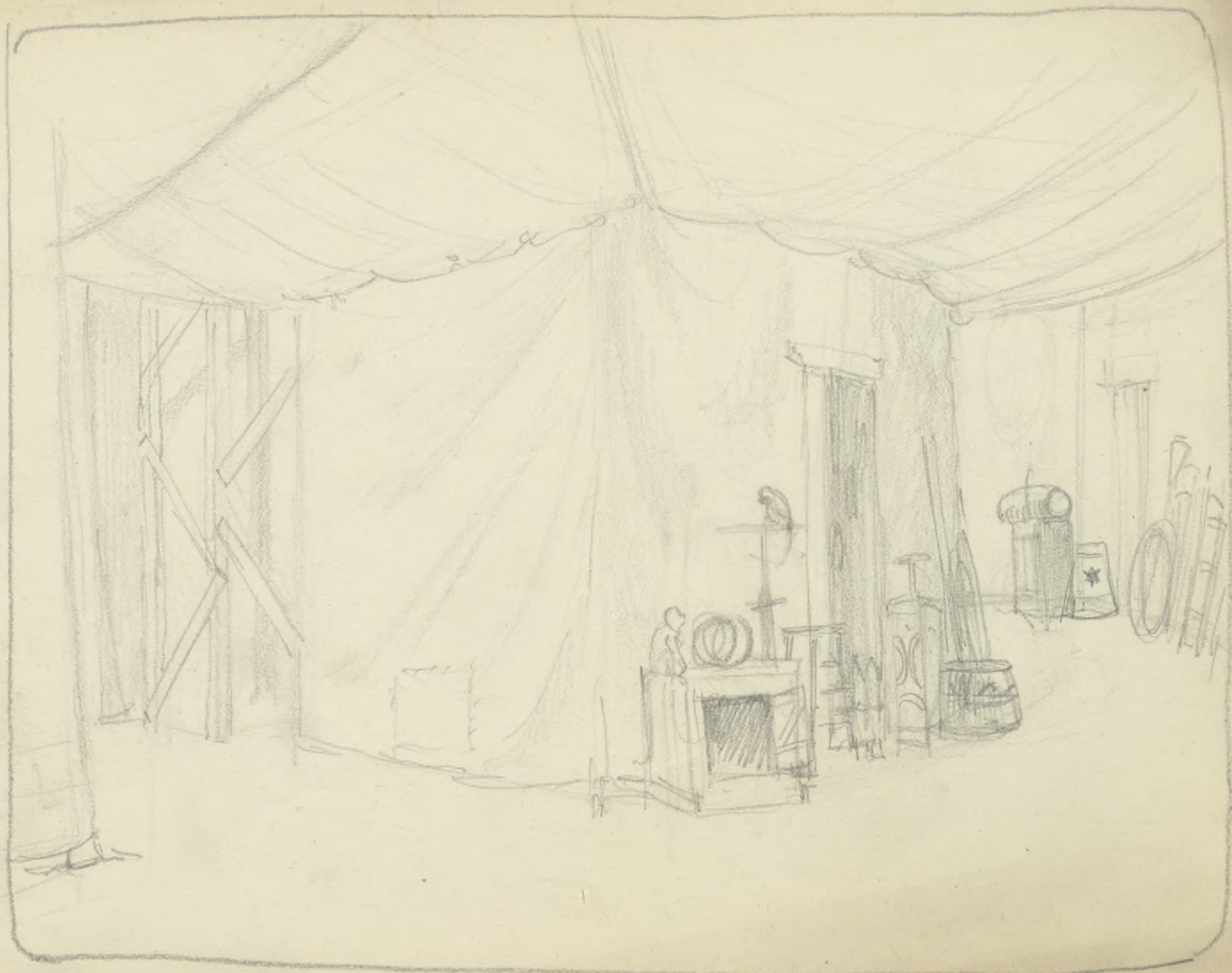
11664
368
12028

11

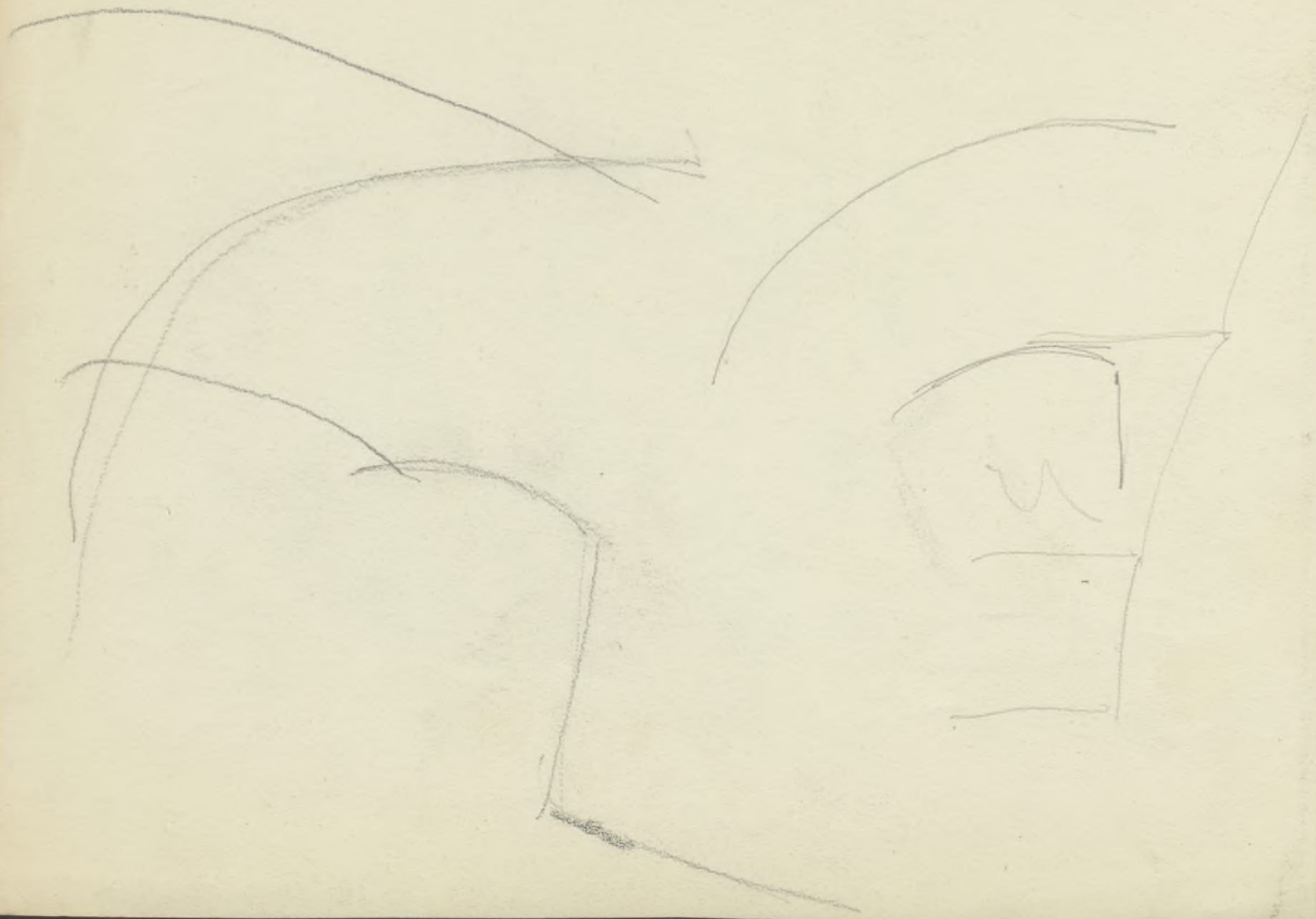

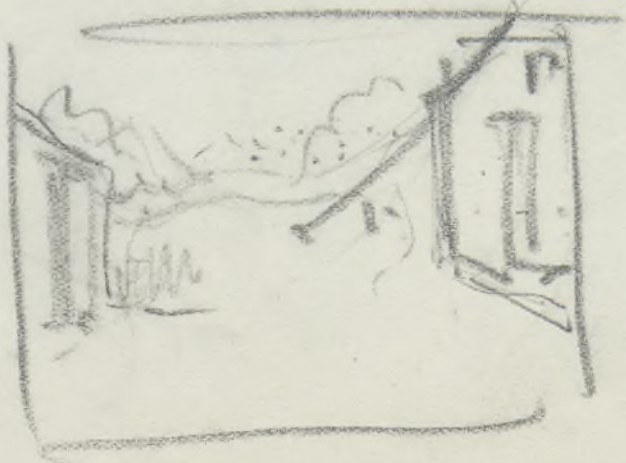
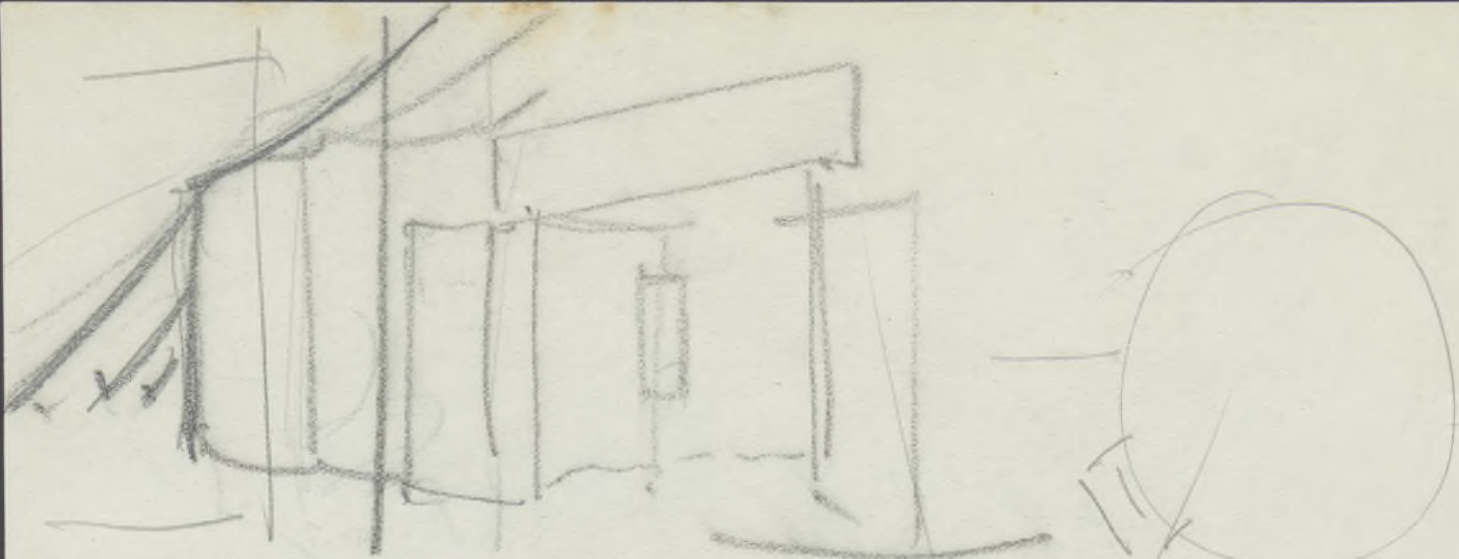

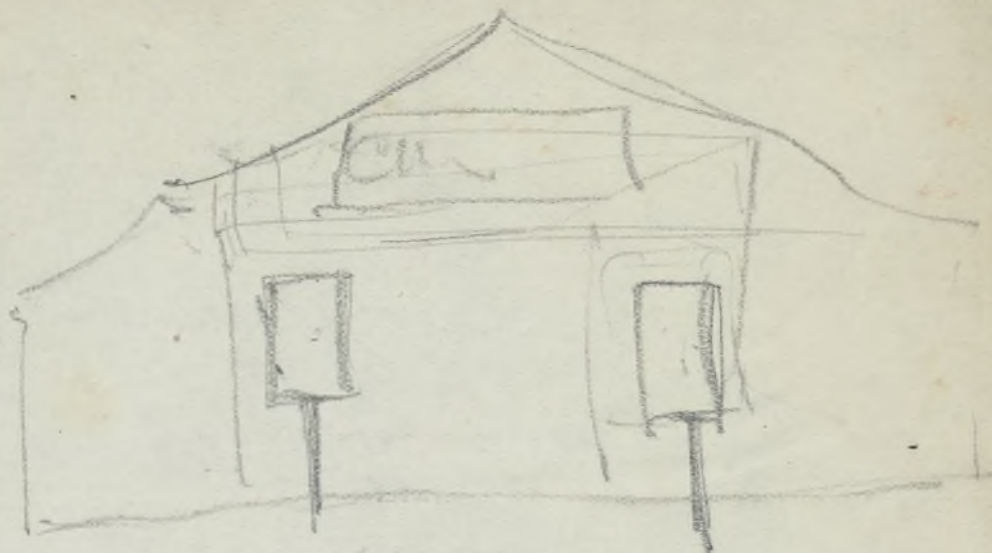

48

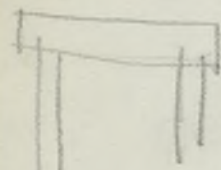

CIRCEUS ALBAN

6.25 m. lang
75 cm høj

Skiveld ?

Eff form - - -

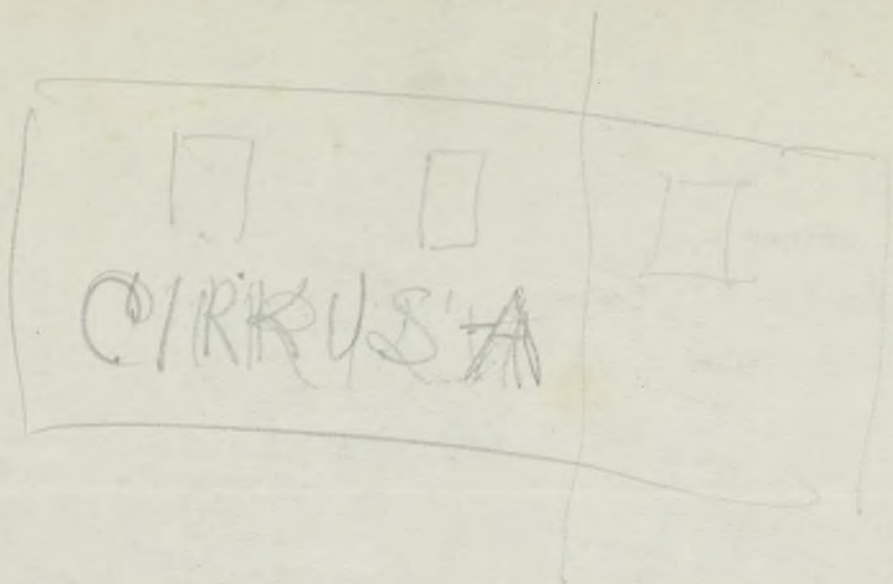
MANDEN MED STAALNET
Pool Alban.

Gaar paa ~~den~~ den ~~den~~

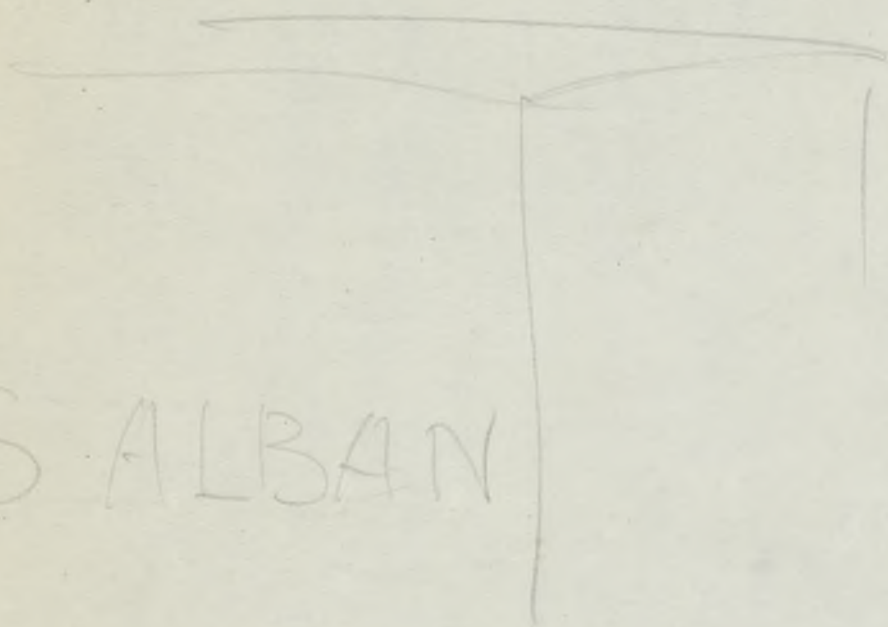
uden Redning

UNESTARENDE SENSATION

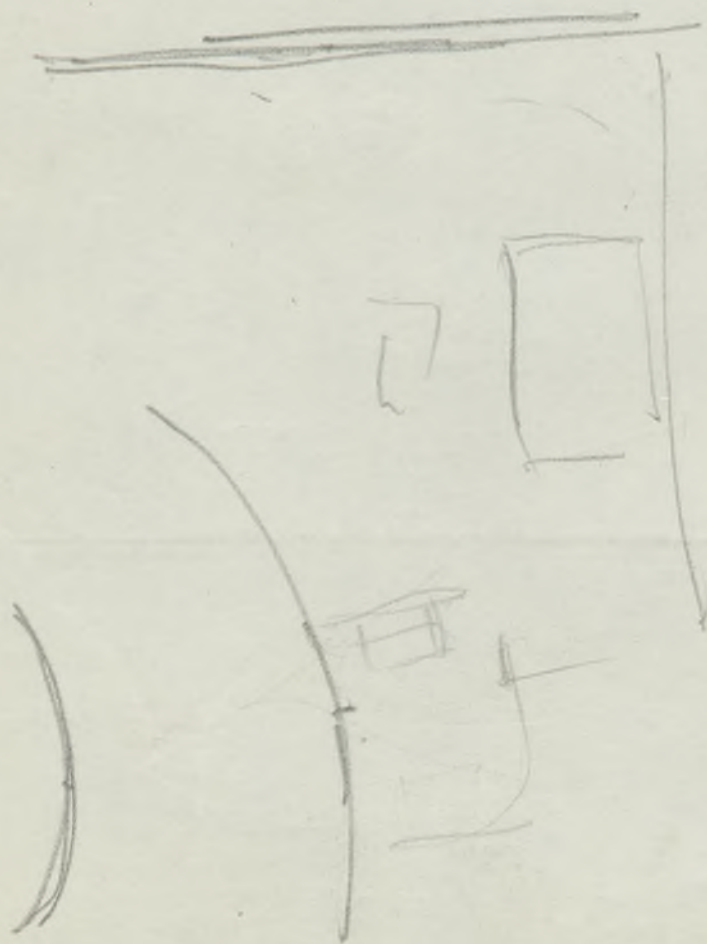

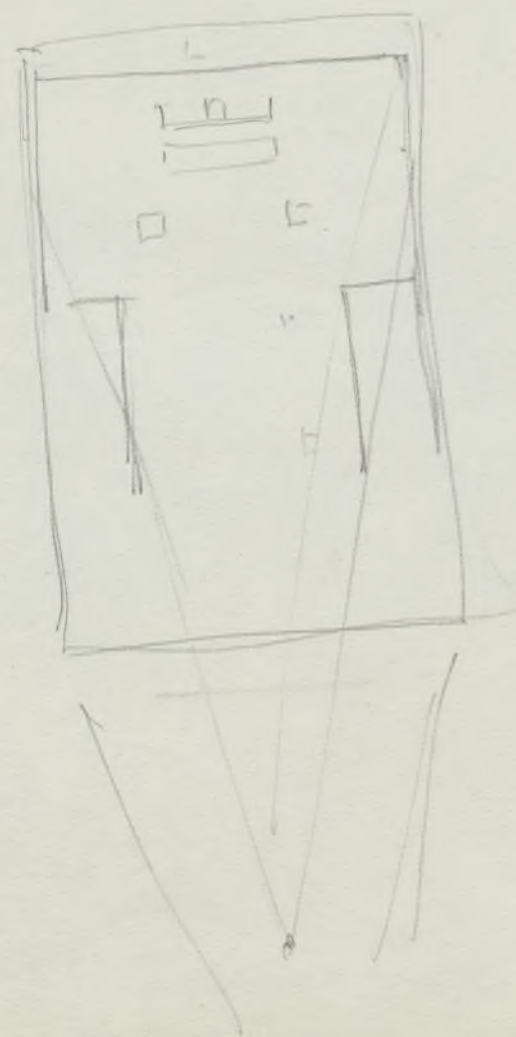
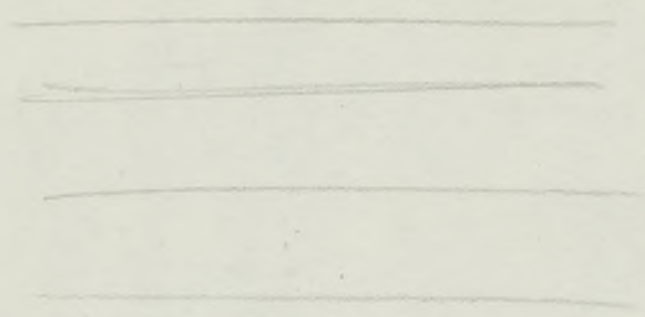
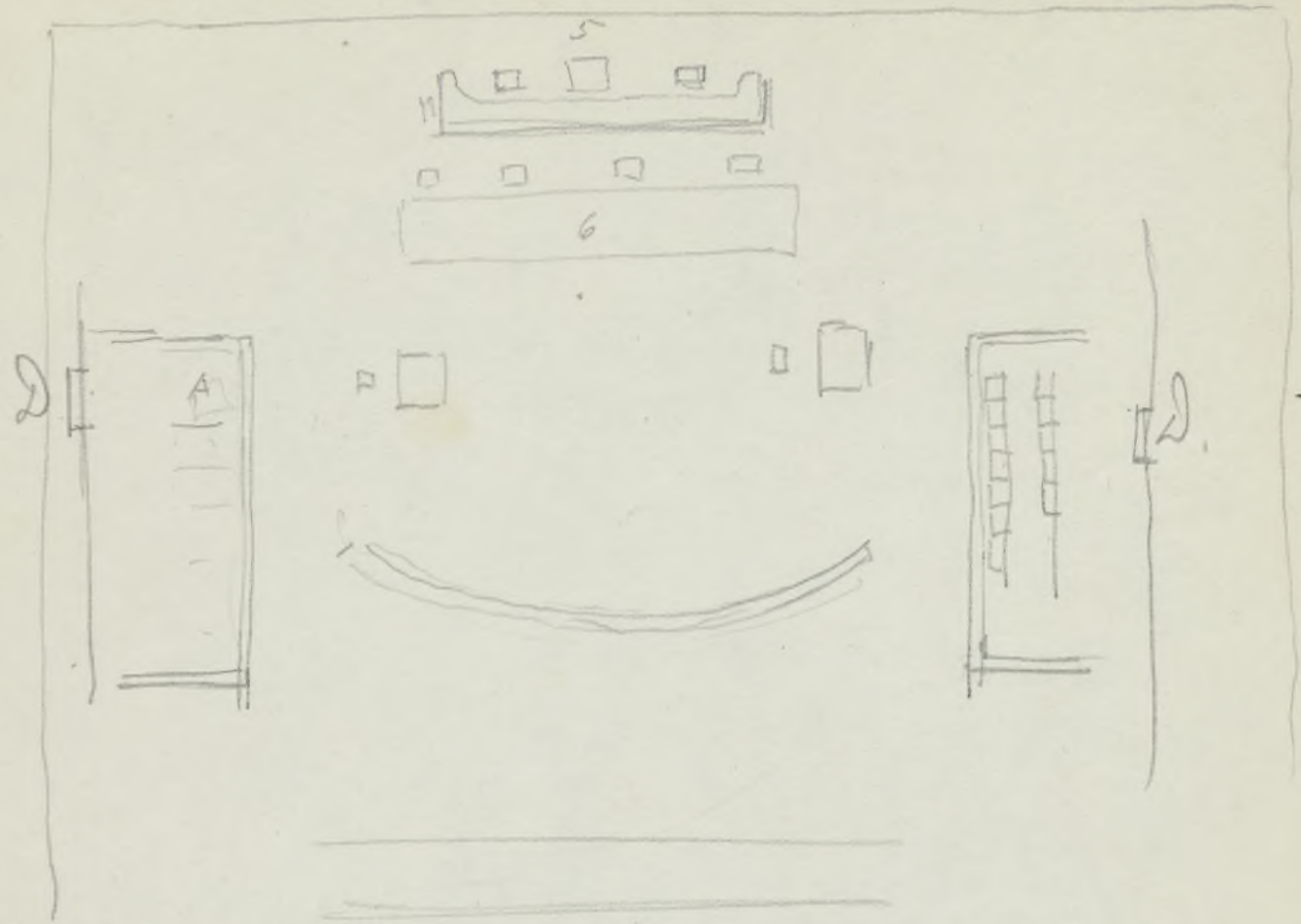
Feldmark

S ALBAN

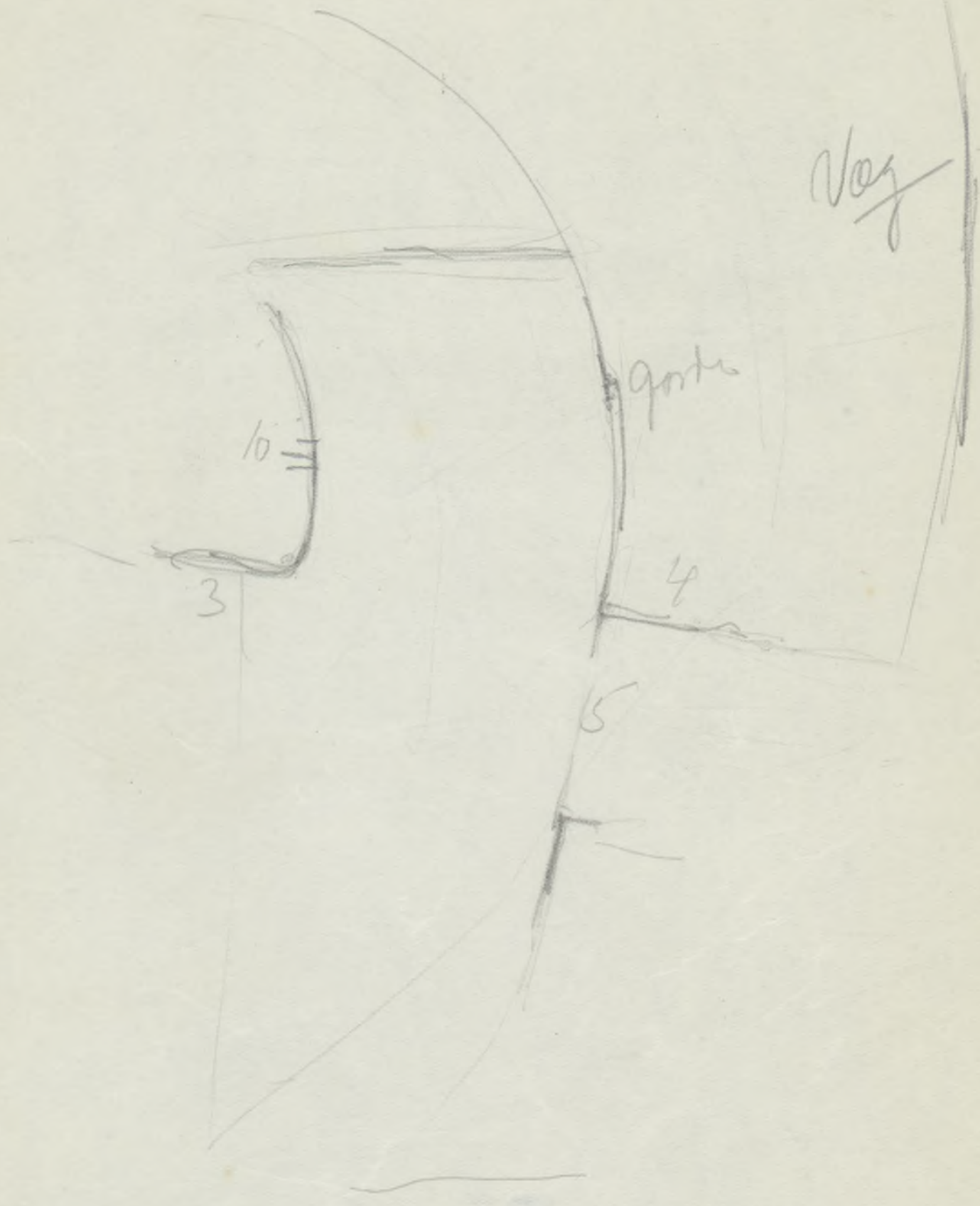

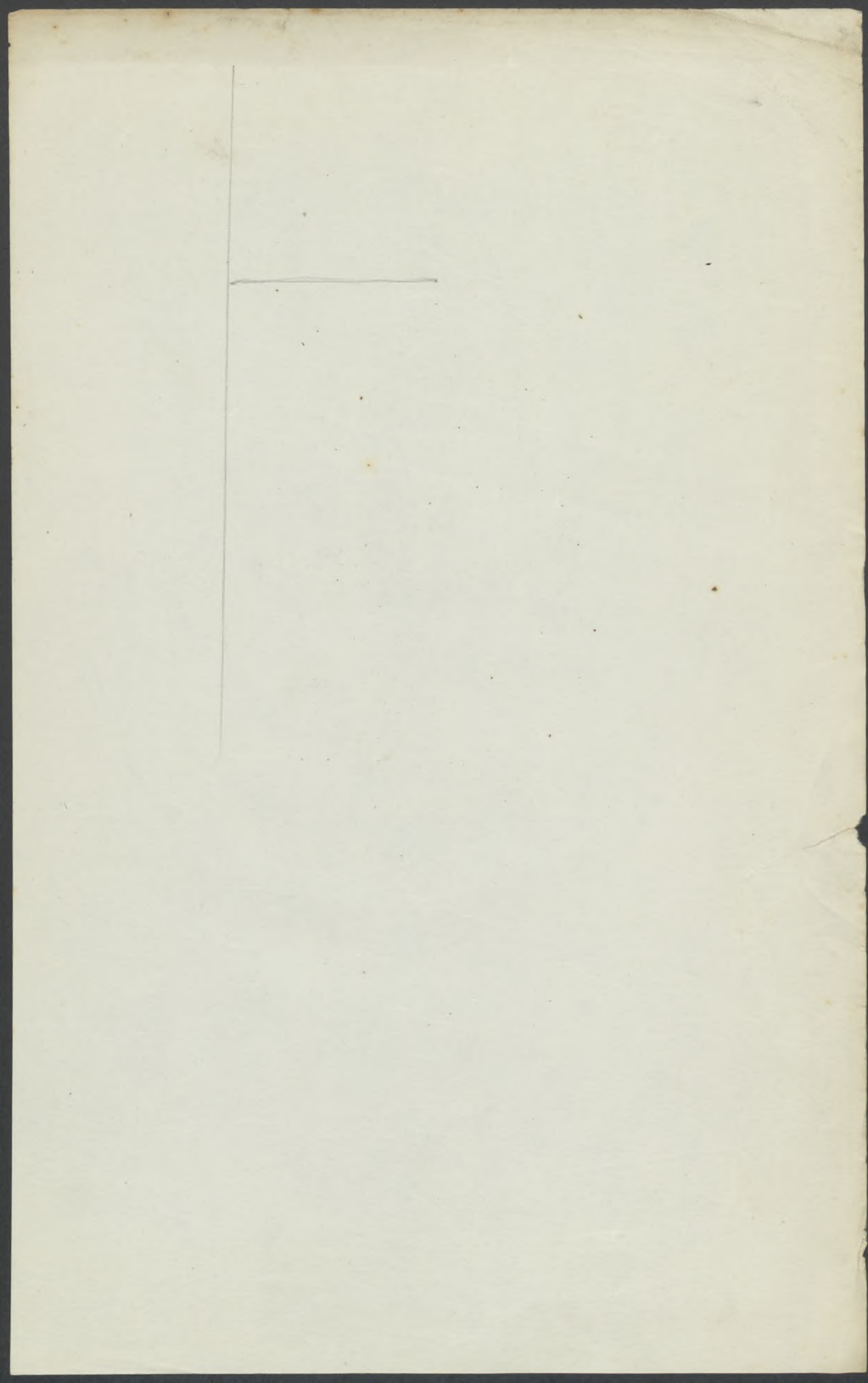

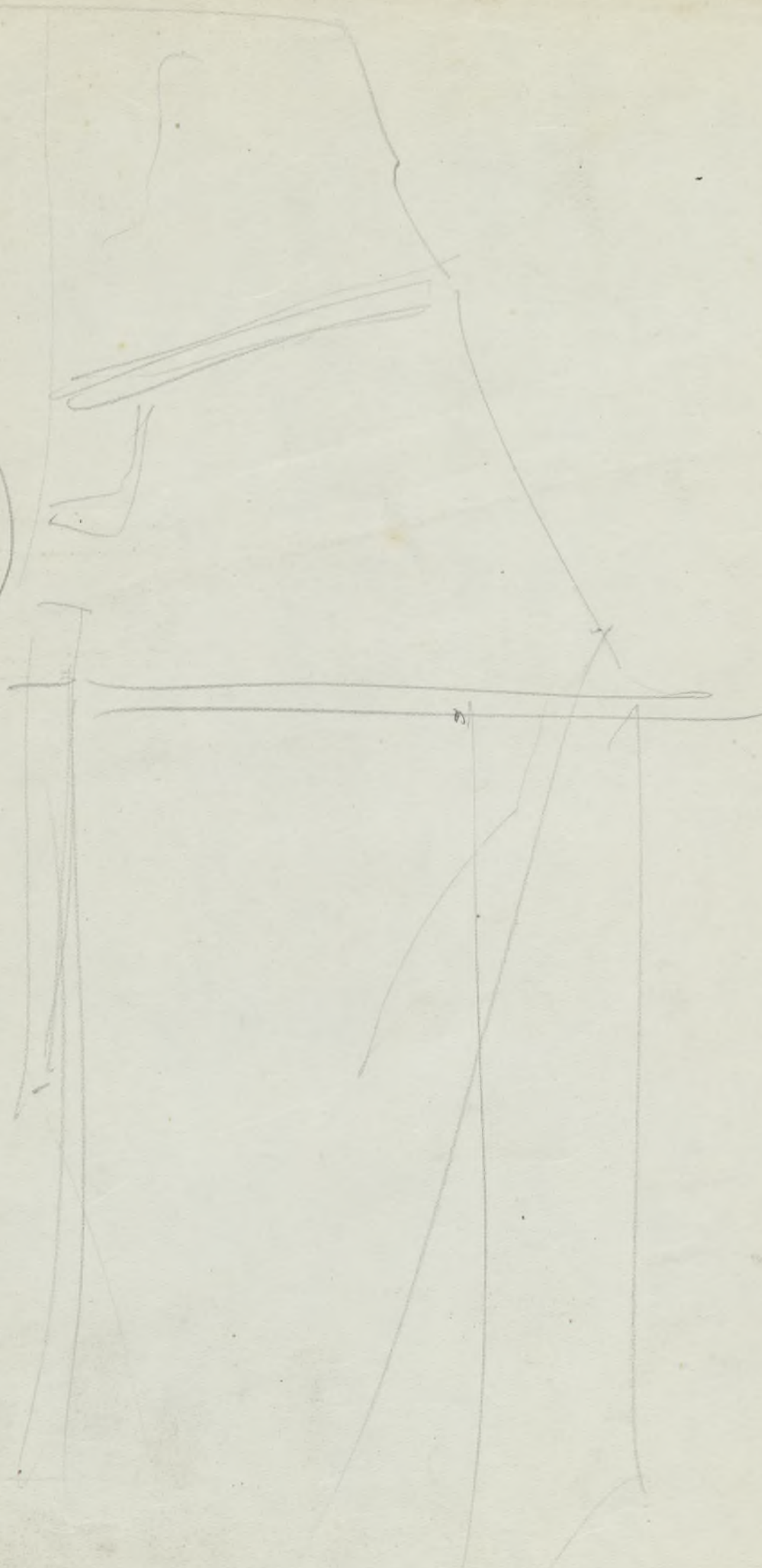
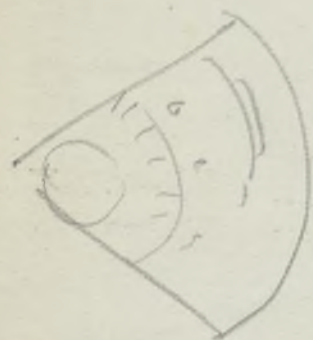
Nos

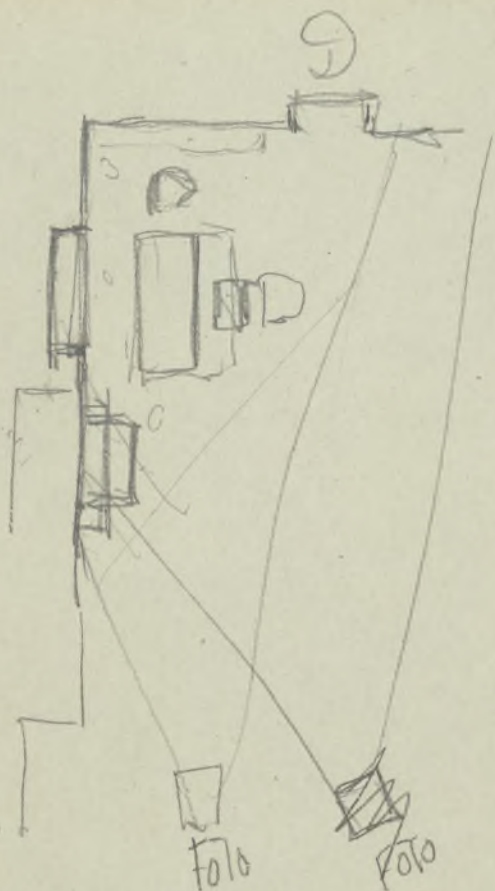

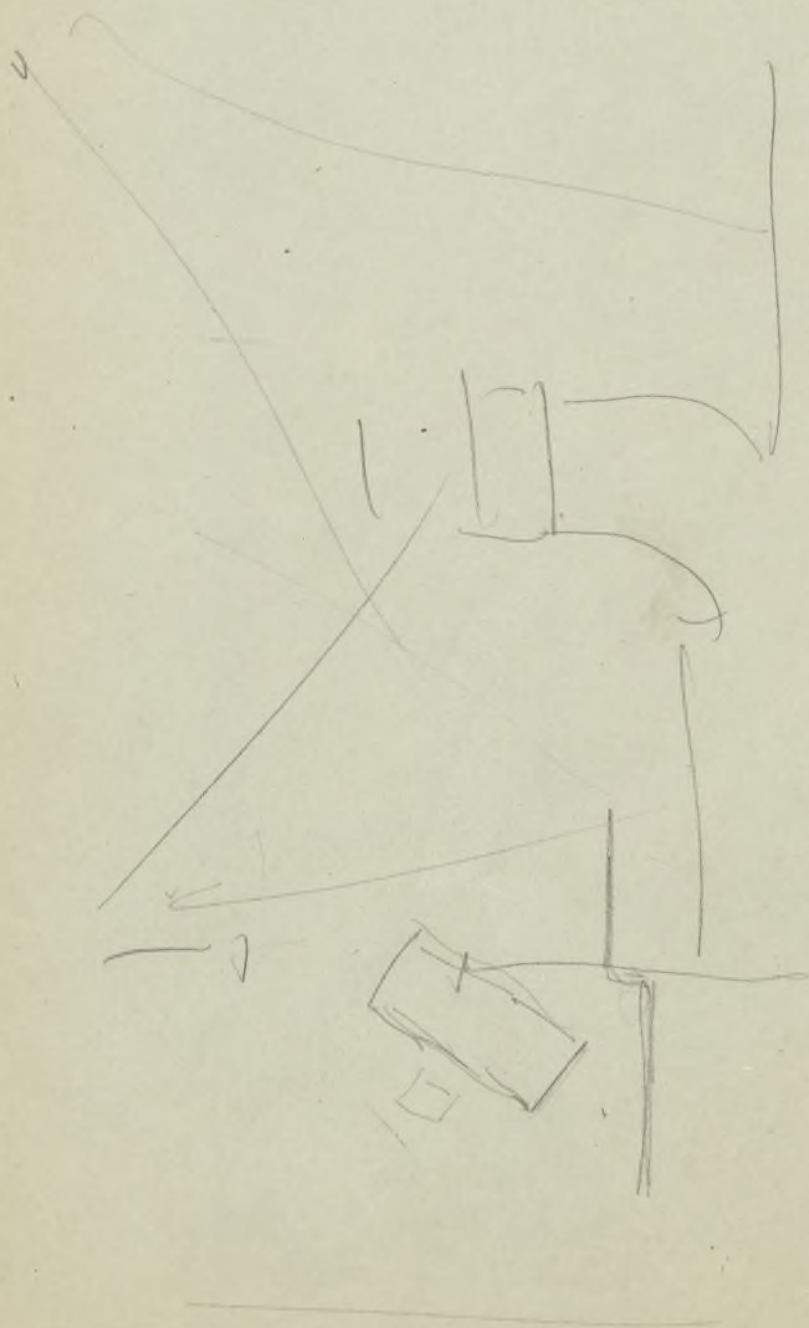

Payfones
Rouletti

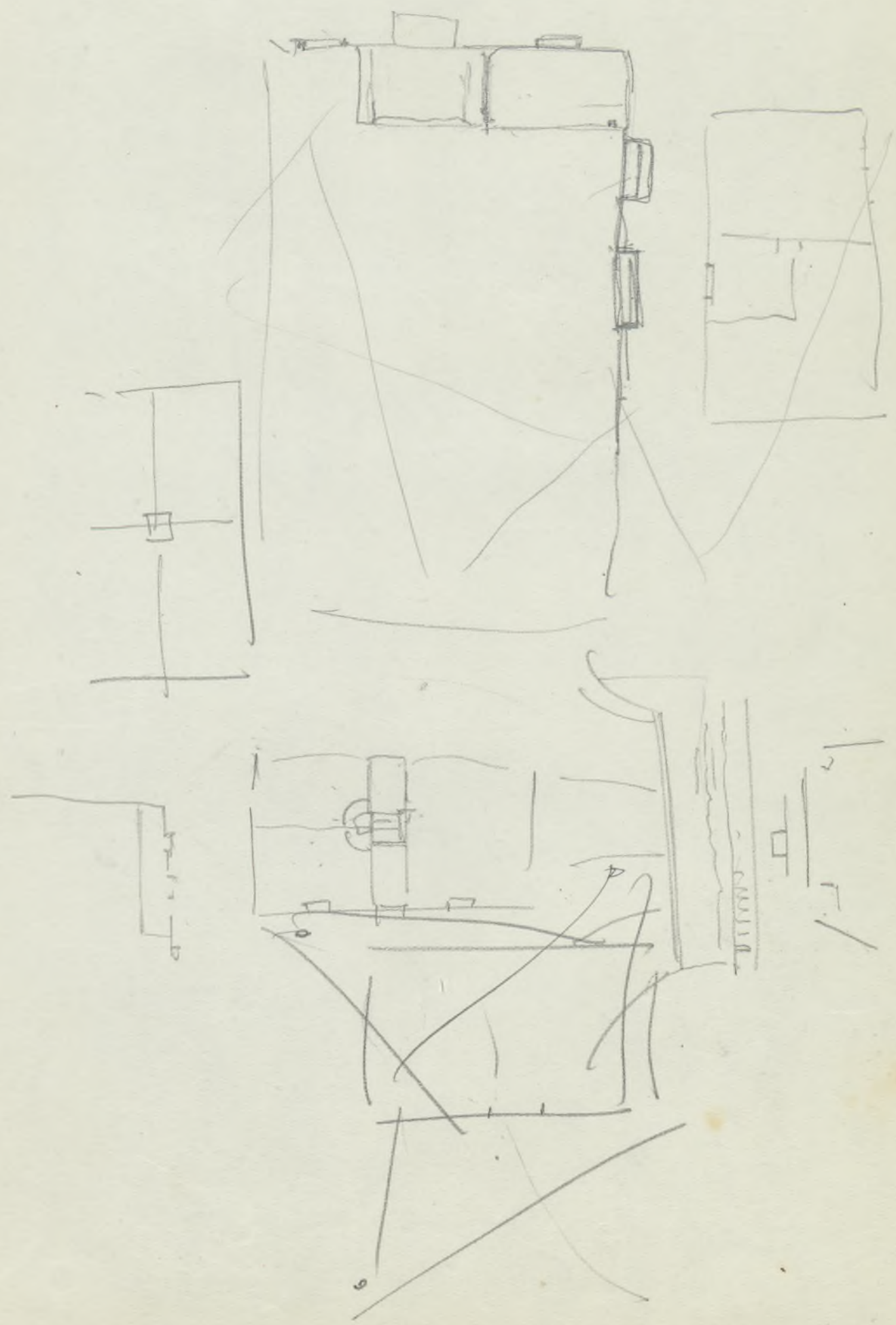

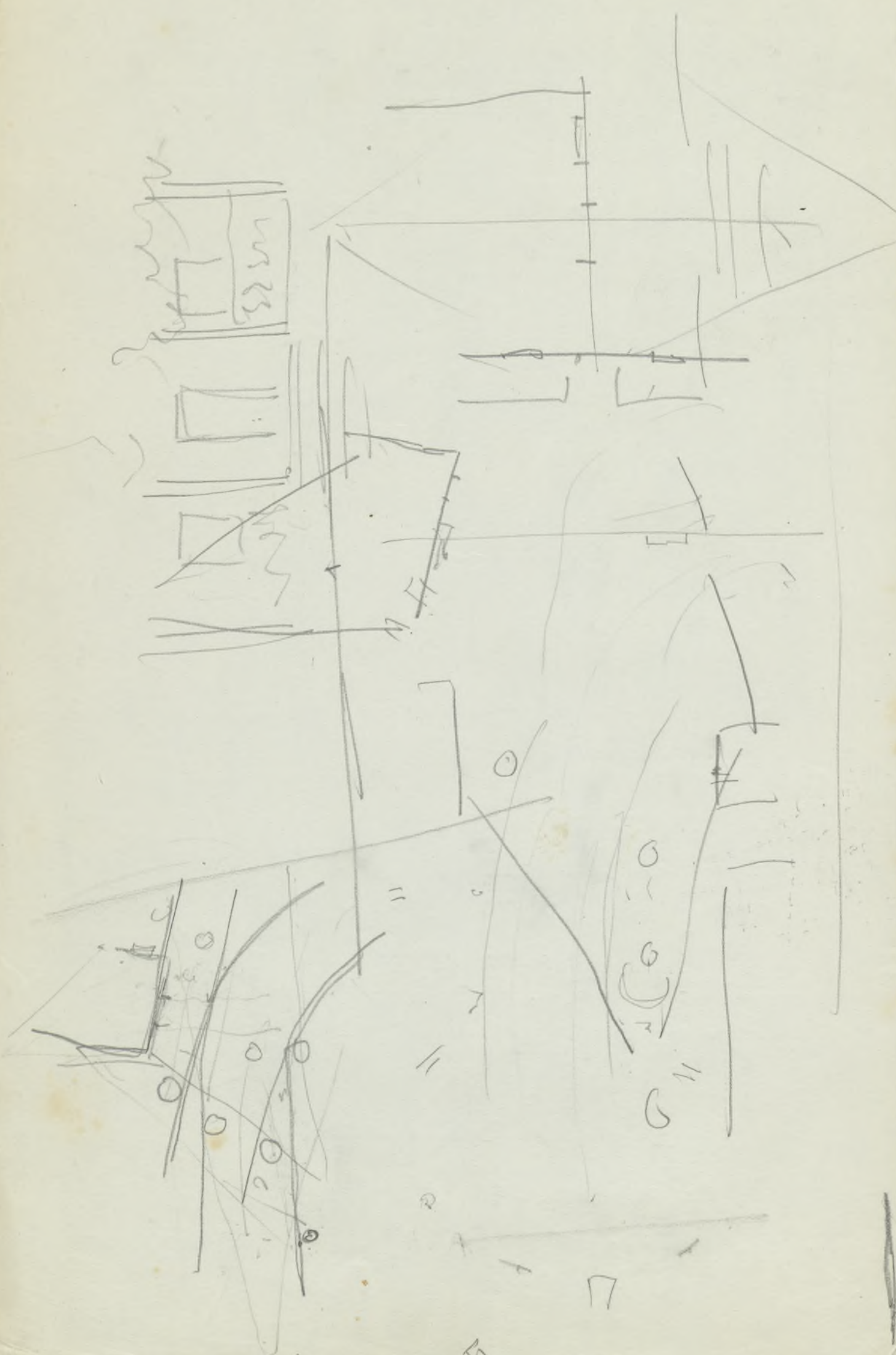

Skovlygte - Brandbrygger -
6 x 6 B. Alen -

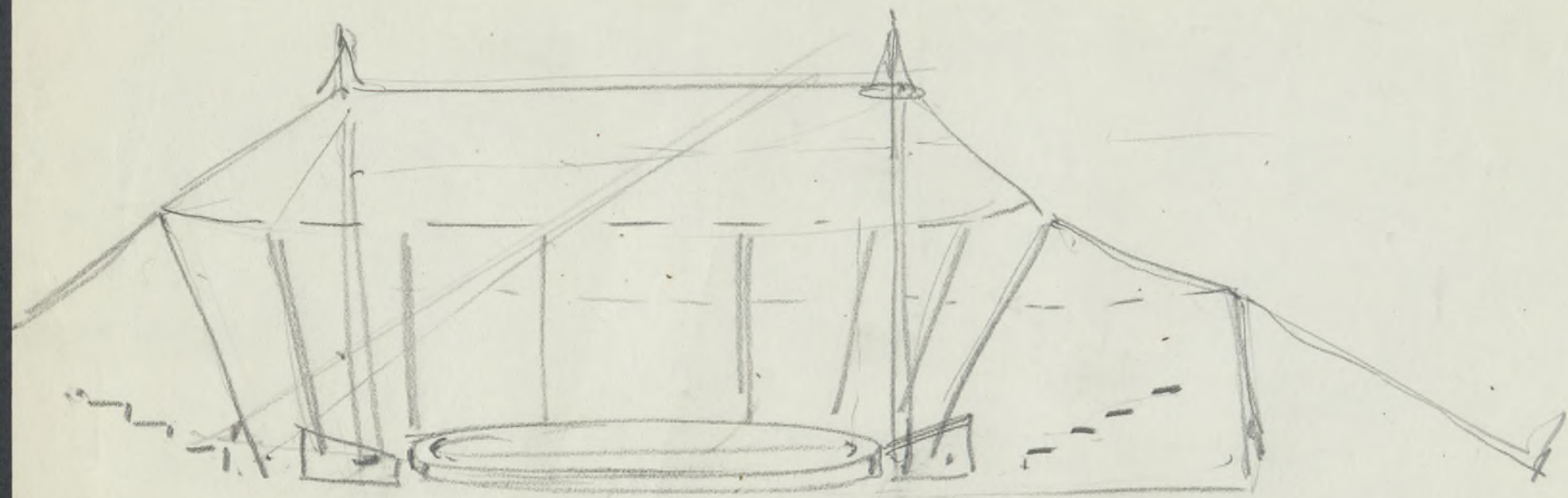

	Rulle	Afs	Titel	
1)	1	1	1-2-3-4-5	Landskab.
		2	6	Mark - Nærb. Fru Schlegel.
		3		-"- - -" Katteskillingen i Skødet.
		4		-"- - -" Fru Sch. med Katten.
		5		Uden for Huset - Nærb. Mathilde Nielsen.
		6	7	-"- -" -" - Fru N hen til Fru Sch.
		7		-"- -" -" - Nærb. Fru N skænder paa Fru Sch.
		8	8	-"- -" -" - Nærb. Fru N skænder paa Fru Sch.
		9		-"- -" -" - Fru Sch. løber fra Fru N.
		10	9	Gaard - Philip Bech kommer.
		11	10	-"- - Nærb. Almar med Hesten.
		12		-"- - -" Ph.B. gaar.
		13		-"- - Ph.B. hen til A.
		14	11	-"- - Nærb. A og Ph.B. Ph.B. peger.
		15	12	Husene.
		16	13	Gaard - Nærb. Ph.B. og A.
		17		Mark - Fru Sch. med Faarene.
		18		Gaard - A rider ud.
2)	2	19		Mark - Fru Sch. gaar fra Faarene.
		20		-"- - Fru Sch kommer gaaende.
		21		-"- - Hunden hen til Faarene.
		22		-"- - A kommer ridende - ser.
		23		-"- - Hunden løber efter Faarene.
		24		-"- - A staar af Hesten.
		25		-"- - A binder Hesten.
		26		-"- - A gaar fra Hesten.
		27		-"- - A hen - løser Faarene.
		28		-"- - Nærb. Fru Sch ligger i Græsset.
		29		-"- - A gaar fra Faarene.
3)	3	30		-"- - A kommer - ser.
		31		-"- - Nærb. A hen til Fru Sch.
		32		-"- - -" Fru Sch vaagner op - ser.
		33		-"- - Fru Sch rejser sig - de løber.
		34		-"- - Fru Sch og A kommer løbende.
		35		-"- - Nærb. Fru Sch og A løber om Træet.
		36		-"- - Fru Sch og A løber.
		37		-"- - A fanger Fru Sch.
		38		-"- - Nærb. A kysser Fru Sch.
		39		-"- - Fru Sch løber - A efter hende.
		40		Ved Søen - Fru Sch og A ud i Baaden falder i Vandet.
		41		-"- -" - Nærb. Fru Sch og A gaar i Land.
		42		-"- -" - Fjernb. - De gaar i Land.
		43		-"- -" - Fjernb. A trækker Støvlen af.
		44	14	Uden for Jernbanestationen - PN venter.
		45		Mark - Fru Sch og A hen til Træet.
4)	4	46		Uden for Jernbanestationen - PN og Frk F. hen til Vognen.
		47	15-16	Uden for Jernbanestationen - Nærb. Frk. F og PN.
		48		Mark - Nærb. A vrider Skjorten.
		49		Uden for Jernbanestationen - PN og Frk F. kører bort.
		50		Mark - Nærb. A vinker med Støvlen.
		51		-"- - -" Fru Sch vinker igen.
		52		Vej - Vognen kommer kørende - standser.
		53		-"- - Nærb. Frk F og PN ser.
		54		Mark - Fjernb. Fru Sch og A tager Tøjet paa.
		55		Vej - Nærb. Frk F. og PN ser.
		56		-"- - Vognen kører bort.
		57		Gaard - Fru N hen til Ph.B.
5)	5	58		Mark - Fru Sch og A gaar.
		59		-"- - A og Fru Sch hen til Faarene.

Rulle	Afs	Titler.		
5)	5	60		Mark - Nærb. A gaar fra Fru Sch.
		61		-"- - Fjernb. Fru Sch med Faarene.
		62		-"- - A hen til Hesten.
		63		-"- e Fjernb. Fru Sch med Faarene - vinker.
		64		-"- - A rider bort.
		65		-"- - Nærb. Fru Sch med Faarene.
6)	6	66		Foran Gaarden - Vognen kommer kørende.
		67		-"- -"- - Nærb. Ph.B. ud - hilser.
		68		-"- -"- - -"- Ph.B.
		69	17	-"- -"- - -"- PN og Frk F. paa Vognen.
		70		-"- -"- - -"- Ph.B.
		71		-"- -"- - -"- Fru N.
		72		-"- -"- - -"- PN og Frk F.
		73	18	-"- -"- - -"- Frk F og PN kører videre.
		74		-"- -"- - Fjernb. Vognen kører.
		75		-"- -"- - Nærb. Ph.B. gaar.
		76	19-20	Gaarden - Nærb. Ph. B hen til Fru N. - de gaar.
7)	7	77	21	II Markvej - Fru Sch med Faarene.
		78		Dagligstue - A ind til Ph.B.
		79		Uden for Huset - Fru Sch kommer med Faarene.
		80	22-23	Dagligstue - Nærb. A og Ph.B.
		81		Gaarden - Fru Sch ud fra Stalden - gaar.
		82		-"- - Fru Sch langs med Huset.
8)	8	83	24	Værelse - Fru Sch ind med Katten.
		84		-"- - Nærb. Fru N i Døren.
		85	25	-"- - -"- Fru Sch med Katten - vender sig - ser
		86		-"- - -"- Fru N ind tager Katten fra Fru Sch.
		87		-"- - -"- Katten løber ud af Døren.
		88	26	-"- - -"- Fru N kniber Fru Sch i Armene
		89		-"- - Fjernb. Fru N løber efter Fru Sch.
		90	27	-"- - Nærb. Fru N vil slaa Fru Sch.
		91		-"- - -"- Katten i Døren vender om.
		92		-"- - -"- Fru N slaar Fru Sch.
		93		-"- - Fru N smider Fru Sch ud af Døren.
		94		Udenfor - Nærb. Fru Sch.
		95		Have - Nærb. Frk. F og A paa Bænken.
		96		-"- - -"- Frk F rejser sig - gaar fra A.
		97		Uden for Huset - Frk F hen til Laagen.
		98		Have - Nærb. A rejser sig - gaar.
		99		Uden for Huset - Frk F gaar.
		100		Nærb. Fru Sch paa Trappen.
		101		Værelse - Fru N rejser sig.
		102		Udenfor - Nærb. Fru Sch lytter - rejser sig.
		103		-"- -"- Fru Sch løber forbi Vinduerne.
9)	9	104		Vej - Frk F og A kommer gaaende.
		105		Mark - Fru Sch kommer - lægger sig i Græsset.
		106		Vej - Frk F og A kommer - sætter sig paa Skrånten.
		107	28	Mark - Frk F og A paa Skrånten.
		108		-"- - Nærb. Fru Sch rejser sig - lytter.
		109		-"- - Fjernb. Fru Sch ser.
		110	29-30	Nærb. A og Frk F. - A fortæller.
10)	10	111		Mark - Nærb. A kysser Fru Sch.
		112	31-32	Skrånten - Nærb. Frk F og A.
		113		Mark - Fjernb. Fru Sch ser mod de to.
		114	33	Skrånten - Nærb. Frk F. og A kyskes.
		115		Mark Fjernb. Fru Sch ser de kyskes.
		116		-"- Nærb. Fru Sch græder.
		117		-"- Fjernb. Fru Sch gaar bort.
		118		-"- Fru Sch kommer - falder om.
11)	11	119	34	Cirkusvognene kommer kørende.
		120	35	Landevej - Nærb. af B og T paa Hestene.
		121		-"- - -"- af Hunden, der gør.
		122		-"- - -"- B og T paa Hest.
		123		-"- - Cirkusvognene kører.

Rulle	Afs	Titel.	
15)	24	192	46
		193	
		194	
		195	
		196	
		197	
		198	
		199	
		200	
		201	
		202	
16)	25	203	
		204	
		205	
		206	
		207	
		208	
		209	47
		210	
		211	
		212	
		213	
17)	26	214	
		215	
		216	
		217	
		218	
		219	48
		220	49
		221	
		222	50-51
		223	
		224	
		225	51a
18)	27	226	
19)	28	227	
		228	
18)	29	229	
		230	52-53
		231	54-55
		232	
		233	56
20)	30	234	
		235	57-58
		236	
		237	
		238	59
		239	
		240	
		241	
		242	
		243	60
		244	
		245	61-62-63
21)	31	246	64
22)	32	247	
21	33	248	
		249	
		250	
		251	
		252	
		253	
		254	
		255	
		256	

I Manegen - Hestene rider rundt.
I Cirkus - Tilskuerne.
I Manegen - Hestene staar paa Bagbenene, løber ud
I Cirkusgangen Fru Sch.
" -"- Nærb. Aben og Papegøjen.
" -"- -"- Fru Sch ser.
Cirkusgang - Nærb. Aben og Papegøjen.
"- -"- - Fru Sch hen til Dyrene.
"- -"- - Fru Sch gaar fra Dyrene.
"- -"- - Ved Portieren - B gaar.
"- -"- - Fru Sch hen til B.
Uden for Cirkus - Fru L gaar. B og Fru Sch ser
efter hende.
Skov - Fru L hen til S.
Uden for Cirkus - Nærb. B og Fru Sch ser.
Skov - Fru L og S.
Udenfor Cirkus - Nærb. B og Fru Sch - B gaar.
"- -"- -"- - Fjernb. B gaar.
Skov - B hen til S og Fru L.
Uden for Cirkus - Fru Sch gaar ind.
Skov - Nærb. Fru L - S og B.
"- -"- - Fjernb. Fru L op i Vognen til S - kører
bort.
Uden for Cirkus - Folk samles.
I Vognen - Nærb. Fru Sch ser Syner.
Værelse - Nærb. Moderen prygler hende.
I Vognen - Nærb. Fru Sch græder.
" -"- - Fjernb. Fru Sch.
" -"- - B ind af Døren.
" -"- - B hen til Fru Sch.
" -"- - Nærb. Fru Sch og B.
" -"- - "- -"- -"- -"-
" -"- - "- -"- -"- -"-
" -"- - "- -"- B kysser Fru Sch.
Værelse - Konen ved Fru N's Seng.
I Vognen - B gaar fra Fru Sch.
Uden for Vognen - B ud - gaar.
"- -"- -"- -" " -"-
I Vognen - Nærb. Fru Sch knapper Kjoelivet.
IV Værelse - W ved Fru N's Seng.
"- -"- - Nærb. W og Fru N.
"- -"- - W og AL ved Fru N's Seng.
Dagligstue - Selskabet samlet.
Uden for Villaen - W og AL staar af Vognen.
"- -"- -"- - Nærb. W og A..
"- -"- -"- - W og A gaar ind.
Dagligstue - W og Fru L ind hilser paa Gæsterne.
Stald - B kommer - ser.
"- -"- - Nærb. Fru Sch. ved Hestene.
"- -"- - "- B.
"- -"- - "- Fru Sch.
"- -"- - B hen til Fru Sch.
"- -"- - Nærb. B og Fru Sch.
"- -"- - Fru Sch gaar - B efter.
Udenfor - Nærb. Fru Sch og B ud.
Uden for Cirkus - Folk ser paa Plakaten.
Cirkusplakat.
Uden for Cirkus - Folk ser paa Plakaten.
Cirkusgang - Folkene arbejder.
I Cirkus - Nærb. Fru L og T ved Tovene.
" -"- - "- B paa Linen.
" -"- - "- Fru Sch.
" -"- - "- B paa Linen.
" -"- - "- Fru L.
" -"- - "- Fru Sch.
" -"- - "- Fru L.

	Rulle	Afs	Titel	
21)	33	257		I Cirkus - Nærb. B paa Linen.
		258	65	Uden for Stalden - Ph. B A og Dyrlægen.
		259		Gaard - Frk Fr og PN kommer kørende.
		260	66	"- - A - PB og Dyrlægen vinker.
		261		"- - Frk F hen hilser paa A og Ph.B.
		262		"- - Dyrlægen tager Frakke paa.
		263		"- - A kører med Frk Fr og PN.
		264		"- - Ph B hen til Dyrlægen.
		265		"- - Dyrlægen kører bort.
23)	34	266	67	Taget af Teltet gaar mod Stolperne.
		267		I Cirkus - Japaneren ind - hilser.
24)	35	268		Uden for Cirkus - PN - Frk F og A kommer - gaar ind.
23)	36	269		I Cirkus - PN - A - F og A ind sætter sig.
		270		" -"- - Japaneren i Klatrestangen.
		271		" -"- - Panorama Tilskuerne.
		272		" -"- - Fru L ved Portieren - ser.
		273		" -"- - Stolperne gaar gennem Taget.
		274	68	" -"- - Fru L ved Portieren - Tjener hen til hende.
19)	37	275		Cirkusgang - B kommer - Fru Sch ud til ham.
		276		"- - Nærb. Fru Sch binder B's Slips.
		277		"- - Nærb. Døren smækker.
		278		"- - "- B peger mod Døren.
		279		"- - Fru Sch og B gaar.
23)	38	280	69-70	I Cirkus - Nærb. Fru L - B hen til hende.
		281		" -"- - "- - Tilskuerne - PN rejser sig.
		282		" -"- - "- - Loftet og Stolperne.
		283		" -"- - "- - PN ser Drengen med Iskager.
		284		" -"- - B ind - hilser.
		285		" -"- - B hen til Stigen - klatrer op.
25)	39	286		" -"- - Tilskuerne - Drengen med Iskager.
		287		" -"- - Nærb. Iskagerne.
		288		" -"- - Nærb. PN sætter sig i Iskagerne.
		289		" -"- - "- Frakken med Iskagerne.
		290		" -"- - "- Drengen morer sig.
		291		" -"- - "- PN skælder ud.
		292		" -"- - "- Børnene morer sig.
		293		" -"- - "- PN ryster Frakken.
		294		" -"- - "- Damerne flytter sig.
		295		" -"- - "- Alle sætter sig igen.
26)	40	296		" -"- - B ud paa Linen ser op.
		297		" -"- - Nærb. Taget.
		298		" -"- - "- Fru L og Fru Sch ser.
		299		" -"- - "- B ved Linen - ser op.
19)	41	300		Nærb. - Pælen i Jorden.
26)	42	301		I Cirkus - B ud paa Linen.
19)	43	302		Nærb. - Pælen i Jorden.
26)	44	303		I Cirkus - B paa Linen.
19)	45	304		Nærb. - Pælen rives op af Jorden.
26)	46	305		I Cirkus - Nærb. Tovene løsnes.
		306		" -"- - Nærb. B falder ned.
		307		" -"- - "- Fru L og Fru Sch forskækket.
		308		" -"- - "- B falder paa Jorden.
25)	47	309		" -"- - Tilskuerne ser forskrækket.
26)	48	310		" -"- - Folk styrter til.
		311		" -"- - Nærb. Fru L og Fru Sch.
		312		" -"- - Fru Sch hen til B.
		313	70a.	" -"- - Nærb. A og Frk F.
		314		" -"- - "- Fru Sch og B.
		315		" -"- - "- A og Frk F.
		316		" -"- - "- Fru Sch og B.
		317		" -"- - Tilskuerne ser til
		318	71	" -"- - Nærb. A og Frk F.
		319		" -"- - Fru Sch føres bort.
25)	49	320		" -"- - Tilskuerne gaar.
26)	50	321		" -"- - Fru Sch føres hen paa Stolen.
24)	51	322		Restaurationshave - PN - Frk.F og A kommer.

	Rulle	Afs	Titel
24)	51	323	Restaurationshave - Nærb. af de tre.
		324	" -" - PN - Frk F og A gaar.
26)	52	325	I Cirkus - Fru Sch rejser sig fra Stolen.
		326	" -" - Manden kommer med B paa Baaren.
		327	" -" - Nærb. Fru Sch løber.
		328	" -" - Fru L hen til Baaren.
19)	53	329	Uden for Cirkusvognen - Fru Sch ud.
26)	54	330	I Cirkus - A ind til T spørger efter Fru Sch.
19)	55	331	Uden for Cirkusvognen - T og A hen til Døren.
		332	Skov - Fru Sch flygter.
		333	72-73 V -" - Fru Sch kommer.
		334	" -" - Fru Sch hen til Træet.
		335	" -" - Nærb. Fru Sch ved Træet - falder om.
		336	" -" - Vognen kommer kørende.
		337	" -" - Nærb. Fru Sch ved Træet.
		338	" -" - " - Vognen kører.
27)	56	339	" -" - Fru Sch kommer - gemmer sig.
		340	" -" - Vognen kommer kørende.
		341	" -" - Nærb. Vognen kører.
		342	" -" - " - Fru Sch frembag Træet.
		343	74 " -" - " - Vognen kører.
		344	" -" - Fru Sch kommer hen til Træet ser.
		345	" -" - Hytten.
		346	" -" - Fru Sch gaar.
		347	" -" - Fru Sch hen til Hytten.
		348	I Hytten - Fru Sch ind - sætter sig.
		349	" -" - Nærb. Døren smækker.
		350	" -" - " - Fru Sch.
		351.	Uden for Hytten - det regner.
28)	57	352	I Hytten - Fru Sch rejser sig fra Stolen - falder om.
		353	" -" - Nærb. Fru Sch.
		354	75 " -" - Nærb. Fru Sch paa Gulvet.
		355	76 Uden for Hytten.
		356	I Hytten - Nærb. Fru Sch med Barnet.
26)	58	357	77 Uden for Hytten.
29)	59	358	I Hytten - Fru Sch med Barnet.
		359	Have - Nærb. A ved Træet - ser Synet.
		360	Mark - Fru Sch i Græsset.
		361	Have - Nærb. A ved Træet.
		362	Hytten - Fru Sch rejser sig - falder om med Barnet.
		363	78 Retssal - Fjernb.
		364	" -" - Nærb. Fru Sch.
		365	" -" - " - Fru Sch og Betjentene.
		366	79 " -" - " - Langberg forhøres.
		367	80 " -" - " - Langberg fortæller.
		368	Uden for Hytten - L og Manden kommer.
		369	" -" - " - " - Nærb. L og Manden ser.
		370	" -" - " - " - L og Manden gaar.
		371	Skov - Nærb. Fru Sch dækker Graven til.
		372	" -" - " - L og Manden bag Busken.
		373	" -" - " - Fru Sch ved Graven.
		374	" -" - " - Hænderne lægger Kviste over Graven.
		375	" -" - " - Fru Sch ved Graven - beder.
		376	" -" - " - Fru Sch beder ved Graven.
30)	60	377	" -" - Fjernb. Fru Sch rejser sig - gaar.
		378	" -" - Nærb. Mændene bag Buskene.
		379	Uden for Hytten - Fru Sch gaar ind.
		380	Skov - Mændene hen til Graven - graver.
		381	81 Retssal - Nærb. L fortæller.
		382	I Hytten - Mændene ind til Fru Sch.
		383	" -" - Nærb. Haanden med Flasken.
		384	" -" - Mændene og Fru Sch.
		385	Retssal - Fjernb.
		386	82-83 " -" - Nærb. Dommeren med Flasken.
		387	" -" - " - Fru Sch.
		388	" -" - " - Ph.B.

Rulle	Afs	Titel	
30)	60	389	Retssal - Nærb. Fru Sch.
		390	84 -" - " - Dommeren og Journalisterne.
		391	" - " - Almar.
		392	" - " - Dommeren og Journalisterne.
31)	61	393	" - " - Journalisterne.
		394	" - " - Tilhørerne - Fru L.
		395	" - " - W og A Lund.
		396	" - " - Fru Sch.
		397	85 -" - " - Dommeren.
		398	" - " - Almar.
		399	" - " - Osmund.
		400	86 -" - " - Wiehe.
		401	87-88 -" - " - Dommeren.
		402	" - " - Fru Sch.
		403	" - " - Almar.
		404	" - " - Fjernb.
		405	" - " - Nærb. - Dommerne.
		406	89 -" - " - Wiehe rejser sig taler.
		407	" - " - Tilhørerne og Fru L.
		408	" - " - Nærb. W og Fru Sch - ~~xxx~~ W taler.
		409	" - " - Dommeren.
		410	90 -" - " - Wiehe.
		411	" - " - Osmund.
		412	" - " - Fjernbillede.
		413	91 -" - " - Nærb. Wiehe.
		414	" - " - Fjernb.
		415	" - " - Nærb. Fru Sch.
		416	" - " - Tilhørerne - den gamle sover.
		417	92-93 -" - " - Nærb. Osmund.
		418	" - " - Fjernb.
32)	62	419	94-95 VI -" - " - Fjernbillede.
		420	" - " - Nærb. Osmund.
		421	" - " - Fjernbillede.
		422	" - " - Nærb. Osmund.
		423	" - " - tre Herrer.
		424	" - " - Fru Sch.
		425	96 -" - " - tre Herrer.
		426	" - " - Fru Sch græder.
		427	" - " - W og A Lund.
		428	" - " - Wiehe.
		429	" - " - Almar.
		430	" - " - Osmund.
		431	" - " - Fjernbillede.
		432	" - " - Osmund faar Papirerne.
		433	" - " - Fjernbillede.
		434	" - " - Nærb. Fru Sch rejser sig.
		435	97 -" - " - Osmund læser Dommen op.
		436	" - " - Fru Sch og Betjentene. Nærb.
		437	" - " - Nærb. Almar.
		438	" - " - Fru Sch besvimer.
		439	" - " - Tilhørerne rejser sig.
		440	" - " - W rejser sig - gaar.
		441	" - " - W hen til Fru Sch.
		442	" - " - Almar.
		443	" - " - Fru Sch føres ^d us.
33)	63	444	98 Celle - Fru Sch og W. -
		445	99 -" - " - Nærb. Fru Sch og W.
		446	100 -" - " - W gaar fra Fru Sch.
		447	Kontor - W ind taler med Almar.
		448	Celle - Nærb. Fru Sch.
		449	Kontor - A og W taler sammen.
		450	" - " - Nærb. Wilcken.
		451	101 -" - " - A og W taler sammen.
		452	" - " - Nærb. W.
		453	102 -" - " - Almar.
		454	" - " - W.
		455	103 -" - " - A og W taler sammen.
		456	" - " - Nærb. Almar.

	Rulle	Afs	Titel	
33)	63	457	104-105-106	Kontor - A og W taler sammen.
		458		Talerum - A ind - Fru Sch ind til ham.
		459	107	-"- - Nærb. Fru Sch.
34)	64	460		-"- - Fru Sch og Almar.
		461		Landevej - Ph.B kommer kørende hen til Frk. F.
		462	108-109	-"- - Nærb. Frk F og PhB.
		463		-"- - Ph.B. kører.
		464	110	Talerum - Nærb. Fru Sch og Almar.
		465	111-112	-"- - -"- Fru Sch.
		466	113	-"- - -"- Fru Sch og A.
		467		-"- - Fru Sch gaar - A gaar.
		468		Kontor - A og Betjenten ind.
		469		-"- - Nærb. Haanden griber om Flasken
		470	116	-"- - Fjernb. A med Flasken.
		471		-"- - Nærb. Haanden med Flasken.
		472		-"- - Fjernb. A ser Synet.
		473		Uden for Stalden - Nærb. Dyrlægen, A - og Ph. B.
		474		-"- -"- -"- - Nærb. Haanden med Flasken.
		475		Kontor - A afleverer Flasken - gaar.
35)	65	476	117-118 VII	Gaard - Frk F hen til A - sætter sig.
		477	119	Fængselsgang - Fangerne føres ud.
		478		Gaard - Postbudet hen med Brev til A.
		479	120	-"- - Nærb. A læser Brev.
		480		-"- - Frk F og A rejser sig.
		481	121-122-123-124.	-"- - Nærb. Frk Fr. skælder A ud
		482		-"- -A gaar - Frk Fr. græder.
36)	66	483	125-126-127	Dagligstue - Dyrlægen ind til W og A.
		484		I Skuret - Dyrlægen ind.
		485		" -"- - Nærb. Dyrlægen ryster Frakken
		486	128-129-130-131-132	Dagligstue - Dyrlægen fortæller.
		487	133-134-135-136-137-138-139	-"- - Nærb. A og Ph. B læser Brev.
37a)	67	488	140	Uden for Fængslet - W og Fru Sch ud.
		489		-"- -"- -"- - Nærb. W og Fru Sch.
		490	141	-"- -"- -"- - Nærb. Fru Sch.
28)	68	491		I Skoven - A og Frk Fr paa Vognen.
37a)	69a	492		Uden for Fængslet - Nærb. Fru Sch.
		493	142	-"- -"- -"- - W og Fru Sch - W. peger.
		494		Vej - Ph. B kommer kørende.
		495		Uden for Fængslet - Ph. B hen - hilser paa Fru Sch og W.
		496	143	Uden for Fængslet - Nærb. W - Fru Sch og Ph. B.
		497		-"- -"- -"- - Ph.B- Fru Sch og W gaar.
		498		Vej - Fru Sch og Ph. B op i Vognen - kører bort.
37b)	69b	499		Gaard - Vognen kører ind.
		500	144	-"- - Nærb. A og Fru Sch.
		501		-"- - A - Fru Sch og Ph. B gaar ind.
38)	70	502		Dagligstue - Fru Sch - Ph.B og A ind.
		503		-"- - Nærb. Fru Sch - Ph. B og A
		504	145-146-147	-"- - Dyrlægen ind til de tre - Fru Sch gaar ud.
		505		-"- - Dyrlægen - Ph.B og A ved Bordet - Frk. Fr. ind.
		506	148	-"- -Nærb. Frk. F i Døren.
		507		-"- -Frk F ind til Herrerne.
		508	149	-"- -Nærb. Fru Sch i Døren.
		509		-"- - -"- Frk Fr. skælder A ud.
		510		-"- - -"-Fru Sch i Døren.

Rulle	Afs	Titel
38)	70	511
		512
		513
		514
39)	71	515
		516
		517
		518
		519

Titel
Dagligstue - Frk F skælder ud.
-"- - Nærb. Frk F skælder A ud.
-"- - "- Almar.
-"- - "- Frk Fr.
-"- - Frk. Fr. skælder A ud.
-"- - Nærb. Frk. F.
-"- - Frk F gaar - Pigen ind med Kaffe.
Have - A hen til Fru Sch paa Banken.
-"- - Nærb. A omfavner Fru Sch.
